

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi * Sayı: 150 * Şubat 2010 * Fiyatı: 2 TL * ISSN: 1302-7506

Dolapdere'de DTP'lilere
silahlı saldırı...

Yılbaşında Romanlara
linç girişimi...

Edirne'de devrimcilere
linç girişimi...

şovenizmin
yarattığı
saldırıların
hedefi
BİZİZ!

**DUR
diyelim!**

Yeni Demokrat Gençlik

- February 14, 2004 Formation of the Joint Monitoring Committee (JMC)
- February 24, 1995 Joint Agreement on Safety and Immunity Guarantees (JASIG)
- March 16, 1998 Comprehensive Agreement on Respect for Human Rights and International Humanitarian Law (CARHRIHL)
- March 29, 1969 Founding of the New People's Army (NPA)
- April 10, 1998 NDFP Declaration of Approval of CARHRIHL
- April 15, 2004 Convening of the Joint Secretariat (JS) of the JMC
- April 24, 1973 Founding of the National Democratic Front of the Philippines (NDFP)
- June 4, 2004 Opening of the Offices of the JS of the JMC
- July 5, 1996 NDFP Declaration of Undertaking to Apply the Geneva Conventions of 1949 and Protocol 1 of 1977
- August 7, 1998 GRP Approval of CARHRIHL
- August 15, 1991 NDFP Adherence to International Humanitarian Law
- September 1, 1992 The Hague Joint Declaration
- December 10, 1948 Universal Declaration of Human Rights
- December 26, 1968 Reestablishment of the Communist Party of the Philippines (CPP)

JANUARY						
Sun	Mon	Tue	Wed	Thu	Fri	Sat
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

FEBRUARY						
Sun	Mon	Tue	Wed	Thu	Fri	Sat
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28						

MARCH						
Sun	Mon	Tue	Wed	Thu	Fri	Sat
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

APRIL						
Sun	Mon	Tue	Wed	Thu	Fri	Sat
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	

MAY						
Sun	Mon	Tue	Wed	Thu	Fri	Sat
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29

JUNE						
Sun	Mon	Tue	Wed	Thu	Fri	Sat
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

NDFP-Monitoring Committee /
NDF International Information Office
Amsterdamsstraatweg 50
NL-3513 AG Utrecht, The Netherlands
Tel: 00-31-30-2310431; Fax: 00-31-84-7589930
Email: ndf@casema.nl
Website: www.philippinerevolution.net

NDFP-Nominated Section in the Joint Secretariat
of the GRP-NDFP Monitoring Committee
6th Floor, Immaculate Conception Multi-Purpose Bldg,
41 Lantana Street, Cubao 1111, Quezon City, Philippines
Hotline: +63-2-7252072; Telefax: +63-2-7251457
Email: ndfp_jsection@yahoo.com

JULY						
Sun	Mon	Tue	Wed	Thu	Fri	Sat
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

AUGUST						
Sun	Mon	Tue	Wed	Thu	Fri	Sat
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

SEPTEMBER						
Sun	Mon	Tue	Wed	Thu	Fri	Sat
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

OCTOBER						
Sun	Mon	Tue	Wed	Thu	Fri	Sat
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

NOVEMBER						
Sun	Mon	Tue	Wed	Thu	Fri	Sat
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

DECEMBER						
Sun	Mon	Tue	Wed	Thu	Fri	Sat
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

2010

www.partizanarsiv.net

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Merhabalar,

Dergimizin yeni sayısını bir yandan yüzlerce BD-P'linin tutuklandığı diğer yandan baskılara, tehditlere ve olumsuz hava şartlarına rağmen haftalardır Ankara'da direnen TEKEL işçilerinin eylemlerinin yaşandığı bir süreçte yayımlıyoruz. Dolayısıyla dergimizin içeriğinde de bu iki konu ön plana çıkmaktadır. Özellikle Ankara'da TEKEL, İstanbul'da İtfaiye, işçileri, İzmir'de yine belediye işçilerinin yanında yer alan YDG'lilerin deneyim yazılarının ilgi çekeceğini düşünüyoruz.

Dergimizde önceki sayımızda duyurusunu yaptığımız "milliyetçiliğe ve şovenizme karşı kardeşliğe savunalım" çağrısı doğrultusunda okurlarımızın yaptığı çalışmalara ve konuyla ilgili çeşitli yazılara ve röportajlara yer veriyoruz. Bizler sistemin baskı, saldırı ve linç girişimlerini örgütlediği bir dönemde her türlü ayrımcılığa karşı çıkmayı ve tüm ezilen kesimlerin ortak mücadelesine vurgu yapmayı önemli bulmaktayız.

Dergimizde ayrıca devrimci gençlik hareketinin yaşadığı bazı sorunlar üzerine çeşitli yazılara yer veriyoruz. Bu yazıların devrimci gençler tarafından ilgiyle okunacağına ve verimli tartışmalara vesile olacağına inanıyoruz.

Bunların yanı sıra bu sayımızda Genç-Sen'in Aralık ayında gerçekleştirdiği 3. Genel Kurul üzerine bir değerlendirme yazısına da yer veriyoruz.

2010 yılının mücadelemiz açısından yoğun ve hızlı bir yıl olacağı inancındayız. Bunun verilerini daha ilk günlerdeki gelişmelerden anlamak mümkündür. Mücadelemizin ileriye doğru taşınması açısından sistemin oyunlarını teşhir etmek ve devrimci fikirlerin kitlelerce sahiplenmesini daha fazla sağlamak için genç devrimcilerle önemli görevler düşmektedir.

Bir dahaki sayımızda görüşmek dileğiyle...

İ Ç İ N D E K İ L E R	İsyan.....	2-3	Kolektifin Sesi	34-40
	Röportaj: Nor Zartonk	8-10	Birlik	41-43
	Ufuk	12-14	Forum	44-47
	Dengê Azadê	15-16	Haluk Zorusevmez	48-49
	Genç Kadın	19-21	Komünist Ustalar	58-61
	21. yüzyılın ilk on yılında gençlik	26-32	Bellek	62-65

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyinağa Mah. İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray/Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışları Müdürü: Çilem ÖNSEL
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok, No: 366 Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

Yeni Demokrat Gençlik e-posta adresleri:
yenidemokratgenclik@hotmail.com
yenidemokratgenclik@yahoogroups.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık1 Sk. No: 17/19 Sıhhiye/Çankaya Tel: (0312) 432 23 01
İzmir: 856. Sk. No: 48/203 Kemeraltı/Konak Tel: (0232) 446 78 07
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı No: 3
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Silifke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 118
Avrupa Merkez Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya
Tel: 0049 203 4060 958

Demokratikleşiyor muyuz, Kalkınıyor muyuz?

2002'den bu yana hükümette olan AKP'nin belki de en büyük başarısı toplumun ezilen kesimleri arasında ülkedeki sistemin niteliği konusunda kafa karışıklığı yaratmada ve tasfiyeci düşüncelerin yaygınlaşmasında gösterdiği çabadır. Liberal kesimin yoğun desteği ile bu yönde hareket eden AKP hükümeti aksi yöndeki tüm pratiklerine karşın kendisini demokrasi havarisi olarak lanse edebilmektedir.

Sistemin çıkmaza girdiği açıktır. Kürtlerin, Ermenilerin, Alevilerin yaşadığı sorunlar, ekonomide artan yoksulluk, işsizlik ve ezilen kesimlerin mücadelesi, bunun yanı sıra Ortadoğu'da ABD emperyalizminin taleplerine uygun bir konum elde etme zorunluluğu vb. birçok faktör tutarsızlığı sıradanlaştıran AKP hükümeti döneminde birçok kesimde soru işaretleri uyandırmaktadır. Bunda belki de en önemli gelişmeyi Ortadoğu'daki durumuyla göstermiştir. Irak'tan çekilme planları yapan, İran üzerinde baskısını artırmaya çalışan ve Yemen'deki nüfuzunu sağlamlaştırma çabasında olan ABD emperyalizmi açısından bölgedeki en önemli Truva atlarından biri olan TC devletinin daha etkin bir rol oynamasına ihtiyaç vardır. Bu nedenle gerek istikrarsız bir koalisyonla yönetilen gerekse de ABD yönetimini de memnun etmeyen İsrail'e kafa tutan TC devleti bunun üzerinden prim toplamayı başarmıştır.

Bununla beraber AKP'nin iç kamuoyundaki en önemli başarısı ise orduya kafa tutarak darbe karşıtı ve demokrasi yanlısı olduğu konusunda geniş bir kesimi inandırabilmesidir. Oysaki Kürt ulusal sorunu gibi oldukça kritik bir konuda gerek siyasi gerekse de askeri müdahalelerde ordu ile oldukça uyumlu hareket eden hükümetin, yine ordu içinden sızdırılan belgeler üzerinden emekli askerlere ve başarısız darbe planlarına kafa tutması sahtekarlığı ile demokrasinin bekçisi olarak kendisini lanse etmesi ne büyük bir riyakarlıktır! 12 Eylül Anayasasıyla hiçbir sorunu olmayan, 301 gibi Hrant Dink'in katlinin yolunu açan faşist yasaları can siperane savunan, ülke genelinde linç kampanyaları için uygun ortam yaratan, DTP'ye karşı siyasi linç çalışmalarına imza atan AKP'nin ülkenin demokratikleşmesi doğrultusunda attığı hiçbir somut adım yoktur. Yalnızca darbelere

karşı nutuk çekmesi ve ülkenin temel meselelerini çözeceği sözünü vermesi ne yazık ki birçok kesim için yeterli olabilmektedir.

Bunda söz konusu adımların yoğun bir ideolojik saldırı ve manipülasyon ortamında yapılması da etkili olmaktadır. Kürtlerin, Ermenilerin, Alevilerin içinden çıktığını iddia eden ve bu kesimlere onlardan biri gibi seslenen "aydınların" çabaları karşılık bulabilmektedir. Bunların hepsinin ortak yönü ordu ve darbe karşıtlığını sömürerek ne kadar sorunlu da olsa AKP'yi desteklemenin günümüzde ehven-i şer olarak gerekli olduğuna bizleri inandırmaya çalışması ve çözüm adresi olarak meclisi göstermesidir. Ülkemizde köhneliği ve çürümüşlüğü ile teşhir olan gerek seçim süreci gerekse de iç işleyişi ile oldukça anti-demokratik olan ve gevezelikten ve halka düşman yasaları çıkarmaktan başka bir işlevi olmayan bir meclisin tek çözüm adresi olarak gösterilmesi ve bunu yaparken göstermelik dahi olsa meclisin daha demokratikleşmesi için taleplerde dahi bulunmayan bu sözde aydınların yarattığı tahribat çaplarından daha büyüktür.

Bu tahribatı nerelerde görmekteyiz? Biz bunu bugüne kadar bütün kazanımlarını sert ve dışı dış bir mücadele ile elde eden ve destansı bedellere imza atan devrimci ve demokrat hareketlerin artık sistem içi çözümlerden medet ummasından ve mücadele yorgunluğunu saflarında yaygınlaştırmasından anlamaktayız. Kürt Ulusal Hareketi mevcut sistem içinde bazı yasal değişikliklerle ve güvencelerle Kürt ulusal sorununun adil şekilde çözülebileceğini, militarizmden beslenen faşist sistem dahilinde kalıcı ve onurlu bir barışın olabileceğini, silah bırakmak için uygun koşulların yaratılabileceği konusunda uzun süredir politik argümanlar geliştirmektedir ve bu, ne yazık ki her gün dağlarda ve kentlerde ölümler ve tutuklanmalar yoğun bir şekilde yaşanırken meclise övgüler yağdırılarak yapılabilmektedir.

Biz bu tahribatı sistem içi çıkar gruplarının çatışmalarında devrimci ve demokrat güçlerin saf tutmasında, bu çatışmadan demokratik bir yönetim çıkabileceğini ummasında görebilmekteyiz. Oyunun kurallarının sistemin sahiplerince konulduğu ve birçok temel meselede tam ittifakin yaşandığı bir ortamda sistemin çıkmazlarını salt

bastırma, tutuklama, öldürme gibi doğrudan yöntemlerle değil aynı zamanda bölme, parçalama, sistem içileştirme, birbirine düşürme gibi Osmanlı oyunlarıyla, dolaylı yöntemlerle eritme amacına alet olunabilmektedir.

Bunun sonucundadır ki devrimci saflarda ülkenin artık demokratikleştiği ve kalkınarak daha ileri bir kapitalizme geçtiği gibi safsatalarıyla ayrılıklar yaşanabilmekte, devrimci hareket içindeki köklü örgütlenmeler sürecin çıkış yolu olarak legal parti kurmayı görebilmekte veya legal partinin kurulması yönünde tartışmalara prim verebilmektedir. İlk bahsettiğimiz aslında ikinci tavrın bir sonraki adımıdır. Ülkede koşulların değiştiği, legal mücadele için koşulların daha elverişli olduğu, demokratik hakların genişlediği gibi argümanlarla süreçten çıkış yolu olarak legalizme batmış bir çalışma tarzının, sistemin belirlediği sınırlarda çalışma yürütmeyi kabullenişin öne sürülmesi oldukça acıdır. Çözümün devrimci değerlerin ve ilkelerin daha fazla sahiplenilmesinde, illegalitenin ve silahlı mücadelenin geliştirilmesinde değil de seçim-legal parti çalışmaları gibi alanlarda aranması... İşte uzun yıllardır yoğun bir şekilde beyinlerimize pompalanan ideolojik saldırılar karşısında net duramayan küçük burjuvazinin kararsızlığının ürünüdür.

Ancak yukarıda bahsettiğimiz tartışmalar, sözler ortalıkta uçurken gerçek hayattaki gelişmeler oldukça farklıdır. Hayal alemlerinde ellerimize tutuşturulan sahte umutlarla oynamak yerine sosyal ve ulusal sorunlardaki gelişmelere baktığımızda faşizmin ceberut duruşunu görmemiz mümkündür. İşte Kürt ulusal sorunundaki gelişmeler! Çözüm, açılım adı altında aylarca konuşulmasına karşın tek ve ufak bir somut adımın atılmaması, Kürt ulusunun kolektif haklarının net şekilde reddedilmesi, en temel hak olan ve dünya genelindeki ülkelerin çoğunluğunda çoktan çözülmüş olan anadilde eğitimin reddedilmesi bir yana Kürt halkının mücadelesine ihanet etmiş unsurların yeniden parlatılması dışında bahsedebileceğimiz tek konu, artan baskılardır. Aralık ve Ocak ayı içinde, dergimiz yayına hazırlanırken, tutuklanan BDP'li belediye başkanı, yönetici ve üyelerin sayısı bini geçmiştir. Kağıt üzerindeki tartışmalar bir yana bu ülkenin doğusunda darbe dönemi yaşanmaya devam etmekte, halkın seçtiği belediye başkanları, legal bir partinin üyeleri ve yöneticileri insanlık onuruna aykırı muamelelerle, tek sıra halinde kelepçelenerek evlerinden alınıp zindanlara atılmaktadır. Bu kış günlerinde Kürt çocuklarının zindanlarda tutulması devam etmektedir. Ceylan'dan Aydın Erdem'e onlarca yurtsever gün ortasında vurularak öldü-

rülmektedir. Askeri operasyonlar zaten aralıksız devam etmektedir.

Dönüp sosyal-sınıfsal mücadelelere baktığımızda da TEKEL işçileri, görmemekte ısrar edenlere inat hayatın gerçeklerinden örnekler sunmaktadır. İşçi sınıfının TEKEL'de, İstanbul İtfaiyesinde, Esenyurt Belediyesinde ve birçok yerdeki ısrarcı direnişi her türlü medya sansürüne, ve kimi sendikaların uzlaşmacı tutumlarına karşı kar kış demeden sürmektedir. AKP'nin ve devletin yaklaşımı ve demokrasi derecesi de işçileri muhatap almamasında, tam tersine kolluk kuvvetleriyle saldırmada ve savurduğu tehditlerde ortaya çıkmaktadır.

Devletin Alevilere yaklaşımı Alevi açılımına Alevi katillerinin dahil edilmesinde, Ermenilere yaklaşımı soykırımın korkakça ve gülünççe inkar edilmesinde ve Hrant Dink'in katillerine gösterilen hürmette net şekilde görülmektedir. Sistemin içinde farklı kliklerin mücadelesi vardır, bu çok barizdir ve bu kliklerin halkın farklı kesimlerine kendi arkasına yedekleme çabası da oldukça doğaldır, ancak **birincisi** sistemin içindeki mücadele sistemin dayandığı temellere dokunmadan ve onla hesaplaşmadan yaşanmaktadır. **İkincisi** doğal olmaması gereken konu bu saflaşmada ezilenlerin içinden çıkan hareketlerin kendilerine de bir şeyler düşer beklentisine girmesi ve tıkanıklığı sistemden devrimci kopuşta değil sistem içileşmekte aramasıdır. '71 ve '84 devrimci çıkışları maziye ait anılar değildir, o gün de sistemden medet umanlar vardı, zaten bu çıkışlar o medet umanlara karşı da bir çıkıştı. Bugünün ihtiyacı da o devrimci çıkışların değerlerine ve ilkelerine sarılarak günümüze uyarlamasını bilmektir.

Bu gelişmeler karşısında devrimci gençlerin görevi sosyal ve ulusal mücadele veren işçilerin, Kürt ulusunun ve diğer ezilen azınlıkların mücadelesini sahiplenmek, anti-empyrist, anti-faşist şiarları haykırmaktadır. Görevimiz zordur, kendi sınırlarımızı zorlamamız şarttır. He deflerimize ancak YDG'nin son dönemdeki pratiklerinde de gördüğümüz gibi, şovenizm-ırkçılığa-milliyetçiliğe karşı çalışmalar yaparak, Hrant Dinkleri, Ceylanları, Aydın Erdemleri gündemleştirerek, yine Ankara'da TEKEL işçilerinin, İstanbul'da İtfaiye işçilerinin, İzmir'de belediye işçilerinin mücadelesinin yanında olarak ve onlarla birlikte mücadele edip bedel ödeyerek, özcesi bu yolda ilerleyerek varacağız.

TEKEL İŞÇİLERİ... ÖĞRENİYORLAR, ÖĞRETİYORLAR

Bundan yıllar önce Karl Marks işçi sınıfının zincirlerinden başka kaybedecek hiç bir şeyi olmadığını söylüyordu. Zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayan işçileri en devrimci sınıf olarak ortaya koyuyordu. Marks'ın ve diğer komünist ustaların ortaya koydukları tarihte defalarca kez gördük. Başta Ekim ve Çin Devrimleri olmak üzere devrimci mücadelelerde ya da devrimciler, komünistler müdahale edemese bile kendiliğinden ortaya çıkan işçi direnişlerinde, grevlerinde işçi sınıfı, direngenliğini gözümüzün önüne serdi.

Bu direnişler her zaman için öğretici oldu. Hem bizzat bu mücadelenin esas öznesi olan işçiler için, hem de biz devrimciler için bu böyle olagelmıştır. Ülkemiz devrimci hareketinin tarihine damgasını vurmuş süreçlerin, öznelere, kişilerin işçi sınıfı direnişleriyle olan bağımlı incelediğimizde de bu tablo karşımıza çıkmaktadır. Bu konuda her zaman öne çıkan bir örnek olarak İbrahim yoldaşın hayat deneyimlerine bakmalıyız; 15- 16 Haziran direnişlerinde, çeşitli köylü eylemlerinde bulunduğunu ve bu direnişlerin Kaypakaya üzerindeki öğretici, onu komünist tezlere iten gücü çok bariz görebiliriz. Gerek dünya üzerinde gerekse ülkemizde işçilerin, emekçilerin mücadelesinden öğrenmenin gereklilik değil bir zorunluluk olduğunu -bu örneklerden de gördüğümüz gibi- tespit edebiliriz.

Son süreçte ülkemizi de ciddi şekilde etkisi altına alan ekonomik kriz dünyanın her yerinde ve ülkemizde de grevler, direnişler, kitlesel ve coşkulu eylemler doğurmuştur. Bu eylemlerin hemen hemen tamamı kendiliğinden

den ortaya çıkmaktadır. Her alanda yaşanan ekonomik saldırılar artık işçileri, emekçileri sokaklara, grevlere itmektedir. Uzun süredir varlığını ve etkisini sürdüren Sinter, Desa vb. direnişler zaten gündemde yerini almıştı. Son dönemde ise var olan direnişlere de ivme kazandıran Esenyurt, itfaiye, demiryolu ve TEKEL işçilerinin eylemleri gündeme bomba gibi düştü. 25 Kasım'da iki konfederasyonun öncülüğünde gerçekleşen uyarı grevi, ardından uyarı grevine katıldıkları için işten çıkarılan demiryolu işçilerinden gelen ses, aynı dönemde Esenyurt ve İtfaiye işçilerinin ortaya koyduğu eylemler bu sürecin önemli halkalarıdır. Sürece damgasını vuran en önemli gelişme ise Türkiye'nin dört bir yanından özlük haklarının ellerinden alınmasına karşı çıkmak için Ankara'ya gelen TEKEL işçileri oldu.

Türk-İş'in kararlarından, olanaklarından bağımsız olarak birleşen TEKEL işçileri 1 ayı aşkın süredir çok zor şartlarda direnişlerini sürdürüyorlar. AKP önünde başlayan, Abdi İpekçi'de, ardından Türk-İş'in önünde devam eden eylemlerini kararlılıkla devam ettiriyorlar. Bu süreç işçiler için çok önemli bir öğreticilik taşıırken, bizler için de iyi bir okul olma misyonu taşıyor.

Bu kararlılığın en önemli göstergelerinden biri de Abdi İpekçi'de hepimizin bildiği polis saldırısı karşısında işçilerin sağlam duruşuydu. Hayatında belki hiç eyleme gitmemiş, polisle birebir karşı karşıya gelmemiş işçiler, Abdi İpekçi Parkı'nda gerçekleşen vahşi saldırı karşısında bizlere dönüp **“Merak etmeyin bizi öldürmeden size bir şey yapamazlar”** diyecek kadar ısrarlıydılar. Kolluk kuvvetlerinin tazyikli su, cop ve gaz bombasının ardından Ankara'nın soğuk kış gününde işçileri havuza atmasına rağmen işçiler bir an bile evlerine geri dönmeyi düşünmediler. Hemen toparlanmaya çalışıp Türk-İş binasının önünde süreci devam ettirdiler. Polisin saldırısı onları daha da güçlendirdi. Çünkü Tekel işçilerinin gittikçe daha çok anladıkları bir şey var; İşçiler devletin bu saldırısından çekinip eve dönerlerse sıcak, huzurlu bir yuva değil açlık bulacaklar. Bu durumu kendileri şu düşündürücü sözlerle de ifade ediyorlar; **“Ben burada özlük haklarımı kaybetmeden ölürsem ailem TEKEL'den iyi bir maaş alacak, ben bu direnişi bırakıp, özlük haklarımı kaybedip eve dönersem ise asgari ücretle ailecek açlıktan öleceğiz. Bu yüzden ölmek var dönmek yok!”** Bu sözleri dile getirirken, tazyikli suya, copu, gazı rağmen direnişlerine

devam eden işçiler; belki de geçim sıkıntısı nedir bilmeyen bizlerin belleklerine açlığın ne demek olduğunu, ezilen sınıfların yaşam mücadelesini işliyorlar.

Kimisi hamile olan eşini, kimisi 5 tane büyüklü küçüklü çocuğunu bırakıp gelmiş, sadece kolluk kuvvetlerinin baskısına karşı değil zaman zaman polis baskısından çok daha tehlikeli olabilen sendikal bürokrasinin karşısına da dikilme çabası içindeler. Sadece hükümet değil, kurulduğu günden bugüne misyonunu başarıyla yerine getiren Türk-İş de işçilerin kararlı duruşu karşısında zor durumda. Süreci sürekli yavaşlatmaya, işçileri pasifize etmeye çalışıyorlar. Daha ilk günden beri işçilerin paralarıyla sağlanan Türk-İş binasını bile çeşitli gerekçelerle işçilere kapattılar. Ancak işçiler 4/ C'yi hiçbir şekilde kabul etmeyeceklerini, özlük haklarından vazgeçmeyeceklerini, Türk-İş direnişi bitirme kararı alırsa gerekirse Türk-İş binasını sendika ağalarının başına yıkacaklarını söylediler. Bu tablo karşısında Türk- İş çeşitli yollarla direnişi bitirmeye çalıştıysa da geri adım atmak zorunda kaldı.

Bir avuç egemen ve bunların bir parçası olan yine bir avuç sendika ağası nezdinde bu ağaların varlık zeminini teşkil eden binlerce işçinin yarattığı etki de hepimizin için son derece öğretici olmaya devam ediyor. İşçiler sendika ağalarının nasıl şartlarda yaşadığının ve bu lüks yaşantının kimin sırtından gerçekleştiğinin farkındalar. Zaman zaman sendika bazı işçilerde bu konuda kırılma yaratmayı başarsa da henüz bunu tüm işçilere yayabilmiş değil. İşçilerin bu kararlılığı sürdükçe de yayabilecek gibi durmuyor.

Pazar günü gerçekleşen mitingde de bu durumu bir kez daha hissettik. Daha önce de olduğu gibi kandırılmak istenen işçiler tepkilerini ortaya koydular. Sendika temsilcileri o kadar zor durumda kaldılar ki ne diyeceklerini bilemeyerek biz devrimci demokrat kurumlara sataştılar, işçilere bizi hedef gösterdiler. Ancak şu anki tabloda sendikanın tavrı boşa düşmüş durumda. Türk-İş genel grev kararı almayıp işçileri pasif eylemlere sürüklemek istese de işçiler bu duruma tepkiler geliştiriyorlar.

Son süreçte başlayan oturma eylemi ile işçilerin zor şartları daha da zorlaşmış oldu. Her gece sabaha kadar soğuk, uykusuzluk demeden bekleyen işçiler özlük haklarını kaybetmenin ne demek olduğunu iyi anladıkları için bu şartlara katlanıyorlar. Bazıları soğuktan, uykusuzluktan hasta oldu. Ancak onlar ağır tütün balyaları taşırken bel kayması yaşayan, çalışma şartlarından dolayı kanser olan arkadaşlarını bizzat görmüşler. Çalışma koşullarının bu

kadar zor olduğu gerçeği karşısında bir de 4/C ile hasta olmaya bile izin verilmeyecek duruma getirilmek isteniyor. İşçiler yağmur, çamur, soğuk demeden, uyumadan gece boyu halaylarla, sohbetlerle ısınmaya çalışarak bekliyorlar. Biz bu bekleyişlere katılarak hem devrimcilerin onlara sahip çıktığını gösteriyoruz, hem de onlar bize sınıfın direnicini, gücünü gösteriyor.

Onlarla birlikte gece gündüz demeden beklemenin önemini de bize öğretmenler büyük oranda işçiler oldu. Sürecin başından beri devrimci ve demokrat güçleri de sorgulayan, eleştiren işçiler “reklam” yapmanın peşine düşüp, buraya ziyaretler yapmanın dışında bir şey ortaya koymayan devrimcileri, ilericileri, hep eleştirdiler.

Bildiri dağıtmaktan, ziyaret yapmaktan öte aynı koşullarda, adeta bir TEKEL işçisi gibi orada direnişe katılmanın önemine vurgu yaptılar. Bizler de bu yönde gerçekleştirdiğimiz pratiklerde işçileri siyasallaştırma çabamızın, propagandalarımızın ancak onların sorununu sahiplendiğimiz, onlarla samimi ilişkiler kurduğumuz oranda adresini bulduğunu gördük. Bazı dostlarımızın, devrimcilerin kendi iç gündemlerini tartışarak faaliyet yürütme tutumları karşısında işçilerin öğreticiliği ışığında biz kitleyle kitlenin sorunlarını tartıştık.

1 ayı aşkın süredir devam eden, hepimize büyük bir coşku ve heyecan katan bu direniş ülkemiz topraklarındaki işçi mücadelelerinin çoktan önemli bir halkasını oluşturmuş, tarihimizde yerini almıştır. Bir başka deyişle işçiler üzerlerine düşeni fazlasıyla gerçekleştirmiş bulunuyor. Bize düşen ise işçilerden ve emekçilerden daha fazla öğrenmek; onlara daha fazla öğretmek; işçilerle emekçilerle birlikte daha fazla direnmektir...

Ankara YDG

Şovenizme karşı mücadeleyi yükseltelim...

“Toplumu kolay yönetmek için parçalayın, bölün, cahil bırakın.”(Makyavelli)

Son süreçte ülkemizde tam da Makyavelli'nin sözündeki toplumu parçalayıp bölmeye denk düşer nitelikte “açılım” tartışmaları sürmektedir.

Bu “açılım”ların pratikteki yansımaları ise tam da hedeflenen şeyi göstermiştir. Yani; öldürülen, ötekileştirilen, linçlere uğrayan Kürtler, evlerinden kovulan Romanlar, Hrant Dink katliamındaki gibi bir Ermeni'yi öldürmekten gurur duyan insanlar.

Sistemin tektipleştirme saldırılarının arttığı bu süreçte YDG olarak; farklılıkların ayrımcılık sebebi değil zenginlik olduğunu, toplumsal bir empatinin yaratılmasının gerektiğini, her millettten ve milliyetten Türkiye halkının çıkarlarının ortak olduğunu vurgulamak amacıyla **“Yok sayma, inkar etme, anlamaya çalış!”** başlığıyla **19 Aralık- 19 Ocak** arası bir çalışma başlattık.

Biz İzmir YDG Üniversite Komisyonu olarak ise 4. Konferanstan hemen sonra alanımızda bu konuyu gündemleştirdik.

Aldığımız toplantıda ise; süreci kampanya olarak ele almayı, kampanyaya esas olarak 1 Ocak ile başlamayı, 19 Aralık-1 Ocak arası ise her iki üniversitede okur toplantıları olarak kampanyayı okurlarımızla tartışıp onlarla birlikte yürütmeyi ve kampanya süresince neler yapacağımıza esas olarak birlikte karar vermeyi kararlaştırdık.

Ege Üniversitesi'nde bir okur toplantısı ve stant açıp, Aydın Erdem'in ağzından yazdığımız mektubu dağıtmak dışında Ali Serkan Eroğlu anması çerçevesinde yapılan **6 Ocak**'taki **“Devlet ve Üniversiteler”** başlıklı panelde de örgütleyici olduk. Ege Üniversitesi'nde bunların dışında çıkarttığımız çeşitli afişlerin asılması kampanya süresince farklı içeriklerle temel şiarın gündemleşmesini sağladı.

Bu yönünün yanında daha örgütlü bir faaliyete adım attığımız Dokuz Eylül Üniversitesi, kampanyamızın esas çalışma alanı olarak öne çıktı. Burada ilk olarak okur toplantısı olarak başladık işe. Aldığımız toplantıda; düzenli stantlar açmak, hazırlanacak mektupları dağıtmak, sergi, okul içi etkinlik, kampanya finaline ise Hrant Dink anmasına toplu katılmak biçiminde bir program çıkardık.

Çevremizdeki insanları bu gündem çerçevesinde ha-

rekete geçirmeyi ve faaliyet boyunca ulaştığımız insanlarda bir empati sağlamayı hedef olarak belirledik.

Her ne kadar stantları düzenli hale getirememiş, sergi ve etkinlik yapamamış olsak da hedeflerimizi büyük oranda gerçekleştirdik diyebiliriz. Bir arkadaşımızın okur toplantısında kampanyayı anlatınca “YDG'nin böyle bir çalışma yapmasını bu süreçte olumlu olduğunu” söylemesi, toplantı dışında tek tek görüştüğümüz arkadaşların kampanyayı olumlamaları, mektupları dağıtırken aldığımız

Kampanya öncelikle bizler açısından bir hareketlenme sağladı. Sınav dönemi olmasına, farklı gündemlerin olmasına (Genç-Sen faaliyetinin gündemleri, TGB ile çıkan sürtüşmeler...) rağmen güçlerimizi diri tuttuk, yürüttüğümüz faaliyet hem okulda politik etkimizin artmasını ve yeni insanlarla tanışmamızı hem de çevremizdeki insanlar üzerindeki etkimizin artmasını sağladı.

olumlu tepkiler bu durumun göstergeleridir.

Kampanya öncelikle bizler açısından bir hareketlenme sağladı. Sınav dönemi olmasına, farklı gündemlerin olmasına (Genç-Sen faaliyetinin gündemleri, TGB ile çıkan sürtüşmeler...) rağmen güçlerimizi diri tuttuk, yürüttüğümüz faaliyet hem okulda politik etkimizin artmasını ve yeni insanlarla tanışmamızı hem de çevremizdeki insanlar üzerindeki etkimizin artmasını sağladı.

Aldığımız karara karşın kampanya süresini bir kampanya gibi ele alamamamız, stantları düzenli ve etkin kılamamamız, sergi açamamamız ise etki gücümüzü daraltan eksikliklerimizi.

Kampanya süreci kitlelere gidiş tarzımız, kullanacağımız araçlar vb. noktada da dersler çıkarmamıza neden oldu. Bu konuda özellikle Aydın Erdem imzalı mektupları

dağıtırken kantinlerde masa masa dolaşıp öğrencilerle şovenizm ve milliyetçilik üzerine gerçekleştirdiğimiz sohbetler birçok eksikimizi görmemize neden oldu ve öğrenci gençlikle bağlarımızın güçlenmesini sağladı. Öğrencilerden aldığımız tepki; halk gençliğinin şovenizmden etkilenme oranını gözler önüne sermişken ikna edilmeye açık bir durumun varlığını da bizlere ispatlamıştır.

Klasikleşmiş araçların (bildiri, afiş, stant... vb) yeterli oranda etkili olmadığını ve kitlenin ilgi göstermediğini anladık. Örneğin; açtığımız stant çok fazla ilgi çekmezken, bildiri yerine kullandığımız mektuplar olumlu tepki top-

ladı. Mektuptaki duygulara seslenen dil; sistemin milliyetçilikle zehirlediği kişilerin bile bazı noktalarda hak vermelerini sağladı. Normal bildiri dağıtımını yerine mektupları tek tek masalara giderek ve anlatarak vermemiz daha doğru bir yöntem oldu.

Kısacası; kampanya süreci; artı ve eksi yanlarıyla birlikte, bizim açımızdan olumlu dersler çıkarmamıza ve daha önceki faaliyet süreci göze alındığında okullardaki faaliyetimizi daha nitelikli ve etkin bir faaliyete çevirmemize sebep oldu.

İzmir YDG Üniversite Komisyonu

SUSMA, GÖZ YUMMA, ANLAMAYA ÇALIŞ!

Son dönemde faşist baskıların, saldırıların, şovenist, ırkçı dalganın arttığı aşikârdır. Birçok ilde devrimciler, demokratlar, yurtseverler linç girişimleriyle karşılaşmıştır. DTP'nin kapatılmasıyla birlikte sokaklara dökülen kitleye kolluk kuvvetleri tarafından kurşunla yanıt verilmiş, bu eylemler sırasında Dicle Üniversitesi öğrencisi Aydın Erdem polis kurşunuyla sırtından vurulup hayatını kaybetmişti.

Bilindiği üzere Aydın Erdem bu uğurda kurşunlanan, geleceği yok edilen ilk kişi değil, muhtemeldir ki son kişi de olmayacaktır.

Tüm bunların yaşandığı bu süreçte biz de İstanbul YDG olarak son dönemki politik yönelimimizi şovenist, ırkçı, faşist baskılar ve saldırılara karşı **“SUSMA, GÖZ YUMMA, ANLAMAYA ÇALIŞ!”** şiarını yükseltmek olarak belirledik.

Bu yönelim doğrultusunda alanımızda hem **“SUSMA, GÖZ YUMMA, ANLAMAYA ÇALIŞ!”** şiarlı bildirimimizin hem de **“Aydın Erdem'den Mektup”**un Kartal, Kadıköy, Taksim gibi merkezi yerlerde dağıtımını yaptık. 9 Ocak'ta Kadıköy'de bildiri dağıtımını sırasında gerici unsurlar tarafından saldırıya uğradık. Gerici grup, tehditlerinin ardından çıkan arbedede esnafın da müdahale edip bizi sahiplenmesiyle alandan uzaklaştı.

Bu çalışmamız belli eksilikleri barındırmasının yanında, bu dönemde Nor Zartonk adlı Ermeni gençlik örgütlenmesiyle ve çeşitli kitle örgütlenmeleriyle bağlarımızı geliştirmemiz açısından yararlı oldu. Hrant Dink'in katledilmesinin yıldönümü nedeniyle Sarıgazi'de Partizan'ın örgütlediği YDG'liler olarak bizim de katıldığımız anma etkinliğine Nor Zartonk'tan arkadaşlarımız da katılım sağlayarak katkı sundular. Mahalledeki etkinliğin ardından YDG olarak Kadıköy'e geçerek önceki

hafta yaşadığımız saldırıyla birlikte tüm bu saldırıları teşhir eden bir basın açıklaması gerçekleştirdik.

Diğer yandan 19 Ocak günü gerçekleşecek Agos Gazetesi önündeki eyleme hazırlandık, hem de 19 Ocak akşamı için Nor Zartonk, Partizan, YDG ve Ekim Gençliği ile birlikte Taksim'de meşaleli yürüyüş örgütledik.

Agos Gazetesi önündeki eylem yağmura ve soğuğa rağmen geçen yıllardaki gibi kitlesele geçti. Binlerce insanın **“HEPİMİZ HRANT'IZ, HEPİMİZ ERMENİYİZ!”**, **“FAŞİZME İNAT KARDEŞİMSİN HRANT!”** sloganlarını hep bir ağızdan haykırması oldukça etkileyiciydi. Hrant Dink'in ailesi ve arkadaşlarının konuşmalarından sonra kitle sloganlar eşliğinde Taksim'e yürüdü. Kitle Galatasaray Lisesinin önüne kadar yürüdüktan sonra dağıldı.

19 Ocak günü saat 19.00'da Taksim Tramvay durağında meşaleli yürüyüş için toplandık. İki eylem arasında azımsanmayacak saat farkına ve soğuk havaya rağmen meşaleli yürüyüşe binlerce kişi katıldı. Eylemde **“FAŞİZME İNAT KARDEŞİMSİN HRANT!”**, **“KATİL DEVLET HESAP VERECEK!”** sloganları atıldı. Eylem boyunca esnafın ve halkın alkışlarla destek vermesi coşkuyu daha da artırdı. Bu iki eylemde diğer eylemlere nazaran hem daha kitlesele geçişi hem de sloganların daha gür, canla başla atılması insanların hunharca katledilmesine duyulan öfkenin çok daha fazla olduğunu göstermektedir. Basın metninin hem Türkçe hem Ermenice okunması oldukça anlamlı oldu. Eylem boyunca Hrant Dink'in katledilmesine dair yazdığımız bildiriye yaygın bir şekilde kullandık ve bildirimizi kitlenin ilgiyle karşıladığını gözlemledik

İstanbul'dan bir YDG'li

Röportaj

"Bizim bir arada yaşamaktan anladığımız bir arada mücadele etmektir"

Türkiye’de Ermeni olmak zaten bunların hepsinin komplike olmasını getiriyor. Ama beni aynı zamanda Tekel işçisinin direnişi de etkiliyordu, başkasını o değil, Ermeni olmasından dolayı dışlanması etkiliyordu. İşte biz bunların hepsini ortaklaştırıyoruz. Hrant’ın yarıda bıraktığı, aslında bizlere devrettiği mücadele var. Biz en azından böyle hissediyoruz ve taşın altına elimizi koyuyoruz. İnsanların “Ermeniler şöyle, Ermeniler böyle vs” dedikleri, Ermeni olmanın küfür sayıldığı bir ortamda çıkıp da “siz bilmiyorsunuz, Ermeniler öyle değil” demek bizim çabamız. Bu anlamıyla Hrant biraz ezberi bozandı.

YDG: *Nor Zartonk’u bize biraz anlatabilir misiniz?*

Nor Zartonk: Nor Zartonk ne anlama geliyor, onu söyleyeyim ilk önce. Nor Zartonk, yeni uyanış, yeniden uyanış anlamına geliyor. Ermenice’de Rönesans anlamına geliyor, Ermeni edebiyatında Rönesans dönemi. Bu anlamda yeni Rönesans olarak da adlandırabiliriz yani. Nereden çıktı Nor Zartonk? Aslında bir mail grubu olarak kuruldu. 2003 yılında birkaç Ermeni’nin “Bir mail grubu kuralım ve bu platformda entelektüel tartışmalar yapalım” demesi ile kurulmuş bir mail grubu aslında. Ta ki 19 Ocak 2007’ye kadar... Hrant Dink’in ölümü, o kara gün ve ondan sonra yaşadığımız milat. Bu mail grubu üzerinden tartışma yürüten insanlar 19 Ocak’tan itibaren “Bir şeyler yapalım, Nor Zartonk’u farklı bir mecraya taşıyalım” demeye başlıyorlar ve ondan sonra sadece mail grubu üzerinden değil, hayatın her alanında bir şeyler yapan, ses çıkaran, haksızlıklarla mücadele eden örgütlülük kuruyorlar. Yani aslında ete kemiğe bürünmesi bir yerde 19 Ocak 2007’de oluyor.

YDG: *Örgütlü olmak sizin için nasıl bir anlam taşıyor, Nor Zartonk’un hayatınızda nasıl bir yeri var?*

Nor Zartonk: Mesele şu aslında; hepimiz rahatsız eden bir şeyler var değil mi? Türkiye’de Ermeni olmak zaten bunların hepsinin komplike olmasını getiriyor. Ama beni aynı zamanda TEKEL işçisinin direnişi de etkiliyor-

dur, başkasını o değil, Ermeni olmasından dolayı dışlanması etkiliyordu. İşte biz bunların hepsini ortaklaştırıyoruz. Hrant’ın yarıda bıraktığı, aslında bizlere devrettiği bir mücadele var. Biz en azından böyle hissediyoruz ve taşın altına elimizi koyuyoruz. İnsanların “Ermeniler şöyle, Ermeniler böyle” vs. dedikleri, Ermeni olmanın küfür sayıldığı bir ortamda çıkıp da “siz bilmiyorsunuz, Ermeniler öyle değil” demek bizim çabamız.

Bu anlamıyla Hrant biraz ezberi bozandı. Eskiden bunu yapamadık, çünkü Hrant vardı o zaman. Ne kadar yanlış bir algı ama evet, işin aslı böyleydi. Hrant’tan sonra “konuşan kimse” yoktu. Etyen Mahçupyanlar vardı ama onlar Hrant kadar içten değildi. Ermeni toplumu üye-

rinde Hrant kadar etkisi olan olmadı, onun kadar merakını samimiyetle dile getiren birisi çıkmadı. İnsanların vicdanına, yüreğine konuşurdu. O yüzden değer görürdü. Biraz borçluluk duygusudur artık söz söylemek, Hrant'ın bıraktığı yerden devam etmek.

YDG: Günlük hayatınızda “Türk” milliyetine mensup olmamanızdan dolayı ne gibi olumsuzluklarla karşılaşılıyorsunuz?

Nor Zartonk: Yaşananların/yaşadıklarımızın anlatılmasını mağdur edebiyatı olarak algılamıyorum, bunların bilinmesi gerekiyor. Hrant'ın da bahsettiği gibi “Ermenilere verilecek 3 çakıl taşımız bile yok” denilebiliyor mesela. Veya meclisten “Apo Ermeni dölü” denilerek küfredilebiliyor. Hiçbir şey olmasa bile 12 yaşındaki Cey-

lan'ın o topraklarda öldürüldüğünü görebiliyorsun. O kadar iyi anlıyorum ki, Ceylan'ın parçalanmış bedenini eteğinde toplayan annesini...

Liseyi Ermeni okulunda okudum. Türk arkadaşlarla üniversitede daha fazla muhatap olmaya başladım. En basitinden adını anlamıyorlar. Baktığımız zaman çok fazla problem gibi gözükmeyebilir ama sürekli tekrarlanınca rahatsız oluyor insan. Hatta “yabancı mısınız?” diye sorularla karşılaşabiliyorsunuz. Hayır Ermeniyim deyince “Ermenistan'dan mı?” diye sorabiliyorlar. Her defasında yüzyıllardır bu topraklarda yaşadığımızı, babamın Hataylı, annemin Sivaslı, dedemin Konyalı olduğunu anlatmak can sıkıcı oluyor.

Etrafta duyduğum şeyler de var. Bir de klasik, resmi ideolojikle şekillenen birisinin Ermeni olduğumuzu öğrenince ısrarla soykırım konusunu konuşmak istemesi var tabii. Soykırımın olmadığını (!) senden duymak tatmin ediyor sanki onları. “Zaten ben diyorum soykırımın olmadığını, sen de söylemelisin” yaklaşımı ile yöneliyor sorular. Onlara göre TC devletinin üniversitelerinde oku-

yorsak, aynı sıraları paylaşıyorsak tek şart soykırımın olmadığını kabul etmemiz!

Son olarak çok bilinen bir hikaye vardır; rivayete göre Ermenilerin boynuzlu, Kürtlerin kuyruklu olduğunu sanan birisi askerde Ermeni arkadaşının kafasını inceleyerek boynuz araştırması dahi yapmış...

YDG: Ermeni okullarında aldığınız eğitim nasıl?

Nor Zartonk: Ermeni okullarının niteliği bellidir. 17 okul var ama zor şartlarda ayakta duruyor. Belki bunlardan 5'i iyidir. Bu okullara ailelerimiz bizi gönderirken elbette kültürümüzü, tarihimizi öğrenmemizi istiyor ama dilimizi, kültürümüzü okullarda öğrendiğimizi söylemek çok zor. Dışarıya açılmanın verdiği bir korku aşlında bizi bu okullara göndermelerinin nedeni. İlkokullarda bu kaygıyı çok fazla gütmezler. Gerçi artık “sarı gelin” filmleri dağıtılıyor...

YDG: Peki, hem ülkemiz topraklarında hem de Kafkaslarda yaşanmış pek çok Ermeni direnişleri ve Ermeni devrimci önderleri var, siz bunları biliyor musunuz, araştırıyor musunuz?

Nor Zartonk: Çok fazla bilgimiz yok, tanımıyoruz açık konuşmak gerekirse. Sizler yapmasanız bir şeyler belki de hiç haberimiz olmayacak. Ermenice olarak yayın yapan Aras Yayınları ve Belge Yayınları bu konuda eksikliklerimizi gideriyor. Ama onun dışında yayın organlarımız belli: Agos, Çamalak, Marmara. Çamalak ve Marmara'nın ne olduğu, ne tarafta durdukları belli. Agos'un Hrant'tan sonra geldiği nokta da ortada. Okullarda da bununla ilgili bir şeyler öğrenemeyiz, çünkü okullarımızın niteliği belli. Ne yapsak, herhangi bir bayramda okuyacağımız bir şiir bile denetlemelerden geçiyor. Zaten denetleme olmasa bile bu durumu öğretmenlerimizden öğrenmemiz çok zor. 1915 tarihini bile okullarda öğrenmiş değiliz. Hatta ailelerimizden bile öğrenmiş değiliz. Televizyondan izlediğimiz “bu ABD'nin bir oyunudur, emperyalist bir yalandır” vs. söylemlerimden sonra “neymiş bu emperyalist yalan?” deyip düşünerek, araştırarak öğrendik. Bu açığımızı siz kapatıyorsunuz kısmen, sağ olun.

YDG: Nasıl örgütleniyorsunuz?

Nor Zartonk: Paneller yapmaya, Ermenilere ulaşmaya çalışıyoruz. Ama sizin de röportajdan önce bahsettiğiniz gibi genel olarak bir ilgisizlik hakim. Ermeni olmanıza rağmen Ermenilere ulaşmak çok zor. Çok fazla korkuları var, bunu kırmak kolay değil. Üniversitelerde, derneklerde bir çalışmamız yok, özel olarak şunu yap-

yoruz diyemem. Daha çok yazılar, bildirimler yazmaya, paneller düzenlemeye çabalıyoruz. Okullara gitmek mümkün değil zaten. Okullarda MEB'in gönderdiği müdür yardımcısı faktörü var.

“Ermeni toplumu” kavramını kullanıyoruz ama toplum değil cemaat desek daha doğru olur. Mesela dini bir liderleri var. Dini lider, erkek ve devletin resmi olarak muhatap aldığı tek kurum. Doğallığında Ermeniler tarafından da takip ediliyor. Buna karşı çıkan Hrant Dink aslında en fazla tepkiyi diaspora çevresinden almıştı. Ermenilerin bir kendi içlerinde dini bir statüko, bir de genel olarak devletin statükosu var. Nor Zartonk, Hrant'ın söylediklerini söyleyen bir yerde duruyor. Bundan kaynaklı olarak bazı çevrelerden destek görmüyoruz. Cemaat içi ve devletin statükosu; her ikisine karşı da savaşmak durumundasınız. Bunlar hakkında söz söylemek tepki alıyor elbette. Ama güzel, doğru yoldayız demek ki.

YDG: İnternet üzerinden yayın yaptığınız bir de radyonuzdan, yine kısa film çalışmalarınızdan bahsedermisiniz biraz?

Nor Zartonk: Radyo, çoktandır Ermeni toplumunun gündeminde olan bir şey. Sürekli bir Ermeni radyosu kurulma fikri vardı. Konu ile ilgili girişimler de vardı ancak olmadı, ekonomik sıkıntılar, dile hakim insanlar bulmak vs. çok zor. Hrant Dink'in de hayallerinden biriydi, radyonun kurulmasını çok gerekli görüyordu. 19 Ocak'ta gerçekleştirilemeyen hayallerini gerçekleştirmiş olacaktık. PAREF diye bir radyo vardı, teknik hazırlıkları yapılmış, ne yazık ki kağıt üzerinde kalmıştı; biz de internet radyosu kurduk. Evet, çoğunluğu Ermeni'lerden oluşan bir topluluk Nor Zartonk, Ermenice yayın yapılacak, ama yalnızca Ermenice yayın yapmayacaktık. Böyle bir hedefle yola çıktık. Ve şu anda Ermenice, Rumca, Kürtçe, Hemşince, Lazca ve Türkçe olmak üzere 6 dilde yayın yapıyoruz. www.norradio.com üzerinden dinleyebileceğiniz radyomuzda, profesyonel radyocular değil gönüllü arkadaşlarımız çalışıyor. Güncel, kültür-sanat, edebiyat, kadın, politika, haber konularında çok dilli, çok sesli çok kültürlü yayın yapıyoruz.

“Benim Adım” adında belgesel çektik. Polis terörüne

kurban gitmiş kişilerin ağzından anlattığımız bir belgesel. İstanbul 2010 kültür (!) başkenti tanıtımlarına gönderme yapan, mücadeleyi vurgulayan bir kısa filmimiz de var. www.norzartonk.org internet adresinden izleyebilirsiniz.

YDG: Hrant Dink davası hakkında ne düşünüyorsunuz?

Nor Zartonk: 3 yıldır davada hiçbir yol kat edilemiyor. Bizimle dalga geçilmeye devam ediliyor, mahkemede aile hakarete uğruyor. Ogün Samast-Erhan Tuncel-hakim-savcı diyaloglarına baktığımızda nasıl bir oyunun içerisinde olduğunuzu anlamanız yeterli. Adaleti onlardan beklemek, onların adaletini beklemek çok mantıklı değil. Ancak Hrant Dink davasını solcular, sosyalistler daha fazla sahiplenmiş olsaydı süreç daha farklı işlerdi. En azından 50-100 kişi yalnızca mahkeme önünde beklememiş olurdu.

YDG: Devrimci gençlik hareketini takip ediyor musunuz?

Nor Zartonk: İlk önce şunu belirtmek gerekiyor, biz bu mücadeleyi kendi mücadelemizden ayrı tutmuyoruz. Bu çerçeveden baktığımızda, biz Türkiye Devrimci Hareketinin sorumluluklarını yerine getiriyor muyuz; tabii ki getiremiyoruz. Ama bir şekilde biz de bunun bir kolunu oluşturuyoruz. Kürt halkının mücadelesi dedik, o aslında Ermeni halkının da mücadelesi. Ama aslında TEKEL işçilerinin de mücadelesi hepimizin mücadelesi. Bir arada yaşamak sözünü sıkça duyarız; bizim bir arada yaşamaktan anladığımız bir arada mücadele etmektir. O yüzden bu röportajı yapıyoruz. Bir arada mücadele ettiğimiz kesim olarak hepimizin özeleştirisi vermesi gerekiyor. Siz de tanımak ve öğrenmek için yaptığımız bu çaba ile özeleştirisi veriyorsunuz bir anlamda. Bunun için Yeni Demokrat Gençlik'e teşekkür ederiz, bu teşekkürümüzün özellikle yazılmasını istiyoruz.

YDG: Bizi kırmayıp geldiğiniz için teşekkür ederiz.

Nor Zartonk: Biz teşekkür ederiz.

İstanbul YDG

İTFAİYE İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR!

Bir süredir sendikal ve özlük hakları için kurdukları demokrasi çadırında direnen itfaiye işçilerini direnişlerinin 10. gününde Yeni Demokrat Gençlik olarak ziyaret ettik. Sloganlarımızla yanlarına gittiğimizde bizleri alkışlarla ve sloganlara katılarak coşkuyla karşıladılar.

İşçilerle sendika öncesi ve sonrası dönemi, direnişin onlara kattıkları, öğrettikleri üzerine sohbet ettik. Böylesi ziyaretlerin onlara ilk önceleri sevindirdiğini ancak çok da anlamlandıramadıklarını gün geçtikçe işçiye, öğrenciye, köylüye olan saldırıların ortak temelli olduğunu ve bu ziyaretlerle mücadelenin de birlikte kazanılabileceğini daha iyi anladıklarını ifade ettiler. Uzun sohbetimizin ardından söylediğimiz türküler eşliğinde çektiğimiz halaylarla ziyaretimizi sonlandırdık. Daha önce, kurdukları Demokrasi Çadırı'nda bizler de kalmak istediğimizi söylemiş ve iki arkadaşımızın kalabileceğini öğrenmiştik. İki arkadaşımız Demokrasi Çadırı'nda nöbet tutmak için o gece işçilerin yanında kaldı.

İşçilerle, devrimci dostlarımızla türküler söyleyerek ısınmaya çalışırken polis yığınak yapmaya başladı. Daha önceki deneyimlerimizden ötürü sabaha karşı saldırabileceklerini tahmin ediyorduk. Saat 3.40 civarında yaklaşık 200 sivil giyimli zabıta ve polis bir anda saldırıya geçerek 2 işçinin uyuduğu çadırı kaldırmak istedi. İşçilerin de

söylediği gibi adeta “yangından mal kaçırmaya” gerçekleşen saldırıya karşı sloganlarla cevap verdik. Az sayıda olmamızdan da yararlanarak sandalyelerden flamalara, çay demliğinden battaniyelere kadar her şeyi kaçırdılar.

Demokrasi Çadırı'nı tekrar kurmaya hatta direnişi büyüterek açlık grevine başlatmaya kararlı olan işçilere sendika yönetiminden beklenen destek gelmedi. Direnişleri boyunca örgütlü mücadele hakkında çokça şey öğrendiklerini söyleyen işçiler, sendika yönetiminden burjuva-feodal medyanın çarpıtmalarına, polis copuna ve biber gazına özcesi sistemin her türden saldırılarına karşı mücadeledeki kararlı ve net duruşları bizlere çok şey öğretti.

İstanbul'dan Bir YDG'li

Haklıyız ki saldırıyorlar

İtfaiye işçilerinin çadırına yönelik ilk saldırı 9 Ocak'ta olmuştu. Zabıta, sivil polis, çevik kuvvet büyük bir çoğunlukla gelmişlerdi. İşçilerin “demokrasi çadırı” dağıtıldı, iki işçi darp edildi, çadırdaki malzemeler (çay, tüp, yatak, su, yemek) toplanıp götürüldü. Sistem direnişi kırmanın bin bir yolunu denerken, işçiler saldırıdan sonra hemfikir oldukları sözleri söylediler: “Haklı olduğumuz bir kez daha anlaşıldı ki, saldırdılar.” Çadırı aldılar ama işçilerdeki o inanç ve kararlılık yok olmadı. Çadırsız bir şekilde direnişe devam ettiler.

Bu süreçte İstanbul Üniversitesi Genç-Sen'in öncülük ettiği “Her gün 13'te İtfaiye İşçileri'nin yanında olalım” kampanyası başladı. Öğrenciler her gün destek için

oradaydı. “Asla Yalnız Yürümeyeceksin” direnişin bir simgesi haline gelmişti artık.

Saldırıdan sonra direnişin katlanarak büyümesi egemenleri rahatsız etti ki, **22 Ocak Cuma** günü sabah 10 sularında zabıta yine “ziyaret etti” işçileri. Bu sefer de sorun pankartların çimlerde olmasıydı. İşçiler pankartları çimlerden alıp geri çektiler, bu da tatmin etmedi zabıta. İşçiler dirense de pankartlar toplandı ve götürüldü.

Saldırının olduğu gün Genç-Sen yine 13'te işçilerin yanındaydı. İşçilerin yorgun düşmüş bedenleri, bir türlü dinmeyen o inanç ve kararlılıkla dayanıyordu soğuğa. Hep bir ağızdan bağırдық yine: “Asla Yalnız Yürümeyeceksin!” Hava koşullarına rağmen saldırının olduğunu duyan öğrenciler gelmişlerdi, bu katılım saat 18.30'daki Türk-İş eylemiyle devam etti.

İşçiler sürecin nasıl sonlanacağı konusunda çok net düşünüyorlar : “Zafer Direnen Emekçinin Olacak!”

İstanbul'dan bir YDG'li

UFUK

Egemenlerin gelecek kaygılarını kâbusa çevirelim!

İyimser söylemlerin, manipüle edilmiş verilerin, yaratılan suni gündemler altında gerçekleştirilen saldırıların, hak gasplarının, kölece çalışma yasalarının çıkarılmasının, zamların, zulümlerin biriktirdiği öfke artık kabına sığmamakta ve yer yer de dışa vurumu gerçekleşmektedir.

Geride bıraktığımız yıl içerisinde işçi sınıfına yönelik gerçekleştirilen saldırılara karşı gelişen ATV-Sabah, Sinter Metal, Entes Tersane, DESA, YÖRSAN, Okmeydanı Hastanesi işçileri, Kent AŞ, itfaiye, Esenyurt ve son olarak TEKEL direnişleri bu dışa vurumlara örnek teşkil etmektedir.

Geçtiğimiz yılda içinde bulunduğu krizin faturasını işçi sınıfı ve topyekûn halka kesen egemenlerin bu pratikleri bu eylemlerin gerçekleşmesinde büyük bir rol oynarken, 2010 yılı için açıklanan bütçe hedefleri ise önümüzdeki yılın nasıl geçeceğine dair ipuçları sunmaktadır.

Gelişen işçi eylemlilikleri ve açığa çıkan tablo!

Yaşanan işçi eylemleri ve direnişler bizler cephesinden iyi analiz edilmelidir. Bu hareketlenme, kendi geleceklerini garanti altına almak için saldıran egemenleri kaygılandırmaktadır. Ancak yaşanan bu gelişmeler sadece egemenleri korkutmamaktadır. Aynı zamanda dostlar alışverişte görsün misali faaliyet yürüten sendika, kurum ve kuruluşları da kaygılandırmaktadır.

İşçi sınıfına yönelik saldırılar bir anda ortaya çıkan gelişmeler değildir. Adım adım “geliyorum” diyerek gelişen bu saldırılarda işçi sınıfını bu tehlikelerden haberdar etmeyen ve söylemsel birkaç açıklamadan öteye gitmeyen sendikacılık, bıçağın kemiğe dayandığı somut saldırılarda işçilerin karşı koyuşu ile zor anlar yaşamaktadır. Birçok direniş sendikanın tutumu ve eylemin kamuoyu ile bütünleşme oranına göre pasifize olurken direnişteki işçiler ve işçi sınıfı açısından ise birçok kez dillendirilen sarı sendikacılık anlayışı iyice ayyuka çıkmıştır.

Fabrika işgalleri ile başlayan direnişler çadırlara hap-solurken, birçok direniş ise ya pasif kararlar ile silikleştirildi ya da gerçekleşmesi imkânsız keskin söylemler ile yola çıkartılıp ve yılmılık yaratılarak sönmeye terk edilmiştir.

İzmir’de 6 aydır süren Kent AŞ direnişi yukarıdaki söylemimize örnek teşkil edebilmektedir. İşçilerin İzmir’de bulunduğu ve kararlı bir direniş sergilediği bir dönemde işçiler Ankara’ya yürütülmüş ve direnişin havasını boşaltarak işçiler İzmir’e geri getirilmiştir. Yine İzmir’de geçtiğimiz yıl eylem yapan İzmir Büyükşehir Belediyesi’nin taşeron park bahçe işçileri olan Vira-Kürşat (yeni adı Mena) çalışanı işçilerin kararlı tutumu DİSK’in devreye girmesi, umut vaat eden süslü söylemleri ile pasifize edilip işyerlerinde kölece çalışmaya devam ettirilmiş, 2010 yılına girdiğimiz şu günlerde 1300 işçi yine işsiz kalmıştır.

İstanbul Belediyesine bağlı çalışan ve önemli bir kısmının AKP Gençlik Kolları üyesi olduğu itfaiye işçilerinin “kavgadan kaçmıyoruz, yüreğimizi aldık geldik” söylemi ile süren direnişi önemlidir. Yine Türk-İş’i büyük bir çıkmaza getiren TEKEL direnişi bizlere umut vermektedir.

Çelişkileri derinleştirelim!

Bu eylemler içerisinde işçi sınıfı birçok gerçek ile yüz yüze kalmıştır. ATV-Sabah direnişindeki işçiler medyanın ikiyüzlü, gerçekleri manipüle eden, kimin safında olduklarını yürüttükleri direniş ile öğrenirken “kendi haberimizi bile yayınlamıyoruz” sözleri ile bunu ifade etmektedir. Direnişteki TEKEL işçilerini ziyaret eden ve işçilere “**Türk-İş grev kararı alsın biz de varız ama alamaz ki**” diyerek nutuk çeken DİSK’in bu sözleri ya da Kent AŞ işçilerine yaptıkları bir konuşmada “**arkadaşlar biz bu tabloda sendika olarak ricacıyız, başkamızız Aziz Kocaoğlu da icracıdır**” diyen DİSK’in bu sözleri Kent AŞ işçilerine birçok şey anlatmaktadır. Yine Ankara’da TEKEL direnişinde işçilere nutuk çeken CHP ile İzmir’de Büyükşehir’e bağlı 1300 işçiyi, Karşıyaka Belediyesine bağlı 600 işçiyi ve son olarak da Buca Belediyesinde 100 işçiyi işten çıkaran CHP’li belediyeler arasında nasıl bir fark vardır?

Bir avuç işçinin ideolojik mücadele yürüttüğünü ifade ederek saldıran devlete referandumda gerekli cevabı veren TEKEL işçisi, İstanbul’da seçim dönemlerinde AKP afişleri yapan itfaiye işçilerinin direnişleri cevap olmaktadır.

Yine TEKEL’de çalışan bir kadın işçinin “AKP’ye te-

şekkür ediyorum. Bizlere bunları yaşattığı için” söylemi gayet anlamlı olsa gerek.

İşçi eylem ve direnişleri ile sadece dayanışma ziyaretleri ile yetinmeyelim!

Sınıf mücadelesinde bir araç olan dayanışma amaçlaştırılmamalı ve zemininden koparılmamalıdır. Çevremizde gelişen direnişleri ziyaret etmek, kendi şiarlarımızı ifade etmek olması gereken bir eylem biçimi iken sadece bunlar ile yetinilmesi, ufkumuzun bunlar ile sınırlı olması

kabul edilmemelidir. Yine TEKEL işçilerinin “gelip şov yapıp gidiyorlar” söylemini haklı çıkaracak pratiklerden uzak durmalıyız. Bu tablonun oluşmaması için daha yaratıcı pratikler örgütlenebilir. Buna en güzel örneği ise yine İzmir’den vermek istiyoruz. Geçtiğimiz sene YÖRSAN’da TekGıda-İş sendikasına üye oldukları için işten atılan 400 işçi ile dayanışmak amaçlı öğrencilerin okullarındaki kantinde satılan YÖRSAN marka yoğurt ve ayranları boykot etmesi ve konuyu anlatan bir bildiri eşliğinde imza toplayarak kantinin YÖRSAN ürünlerini satmasını engelleyen pratikleri işçiler açısından oldukça anlamlı bir dayanışma olurken, sınıf mücadelesinin gelişmelerinin öğrenci gençlik ile kurulan bağı açısından ise oldukça yaratıcıdır.

Ülke gündemine oturan TEKEL direnişi ile dayanışmak için Ankara’ya gitmek anlamlı olacakken, bulunduğumuz alandaki TEKEL işyerleri ile ilişki geliştirmek, oraları ziyaret etmek, eylem ve pratiklere imza atmak da önemlidir. Özellikle son dönemdeki işçi eylemlilikleri içerisinde T. Kürdistanı’ndan yüksek katılımı ile dikkat

çeken TEKEL direnişi bölgede faaliyet yürüten biz YDG'lilerin ayrı bir ilgisini çekmelidir. Birçok alandan gelen işçilere nazaran genellikle daha politik olan bölge işçileri ile sınıfsal çelişkileri aracılığı ile ilişkilenmek ve bu ilişkileri devam ettirmek hedefimiz olmalıdır.

İşçi eylemleri ve bir kez daha DKÖ'ler!

“Devrim kitlelerin eseridir” şiarını rehber edinen biz genç devrimciler açısından kitleler ile en kolay ve dolaysız bağ kurulan DKÖ'ler önemli olmalıdır. Şüphesiz devrimi gerçekleştirecek olan DKÖ'ler değildir. Ama unutulmamalıdır ki DKÖ'ler devrim mücadelesinin önemli bir parçasıdır.

Bir sorunu değerlendirirken biz doğru, geri kalan yanlış diyerek bir sonuca varılamayacağı aşikârdır. Bir yerde bir sorun varsa orada şüphesiz bizim de belli bir ölçüde payımız vardır. Buradan yola çıkarak DKÖ'lerin daha özeldir sendikaların geldiği bu nokta bizlerden bağımsız değerlendirilmemeli ve sadece sendikalara sarı, pasifist vb. söylemler üzerinden eleştiriler ile yetinmemeliyiz. Biliyoruz ki bir kurumun politikalarına yön vermek için içersinde olmak gerekir. Esas olan iç çelişkilerdir.

YDG örgütlülüğümüzün mevcut durumu üzerinden değerlendirdiğimizde şu anda çeşitli sendikaların politikalarına hızlı şekilde yön vermek çok gerçekçi olmayacaktır. Ancak bu demek değildir ki bu yönlü adımlar atılmasın. 4. Konferansımızda da vurguladığımız üzere çeşitli bölümlerdeki öğrencilerin meslek odaları ve sen-

dikaların gençlik komisyonlarına üye olarak ya da Eğitim-Sen'de olduğu gibi “fahri üyelik” üzerinden hedef konulabilir, somut adımlar atılabilir.

Yine semtlerde yürüttüğümüz faaliyetimizi işçi sınıfını örgütlenme perspektifi ile ele almalıyız. Özellikle faaliyetçilerimizin işçi kimliği farkına vardırılmalı, çevremize ve faaliyetimize bu bakış açısı ile yaklaşmalıyız. Semtlerdeki DKÖ'lere işçi ve emekçilerin gündemini taşımaları ve bu alanları da işçi sınıfına ulaşmak için bir araç haline getirirken DKÖ'leri gelişen işçi hareketliliği üzerinden harekete geçirmeye çalışmalıyız. Faaliyet yürüttüğümüz işçi örgütlenmelerinde ve içerisinde yer aldığımız direnişlerde işçi sınıfının sorunlarının semtlere, halka bizzat işçiler tarafından taşınmasının fikri dillendirilmelidir. Esenyurt Belediyesi işçilerinin “direnişimizi Esenyurt halkının gündemine sokarak ve birlikte basınç uygulayarak kazanabiliriz” fikri anlamlıdır.

Sonuç olarak;

Geride bıraktığımız eylem ve direnişler bizlere birçok tecrübe ve deneyim sunmuştur. Öncelikli görevimiz bu deneyim ve tecrübelerin ışığında, gelecek bir sonraki gelişmelere hazırlıklı olmak olacaktır.

Elbette ki bu yaşananlar bir anda olmamaktadır. Mesela TEKEL işçilerinin bugünkü durumu 2005 yılında başlatılan tütüne kota uygulamasından bağımsız değildir. Yine bu süreçten itibaren birer birer kapatılan işyerleri de bu sürecin habercisidir. İşte, bütün bunlar yaşanırken bizim rolümüz daha anlamlı olacaktır. Köylünün yaşadığı sorunların işçinin yaşadığı sorunlardan bağımsız olmadığını ve hatta bu saldırıların daha ileri bir mevziden karşılanmasının örgütlenmesi gerekmektedir. Ki şu anda Ankara'da süren direniş sadece TEKEL işçilerinin geleceği değil aynı zamanda TEDAŞ, Karayolları, şeker fabrikalarının da geleceğidir.

Buradan yola çıkarak önümüzdeki süreçte bu saldırılar ile karşılaşacak ilk kurumlar ile sıkı bağlar geliştirmek ve hatta harekete geçirmek öncelikli görevimiz olmalıdır. Yani özelleştirme tehlikesi ile karşı karşıya olan şeker fabrikasındaki işçileri bilinçlendirmek ve şeker pancarı üreticisinin geleceğinden bağımsız bir geleceği olmadığını göstermek gereklidir. Sözleşmeli öğretmenlerin, ataması yapılmayan öğretmenlerin, evleri başlarına yıkılanların, iş cinayetlerinde yaşamlarını yitirenlerin, tam gün yasası ile karşı karşıya kalan doktorların, eczacıların vd. saldırılara maruz kalan kitlelerin, kendi geleceklerini sağlama almak amacı ile ortak, birleşik bir mücadeleye seferber olması için mücadele etmeliyiz.

**Dengê
Ciwanê**

Egemenler “iyi şeyler” gerçekleştir(m)iyor

Son olarak ise BDP ve DTP’lilerin gözaltına alınarak aralarında belediye başkanları ve yerel yöneticilerinde olduğu çok sayıda kişinin tutuklanması her alanda tasfiye sürecine yönelik adımlar atıldığını göstermektedir. Aralık ayında başlatılan operasyonda çok sayıda kişi tutuklanmıştır ve gözaltı ve tutuklamalar hâlâ gerçekleşmektedir.

Son olarak BDP’ye ve eski DTP’lilere yönelik yapılan operasyon, olmasını beklediğimiz “iyi şeylerin” sadece bir örneği. Süreci anlamak açısından geriye (A. Gül’ün “iyi şeylerine”) bir bakarsak bu operasyonun altındaki gerçekler de ortaya çıkmaktadır.

Süreç 2007 yılındaki Bush-Erdoğan görüşmeleriyle başlamıştı. İlk adımlardan biri olarak sınır dışı operasyon için tezkere Meclisten geçirilmiş ve Irak Kürdistanı’na yönelik askeri bir operasyon yapılmıştı. Ancak bölgede 1 hafta zor kaldıktan sonra yüzlerce kayıp verilerek çekilmek zorunda kalınmıştı. Bu, askeri anlamda tasfiye sürecinin nasıl şekilleneceğinin de göstergesi sayılabilir; çünkü PKK’nin askeri anlamda yok edilemeyeceği bir kez daha anlaşılmış oldu. Bu başarısızlıktan sonra sistem “tasfiye süreci” gözünü yaklaşan yerel seçimlere dikmiş ve bu yerel seçimlerde bölgede bir zafer kazandıktan sonra topyekün bir saldırı içerisine girmeyi planlamıştı ki bölgede aldığı yenilgi bir dönüm noktasıdır. Seçimlerden sonra, Nisan ayında DTP’ye yönelik gerçekleştirilen operasyon da bu süreci göstermesi bakımından önemlidir. Daha sonra gelen DTP’nin kapatılmasındaki “iyi şeye” değinmeye gerek yok zaten. DTP’nin kapatılması ile bölgede gergin bir ortam oluştuğu görülmüştü ancak DTP’li milletvekillerinin sine-i millet kararından vazgeçmeleri ile halkı “sükûnete” çağırılmaları bir nebze de olsa bu gerginliği dindirmişti. Ancak, bu karardan önce Amed’deki olaylarda Dicle Üniversitesi öğrencisi Aydın Erdem’in polis tarafından hedef gözetilerek katledilmesinin acısı sürerken DTP’nin kapatılmasını protesto eden halka Muş’ta kalaşnikoflu saldırı gerçekleştirilmiş ve iki kişi katledilmişti.

Bugüne kadar “bol söylem sıfır icraat” ile ilerleyen “Açılım”ın icraatları bunlar ve açılımın askeri alandan siyasi alana nasıl bir tasfiye süreci izlendiğini göstermektedir.

Son olarak ise BDP ve DTP’lilerin gözaltına alınarak aralarında belediye başkanları ve yerel yöneticilerinde olduğu çok sayıda kişinin tutuklanması her alanda tasfiye sürecine yönelik adımlar atıldığını göstermektedir. Aralık ayında başlatılan operasyonda çok sayıda kişi tutuklanmıştır ve gözaltı ve tutuklamalar hâlâ gerçekleşmektedir. Bu operasyon Kürt halkının legal-meşru siyasetine yapılan bir saldırıdır, halkın oyları ile seçilen belediye başkanlarına yönelik bu saldırı temelde halkın iradesine yapılmıştır. Yerel yönetimlerde görevli, yeri yurdu belli, meşru-demokratik-legal siyaset yapan siyasetçilerin sudan sebeplerde tutuklanması siyasi soykırımdan başka bir şey değildir. Herhangi bir direnme göstermemelerine rağmen gözaltındakilere kelepçe takılması siyasi bir olaydır ve Kürt halkının egemenler gözündeki yerine işaretir. Ulusal camiada yer edinen “dün Halepçe bugün Kelepçe” benzetmesi bu olayın özünü ortaya koymaya yetmektedir.

Egemenlerin bugün “iyi şeyler” olarak gerçekleştirdiği DTP’nin kapatılması, belediye başkanlarının adeta

tehdit edercesine kelepçe takılarak tutuklanarak siyaset hakkının engellenmesi Kürt halkına yönelik inkarın; Aydın ERDEM'in katledilmesi ve Kürt halkına yönelik saldırılar imhanın bir devamıdır. Operasyonun "KCK" operasyonu olarak yansıtılması siyasi bir aldatmacadır; "şahin-güvercin" ayrımı Kürt halkını bölmeyi, kafa karışıklığı yaratmayı amaçlayan bir söylemdir. Tutuklanan bu kişilerin Kürt halkının legal siyasetine zarar verdikleri ve "demokratikleşme", "barış" sürecini baltaladıkları öne sürülmektedir. Egemenler Kürt halkının temsilcilerini tasfiye ederek kendi politikalarını rahatça hayata geçirmeyi amaçlamakta, bu anlamda politikalarına karşı durabilecek unsurlara yönelmekte ve bu güçlerin yerine "beyaz Kürtleri" ortaya sunmaya çalışmaktadır. Nitekim Osman Öcalan'ın ülkeye geri dönerek, AKP tarzı bir partiyle siyasete girme isteğinin kaynağı burasıdır.

Beşir Atalay'ın açıkça "tasfiye" olarak açıkladığı ve başka topraklarda kapalı kapılar ardında planlanan "Açılım" süreci bu kadar net bir şekilde ortadayken, egemenlerin bu süreci devam ettirmeye çalışacakları ortadadır. Yaklaşan genel seçimlerde AKP hükümeti Kürt halkının oylarını almak için tekrar bir hamle geliştirmeye çalışacaktır. Ancak son yapılan açıklamalar hükümetin bu konuda hâlâ somut bir politikasının olmadığına işaretir.

Bunun yanında emek cephesinde var olan hareketlenmeye de değinmek gerekmektedir. 25 Kasım'daki genel grevin ardından, itfaiye işçilerinin, Kent A.Ş. işçilerinin, TEKEL işçilerinin, Esenyurt Belediyesi işçilerinin eylemliliklerinin sürdüğünü görmekteyiz. BDP'nin de Türkiye partisi haline gelebilmek için emek cephesindeki gelişmelere de ilgi göstereceğini belirtmesi önemlidir ve bir özleştirici mahiyetinde de algılanabilir. Hatırlanacaktır ki DTP de 2007'deki genel seçimlerde yaşadığı kısmi başarısızlık sonrası böyle bir tespitte bulunmuştu. Zaten genel bir genel bir gereklilik olan sınıfsal taleplerle ulusal taleplerin birleştirilmesi gerekliliği bu dönemde daha net bir şekilde kendisini gösterecektir. TEKEL'i kapatarak, TEKEL işçisi için "yan gelip yatıyorlar" ibaresini kullananlar; Kürt halkına yönelik imha-inkar-asimilasyon politikalarını yürütenlerdir ve TEKEL işçisine gaz bombaları ile saldırımları da Kürt halkına bu yaklaşımaları da egemen ideolojilerinden ileri gelmektedir. Ankara'da direnen TEKEL işçilerinin çoğu Kürt işçilerden oluşmaktadır, bu da T. Kürdistanı'nda sınıfsal hareketlenmelerin önümüzdeki süreçte yoğunlaşabileceğinin göstergesi olarak okunabilir.

Ülke gündemi yoğunlaşmakta ve gerek Kürt ulusal

sorununda gerekse de emek cephesinde (uzun zamandır söylenen) genel bir hareketlenme olduğu görülmektedir. Ulusal Harekete yönelik tasfiye saldırıları birçok yönden gelişirken, Kürt halkı da buna karşı bir direniş göstermektedir; egemenlere serhıldanlarla cevap olmaktadır. Özellikle halktan gelen "biz bu süreci yönetemedik HPG'den aldığımız görevi iade edelim" söylemleri hem tepkiyi göstermekte hem de önümüzdeki dönem açısından ipuçları vermektedir. Ancak burada kesin yargılara düşmemek gerekir ki bu olay tek taraflı değildir ve Ulusal Hareketin de bu süreçte sıkıntılar yaşadığı görülmektedir. Ancak bilinen şey bu hareketlenmelerin bizlere daha fazla görevler yüklediğidir.

TEKEL'i kapatarak, TEKEL işçisi için "yan gelip yatıyorlar" ibaresini kullananlar; Kürt halkına yönelik imha-inkar-asimilasyon politikalarını yürütenlerdir ve TEKEL işçisine gaz bombaları saldırımları da Kürt halkına bu yaklaşımaları da egemen ideolojilerinden ileri gelmektedir. Ankara'da direnen TEKEL işçilerinin çoğu Kürt işçilerden oluşmaktadır, bu da T. Kürdistanı'nda sınıfsal hareketlenmelerin önümüzdeki süreçte yoğunlaşabileceğinin göstergesi olarak okunabilir.

AYDIN ERDEM'DEN MEKTUP...

Merhaba Sevgili Arkadaşım;

Seninle bu terli coğrafyanın herhangi bir yerinde karşılaşmadık. Tanışmadık. Bir akşamüstü seninle bir deniz kenarında yahut mor dağlara karşı küçük bir evin toprak damında çay içmedik. Yahut bir otobüs durağında aynı sabırsızlıkla beklemedik, aynı raftan kitaplara bakmadık, aynı şarkıları birlikte söylemedik.

Seninle tanışmaya vaktim olmadı. Belki tüm bunları, başka arkadaşlarımla yaptım, yaşadım, ama seninle olmadı. Belki biraz daha vaktim olsa, belki biraz daha kalabilsem hayatta, biraz daha gezme şansım olsa, yaşama şansım olsa kim bilir seninle de tanışacaktık.

Ama olmadı tanışamadık. Bu büyük bir eksiklik bence. Eksiklikten de öte büyük bir boşluk. Ama bunu ben yaratmadım. Böyle olmasını hiç ama hiç istemedim.

Daha çok, çok ama çok yaşamak, okumak, gezmek, sevmek, sevilmek, insanların, insanlarımin içinde olmak, farklı değişik insanlar tanımak, onlarla paylaşmak istedim.

Olmadı. İzin vermediler. Ben daha yirmi üç yaşında, Diyarbakır'da bir öğlen sonrası, koşarken caddeye sırtımdan vuruldum!

Hayattan, sevdiğilerimden, insandan, doğadan koparıldım. Ne için diye sorduğumu biliyorum. Aynı soruyu bende soruyorum. Ne için? Anadilimle, yani doğuştan sahip olduğum, tabiatın herkese verdiği dille konuşmak, yazmak, okumak istediğim için. İnsanca, özgür, adil bir yaşamı savunduğum için!

Vuruldum! Güpegündüz! Sırtımdan!

Böyle olmasını hiç ama hiç istemedim! Yaptılar! Yirmi üç yaşında sırtımdan kurşunlanarak bir sokak ortasında koparılmak hayattan ne kadar uzak değil mi sana? Biz yaştaki herkese ne kadar uzak! Senin okuduğun sınırlarda okuyordum ben de. Üniversite üçüncü sınıftaydım. Geleceğe dönüktü yüzüm, düşlerim, hayallerim, umutlarım... Benim gibi binlerce gencin yüzü öyle geleceğe dönük.

Hepsini benim omuriliklerime sıktıkları kurşunla karartmak istediler! Üzgünüm! Üzgün olmaktan da öte, kızgınım! Hayır, sana bu kızgınlığımı yazmayacağım.

Sana söylemek istediğim şey daha yalın, daha net, daha yakıcı! Sevgili arkadaşım; eğer sen dilleri, kültürleri, yaşam tarzları, etnik kökenleri farklı olan bu coğrafyanın farklı halkıyla kardeşçe yaşamak isteğini geliştirmezsen, eğer sen senin dilini konuşabildiğin, kültürünü yaşayabildiğin gibi başkalarının da yaşamasını istemezsen, sessiz kalırsan, kardeşleşmezsen daha çok yirmi üç yaşında genç kadın ve erkek sokak ortasında güpegündüz sırtımdan kurşunlanıp hayattan koparılacaktır!

Ama benim sana inancım, sana güvenim tamdır! Sen böyle çağdışı, geri bir düşmanlık zihniyetinin parçası olmayacaksın. Çünkü sen gençsin! Kafanın içi, yüreğin pırıl pırıl! Elbette aynı sınırlarda oturduğun, aynı öğrenci yurdunu hatta aynı coğrafyayı paylaştığın insanların en doğal haklarına saygı gösterecek, hatta bunları sahiplenecek kadar aydınlık için!

Beni vuranlar, bizi vuranlar, unutmaya halen sokakta, okullarımızda belki ellerini kollarını sallaya sallaya dolaşıyorlar. O zihniyet halen canlı ve her an saldırmak, yeni hayatları söndürmek için kol geziyor! Bunu engelleyebilirsin! Buna dur diyebilirsin! Hayır diyebilirsin! Kardeşime dokunma, onun da insanca yaşama hakkı var diyebilirsin! Demelisin ve ben diyeceğine eminim! Benim sevgili annem, babam, kardeşlerim, sevdiğilerim, arkadaşlarım, benim gibi dillerini, kültürlerini, kimliklerini isteyen halkımın gençleri ben vurulunca ağladılar! Sarsıldılar! İçlerine kor ateşler düştü. Dağlandılar! Sarardılar! Soldular! Ama eğilmediler. Yıkılmadılar! Yılmadılar! Yine istiyorlar! Yine sokağa çıkıyorlar! Yine özgürlüğü ve kardeşliği haykırıyorlar!

Senden istediğim onlara iyi bakman. Başka yirmi üç yaş güzellerinin öldürülmesini istemiyorsan onlara iyi bakman. Onlarla kardeşleşmen. Alınlarıyla yaşayan, yaşamaya çalışan biz yoksul halkların yoksul çocukları kardeşiz çünkü. Bunu hissetmen, içinde duyumsaman. Anlaman, anlatman hatta! Senden istediğim kısaca bu sevgili genç arkadaşım. Sana ailen, sevdiğilerin ve insanlarınla beraber uzun, mutlu bir hayat dilerim. Özlemlerle, hasretle kucaklıyorum.

Aydın Erdem

(6 Aralık 2009 tarihinde Diyarbakır'da sırtımdan vurulan üniversite öğrencisi)

Liseliyiz, geleceğimiz ellerimizdedir...

Ben liseli bir YDG'li olarak sistemin liseler üzerindeki etkisinden ve yine liseli olarak yaşadığımız sorunlardan bahsetmek istiyorum.

Temelinde sömürüye dayanan bir eğitim sistemiyle karşı karşıyayız. Yeni (!) eğitim istemi ile de birçok lisenin üniversiteli olma hayali yok edilmekte ve birçok öğrencinin planları değişmek zorunda kalmaktadır. Bu aynı zamanda çok fazla para harcamayı da beraberinde getirmektedir. Yani paran varsa tüm seçeneklerden faydalanabiliyor, paran yoksa ya sınırlı şekilde faydasını görebiliyorsun ya da hiç!

Farkındayız ki, değişen bir şey yok sadece sömürünün adı değişmektedir. Çeşitli şekilde zorunlu bağışlar toplanmakta, ödeyemeyenler ise çeşitli onur kırıcı uygulamalara maruz bırakılmaktadır. Bu paraları ödemenin doğal olduğunu bizlere kabul ettirmek istiyorlar.

Görüyoruz ki sorun hepimizin sorunu. Vaktimizin çoğunluğunu geçirdiğimiz okullarımızda sosyal aktivite-

lerden de faydalanamıyoruz, müzik-spor-edebiyat alanında yeteneklerimizi keşfetmek, geliştirmek yerine duyarsızlaştırıyoruz, robotlaştırıyoruz.

Bunların yanı sıra idarenin baskıları sonucu örgütlü veya örgütsüz öğrenciler düşünceleri nedeniyle baskıya uğramakta, psikolojik ve fiziksel baskıyla karşılaşmaktadır, okul bir hapis hayatına çevrilmeye çalışılıyor. Polis yalnızca okuldaki değil okul dışında yaptıklarımız sebebiyle de okul idaresi ile işbirliğine gidiyor, “vatan haini” damgası yapıştırılıyor.

Ancak tüm bu baskıların bizi yıldıramayacağını biliyoruz, bu gücü haklılığımızdan alıyoruz. Emeğimizin sömürülmesine karşı parasız, anadilde eğitim için örgütlenelim. “Bizler liseliyiz, geleceğimiz ellerimizdedir” bilinciyle hep birlikte YDG saflarında örgütlenelim...

Erzincan'dan bir YDG'li

Liseler de Kemalizm'in Ablukasında!

Katsayı, ÖSS, YGS, LYS bilinmezliği bir kenarda dursun; liselerimizde faşist devletin baskıları, propagandaları katlanıyor.

Öğretmenler, müdürler, müdür yardımcıları her yerde her an andıkları Kemalizmi göklere çıkarmaya devam ediyorlar. Yıllardır büyük bir coşku ile M. Kemal'i ve “devrim”lerini anlatıyorlar.. Onun “devrim”lerinin zulmü, katliamı katmerleştirdiğini, demokratik her düşüncüyü hapsettiğini görmemizi istemezler.

Faşizm yanı başımızda. Sınıf duvarlarımızda, okul koridorlarımızda, ders kitaplarımızda... Biz “Ne mutlu Türküm diyene!” dedik her sabah; her sabah bunu söylerken sıra arkadaşımızın Türk olmayabileceğini hiç düşün(e)medik. Edebiyat derslerinde “tüm dillerin Türkçeden” türediğini öğreniyoruz. Tarih derslerinde beynimize kazınırmasına “Kurtuluş” Savaşı hurafeleri anlatılıyor. Atatürk'ün “ileri görüşlülüğünü, mantıklı, laik bir önder oluşunu, vatan sevgisini, yaratıcılığını, inkılapçılığını” anlatan öğretmen; katliamlardan, işkencelerden hiç bahsetmiyor. Oysaki Kemalistler herkesi “Müslüman” diyerek laik yaptılar; “kadın erkek yan yana oturun” diyerek kadın-erkek eşitsizliğini çözümler-

diler. Biz sadece daha modern bir sömürü düzenine geçirmiştik. Hatta gerici düşünceler için daha uygun ortam oluşmuştu.

Sistem ve onun Türkiye'deki egemen ideolojisi çukurunu kazmaya devam ederken onların gerçek yüzlerini daha kolay görebiliyoruz. Öyle ki artık zaman zaman katliamlarını kabul ediyorlar, sahipleniyorlar. “Evet, öldürdük, sorun bir niye öldürdük?” diyerek itiraf ediyorlar ancak yine de kaçmanın yollarını arıyorlar.

Her yer “vatan, millet” sloganlarıyla donatılırken, sistem tek tip düşünen öğrenci yetiştirme gayretindeyken, Kemalizm'in ipliğini pazara çıkaranlar işkence hanelerde katledilirken gözlerimizi kapatıp güzel bir dünya düşleyemeyiz. Düşlerimizi somutlaştıralım ki gerçek olsun.

İşte bu nedenle faşizmi tarihin çöplüğüne göndermemiz gerekiyor. Bu da onu doğru kavramakla, teşhir ve imha etmekle olur. Reklamlarda dediği gibi sistemin tıkrık çalışmasıyla olmaz. Güzel bir ülkeye ve dünyaya ulaşmak için Kemalizm'in tüm etkilerinden kurtulup ileriye doğru emin adımlar atalım.

Ankara'dan bir liseli YDG'li

GENÇ KADIN

**Bundan tam 100 yıl önce
emekçi kadınların
yaktığı meşale**

Yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor!

Ve yıl 2010... New York'lu kadın işçilerin hak arama mücadelesi içersinde katledilmesinin ve bizlerin ellerinde bayraklaşmasının üzerinden tam 153 yıl geçti. Onlar şahsında tüm dünya kadınlarının "ekmek ve gül" mücadelesini simgeleyen 8 Mart'ın ise 100. yıldönümünün ön günlerindemiz.

Yıl 8 Mart 1857... New York'lu tekstil işçisi kadınlar düşük ücretlerini, uzun çalışma saatlerini ve bunların da içersine dâhil olduğu diğer tüm insanlık dışı çalışma koşullarını değiştirmek adına mücadeleyi seçti ve yaklaşık 40 bin dokuma işçisi kadın greve gitti. Ancak, emeğin ve özgürlüğün karşısında olanlar tarihin neredeyse her döneminde olduğu gibi bu şanlı grev karşısında da zoru ve baskıyı kullanmaktan geri durmadılar. Grevin olduğu gün dokuma fabrikası kuşatıldı ve içersinde bulunan kadın işçilerden 119 tanesi çıkarılan yangında yaşamını yitirdi.

Emekçi kadınların o gün patronlara karşı gerçekleştirdikleri bu şanlı direniş, daha sonraki yıllarda devrim mücadelesi veren kadınlar tarafından unutulmadı. Ve 8 Mart hayata yaratıcılığıyla, üretimiyle ilmek ilmek emek veren kadının, ürettiğine, bedenine, kararlarına, emeğine sahip çıktığı bir gün olarak tarihe geçti.

Yıl 1910... Yaşanan direnişten tam 53 yıl sonra,

1910'da devrimci önder Clara Zetkin'in önermesi ile Sosyalist Kadın Enternasyonali'nin 2. Kongresi 8 Mart'ı "**Dünya Emekçi Kadınlar Günü**" olarak deklare etti. Ve o tarihten bu yana 8 Mart dünya devrimci hareketinin öncülüğünde, emekçi kadınların kapitalist kölelik sistemine, sömürüye, emperyalist savaşlara, faşizme ve her türden gericiliğe karşı mücadeleye günü olarak yaşatıldı, bugün de yaşatılmaya devam ediyor.

Ve yıl 2010... New York'lu kadın işçilerin hak arama mücadelesi içersinde katledilmesinin ve bizlerin ellerinde bayraklaşmasının üzerinden tam 153 yıl geçti. Onlar şahsında tüm dünya kadınlarının "ekmek ve gül" mücadelesini simgeleyen 8 Mart'ın ise 100. yıldönümünün ön günlerindemiz. Tüm bunların üzerine, 100. yılını kutlayacağımız 8 Mart'ın tarihçesini okuyup yazmaktan daha çok günümüze katmerleşerek gelen kadın sorunun bugün ne boyutta

olduğunu tartışmanın, New York'lu kadın işçilerin verdiği mücadeleye yaşam vermenin yolunun nereden geçtiğinin üzerinde durmanın ve buradan doğru kadın sorunu özgülünde verdiğimiz mücadelede 8 Mart'ı bugünlere taşıyan değerlere daha fazla sarılmanın anlamlı olacağı kanaatindeyiz.

150 yıl önce ABD'de katledilen 119 dokuma işçisi kadından bugüne emeği gerek işyerinde gerekse de evde sömürülen, cinsel kimliğinin yanında bir de ulusal kimliğinden dolayı ezilen, emperyalizmin yarattığı savaş, yoksulluk ve şiddet ortamından en çok etkilenen, keza bunun yanında sistemli bir şekilde toplumsal bir şiddet ile karşı karşıya kalan yine emekçi kadınlardır.

Çok daha ötesine gitmeye gerek yok. 153 yıl öncesinden bugüne işyerlerinde kadın emekçiler hâlâ yedek ve ucuz işgücü olarak görülmektedir ve güvencesiz, sigortasız, düşük ücretle çalışmak kadın emeğinin sömürülmesinde gün aşırı bir artış göstermektedir. Öyleki kadınlara bugün yoksulluk, işsizlik, örgütsüzlük, geleceksizlik dün olduğundan daha fazla dayatılmakta, omuzlarındaki yük bir kat daha ağırlaştırılmak istenmektedir. Kriz ortamlarında ilk işten çıkartılanlar biz kadınlar olmakta ya da kriz bahanesi ile kadın emeğinin sömürülmesinin kapısı sonuna kadar açılmaktadır.

İnsan sağlığının paraya endekslenmesinden ve sağlık hakkının alabildiğine gasp edilmesinden dolayı en çok zarar görenlerin başında yine kadınlar gelmektedir. Bu konu özgülünde son yapılan birçok yasa değişikliği zaten büyük oranda sosyal güvencesi olmayan kadının en insani hakkı olan yaşam güvencesini de elinden alır niteliktedir. Yine hiçbir sosyal güvencesi olmayan, işsizler sınıfından sayılan ev kadınları ise iki kez sömürülmekte ve ev kadınlarının ya da çalışan kadınların ev içindeki emekleri "görünmez emek" olmaktan kurtulamamaktadır. Kadının ev içerisinde harcadığı emeğin görünmezliği elbette ki bireyler ile de sınırlı değildir, bu sistemleşmiş bir anlayıştır. Yargıtay'ın boşanmak isteyen eşinden tazminat talep eden "koca"yı "**evdeki düzeni bozulduğu, temizlik gibi işlerden yoksun kaldığı ve yeni düzen kurmanın külfet getireceği**" gerekçesi ile haklı bulması, kadına biçilen rolleri berraklaştırmakta ve kadına bakış açısındaki bu anlayışın "sistem"leşmiş bir anlayış olduğunu gözler önüne sermektedir.

Kadınlar evde, sokakta, işyerinde ve yaşam alanı

olarak sayılabilecek daha birçok yerde şiddete, tacize ya da tecavüze maruz kalabilmektedir. Dünyada her yıl 5 binden fazla kadın namus nedeniyle öldürülmekte, ev içinde yaşanan ve genelde "aile içi sorunlar" olarak adlandırılan ev içi şiddet nedeniyle her yıl binlerce kadın yaşamını yitirmektedir. Türkiye özelinde yapılan araştırmalar kadın cinayetlerinin 2009'a kadar yüzde 1400 oranında arttığını ve 2002'de 66 kadın öldürülürken, bu sayının 2009'un ilk 7 ayında 953'e ulaştığını göstermektedir. Ve bugün dünyanın bazı ülkelerinde kadınlar hâlâ sünnet, berdel, recm gibi insanlık dışı uygulamalar ile karşı karşıya kalabilmektedir. Kadına yönelik şiddet yargıda da hoşgörü ile karşılanmakta somut birçok hukuk olayı "adalet" in kimler için olduğunu gözler önüne sermektedir, keza

kadın cinayetlerinde uygulanan "tahrik indirimi" de bunun açık ispatıdır.

Emperyalizmin saldırganlığının dayatmış olduğu şiddetten ve yoksulluktan da en çok kadınlar etkilenmektedir. Ortadoğu'yu kan gölüne çeviren emperyalistler, işgal ettikleri ülkelerin halklarının direnişlerini bastırabilmek amacıyla her türlü insanlık dışı yaptırımları uygulamakta, Irak'ta, Filistin'de ve daha birçok yerde bu politikaların en ağır bedellerini yine kadınlara ve çocuklara ödetmektedir. Emperyalistlerin Ortadoğu politikalarını sorunsuz hayata geçirilebilmesinde her türlü imha, inkâr ve asimilasyon politikalarını uygulayan ülkemiz egemenleri de Kürt ulusunu hedef alırken en başlarda Kürt kadının hayatını kabusa çevirmektedir.

Son dönemde gelişen açılım süreci ile birlikte kadın kimliği de, hedef alınan Kürt ulusunun inkârına ve imhasına hizmet eder bir yere taşınmaktadır. Kadın olmanın getirdiği özelliklerimiz ırkçı ve faşist histeriyi kalkındırmada bir basamak olarak görülmektedir. Faşizmin, tüm “kutsallığını” kan damlayan ağızlarından çıkan “analar ağlamasın” naraları ile kendi oyunlarına alet ettiği anneliğimiz, daha da ötesi kadın kimliğimiz ne acıdır ki nicemizin “anasını ağlatan” bir araç haline getirilmeye çalışılmaktadır. Bir yandan demokrasi havarisisi kesilip Kürt-Türk kardeşliğinden dem vuranlar diğer yanda Diyarbakır Lice’de katledilen 14 yaşındaki Ceylan Önkol’un, gene Diyarbakır’da çıkan çatışmada polis kurşunu ile öldürülen Aydın Erdem’in ve dediğimiz gibi daha nicesinin annesinin ağıtlarını görmezden gelmekte, kadın kimliğimiz yeni yeni “analarımızın ağlaması” için çirkin bir biçimde sömürülmektedir.

Yakılan o meşalenin ateşini harlayalım!

Yukarıda saydığımız ve sayamadığımız tüm bu nedenler ile içinden geçtiğimiz sürecin özelliği, 100. yıldönümünü kutlayacağımız bu 8 Mart’ı daha da anlamlı kılmaktadır.

Sınıf mücadelesinin mihenk taşlarından olan 8 Mart’ta çifte ezilmişliğe, sömürüye, şovenizme ve emperyalizme karşı bugün; Sivas’ta yakılan, Bursa’da dokuma fabrikasında sigortasız olarak çalıştırılırken yanan, İstanbul’daki selde, yük yerine taşındığı kamyonundan bozma servisin kasasında boğularak ölen, dün Novamed’te, Desa’da bugün ise TEKEL’de direnen kadın işçilerin seslerini kendi sesimiz ile harmanlayıp alanlara taşımanın anlamı büyüktür. Kadınlar bugün gelişen işçi hareketlerinin ön saflarında yer almakta, direnişleri ile seslerini daha fazla duyurarak sisteme de bizlere de mesaj vermektedir. Sisteme verilen mesaj içersine hapsolunan koşullardan rahatsızlığı dolaysız bir şekilde iletirken bizlere de bu direnişlerin kadın mücadelesi açısından önemini bir kez daha hatırlatmaktadır.

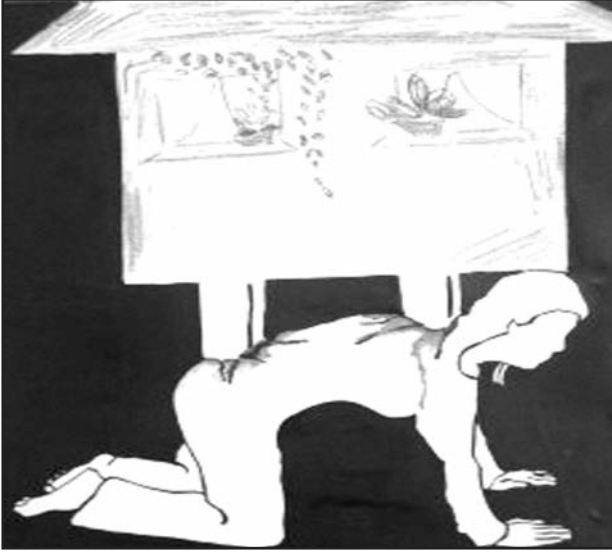
Bugün; Kürt ulusuna yönelik geliştirilen ırkçı ve şovenist tüm uygulamalara karşı kardeşlik bayrağını yükselterek bir Kürt kadını olduğumuzu, ayrımcılığı son kertesine kadar yaşayan ve verilmek istenmeyen bir “çay” için linçe maruz kalabilen bir Roman kadın olduğumuzu, emperyalist savaş ve işgallerden etkilenmiş Iraklı, Filistinli, Afganistanlı ya da Pakistanlı bir

kadın olduğumuzu “hissetmek” ve buradan doğru bir mücadele yürütmek daha da anlamlı olacaktır.

Bugün; kimsenin namusu olmadığını, hayatımızın her alanında bizlere dayatılan ezilmenin ve sömürülmenin, sendikasız ve güvencesiz çalıştırılmanın, şiddetin, tacizin ve tecavüzün, töre ve namus cinayetlerinin, fuhuşun, eğitimde cinsel ayrımcılığın kısacası bizlere dayatılan tüm insanlık dışı uygulamaların karşısında olduğumuzu söylemek ve buna karşı mücadeledeki ısrarımızı somutlayan pratiklerin altına imza atmak daha da anlamlı olacaktır.

Daha anlamlı olacaktır çünkü, göğün yarısını oluşturan bizlerin bugün buna daha fazla ihtiyacı vardır. Bir buçuk asırdan fazla bir süre içersinde emek ile sermaye arasındaki çelişki daha da derinleşmiş, sömürü, yağma ve talan daha da boyutlanmıştır. Özellikle de ezilen sınıfın kadını üzerindeki ayrımcılık ve her türden baskı daha da katmerleşerek bugüne gelmiştir. Böylesi bir süreçte, Claraların, Rosaların, Barbaraların, Zilanların, Ayçe İdillerin, Lale Çolak’ların, Nergiz Gülmezlerin, Hatice Yüreklilerin, Yeter Güzellerin, Berna Üsalların, Sibel Sürücü’lerin aydınlattığı yolda bir meşale olmak ve onların verdiği mücadeleyi anmanın yanında yaşatmak ancak böyle mümkün olacaktır!

Sistemin yeniden üretildiği ve sistemin devamını garanti altında tutan ailedir. Aile içi işbölümü sayesinde kapitalist sistem ayakta durabilmektedir. Buna göre kadın evin içinde ücretsiz olarak çalışacak, satılık işgücü olan erkeğin ihtiyaçları ekstra bir masraf olmaksızın karşılanabilecektir. Çocuklar da geleceğin işgücü olarak beslenebilecek, bu sorumluluk kadına ait kılınacaktır. Kim böyle bir yapının dağılmasını ister?

“HUKUKSUZLUK” İÇİNDE “VAR OLAMAMAK”

Hukuk fakültesine giren bir öğrencinin ezberlediği ilk şey hukukun tanımıdır. “*İnsanların birbiri ve devletle arasındaki ilişkileri düzenleyen ve müeyyide (yaptırım) içeren kurallar bütünü.*” Daha sonra saçma sapan şeylere inandırılırken bir yandan beyni hızla beyazlaşmaya başlar. Bu arada sorgulamayla uğraşamayacak kadar bezmiştir önüne konulan ciltlerce anlaşılmasız kitap yığını olduğu gibi ezberlemekten. Buna rağmen hukukun yeni bir tanımı oluşmaya başlar kafasında farkında olmadan. “Hukuk aslında egemenin, nüfuz ve sermaye sahibinin çaldığı minareye incelikle hazırlanmış kılıftır. Ve ‘güçlü olmayanın’ etrafına örülen duvardır. Sermayedarın sermayedar, emekçinin daha da kötü koşullar altında emekçi kalmasının garantisidir.” Daha ilk tanımda hakların, adaletin adına bile rastlamadık değil mi? Demek ki amacın adalet olmadığı pek de saklanmıyor. Amacın düzenin yürütmesi olduğu ortada...

Kadının hukuk sistemine göre durumuna geçmeden önce hukukun durumuna göz atmayı uygun bulduk. Zira böylelikle resmin tamamı içinde kadın figürünü daha iyi kavrayabileceğiz. Hemen belirtmeliyiz ki hukuk kuralları kadının yerini ve misyonunu büyük bir titizlikle “düzenliyor”.

Anayasada kadının durumuna bakarak bir giriş yapalım öyleyse. Anayasada kadın ve erkeğin mutlak surette eşit olduğu ve bu eşitliğin yaşama geçirilmesinin devletin görevi olduğu söyleniyor. Diğer bir maddeye göre aile Türk toplumunun temeli sayılıyor ve bu temelin korunması için önlem alma yetkisi kime veriliyor dersiniz?

Tabii ki devlete. Düz bir okumayla sorunun ne olduğunu görmek mümkün olmayabilir. O halde az önce yaptığımız tanıma dönelim. Ve yavaş yavaş buradaki anlamı ortaya çıkarmaya çalışalım.

Önerme -1: Aile Türk toplumunun temelidir.

Önerme -2: Bu yapı mutlak surette korunmalıdır.

Önerme -3: Yapı devlet güvencesi altındadır.

Sistemin yeniden üretildiği ve sistemin devamını garanti altında tutan ailedir. Aile içi işbölümü sayesinde kapitalist sistem ayakta durabilmektedir. Buna göre kadın evin içinde ücretsiz olarak çalışacak, satılık işgücü olan erkeğin ihtiyaçları ekstra bir masraf olmaksızın karşılanabilecektir. Çocuklar da geleceğin işgücü olarak beslenebilecek, bu sorumluluk kadına ait kılınacaktır. Kim böyle bir yapının dağılmasını ister?

Medeni Kanunda boşanmaya ilişkin kurallara baktığımızda anlıyorsunuz ki boşanmak hiç de kolay değil. Öncelikle belirtmeliyiz ki öyle her isteyen boşanma davası açmıyor. Zina, hayata kast etmek, haysiyetsiz hayat sürmek, evi terk eden eşin 6 ay dönmemesi, birlikte yaşamayı imkansız kılacak akıl hastalığı söz konusuysa boşanma davası açma hakkı bahşediliyor. Ancak davayı açmakla da iş bitmiyor. Kadın için “Yuvanı dağıtma kızım” baskısı dava boyunca sürüyor. Bu süreçte kadının olası bir tehlikeden korunabildiğini söylemek de mümkün değil. Mahkeme kararı çıkacak da şiddete başvurması muhtemel eş kadına yaklaşamayacak... Açıkçası belli kurallar var ama kadın kesinlikle korunmuyor.

Keza aile içi şiddet şikayete bağlı suç. Kadının gece

yarısı şiddete maruz kaldığını düşünelim. Evden gidecek karakola sığınacak da, tutanak tutulacak da, dava açılacak, nice zaman sonra mahkeme gerçekleşecek. Bilmem kaçmıncı duruşmada karara bağlanacak. Bu süreç içinde bir kadın kaç kere öldürülebilir sizce?

Evlilik içinde tecavüzün suç olarak addedilmesi ise uzun bir geçmişe bile sahip değil. Kürtaj için kocanın rızası gerekiyor. Evlilik dışı bir hamilelik söz konusuysa SSK kürtaj masrafını karşılamıyor. Kadın biriyle birlikte pastanede samimi bir şekilde görüldüğünde zina yapmış oluyor; ancak erkeğin zinasından söz edebilmek için başka bir kadınla yaşamak amaçlı ayrı bir ev açmış olması aranıyor. İşte devlet aileye böyle el atıyor. Bir de tabii bunların yanında özel hayatın gizliliğine saygı adı altında bir madde var ki aile içinde olanı hasıraltı etmekten başka işe yaramıyor. Aile hayatının dokunulmazlığı sadece maddelere yer etmiş bir saplantı değil. Aile içi şiddet sonrası polise sığındığımızda “aile içine karışmak” istemez, tutanak tutmaktan kaçınır polis. Biraz da rüşvet verirsiniz tutulmuş bir tutanağın “kaybolması” da mümkündür. Yani mücadelenizin başından sonuna kadar gerek kişiler, gerek yargı, gerekse polis “aile birliğinden” yana tavır koyar.

Bu noktada iki tane Yargıtay kararını sizinle paylaşmak

istiyorum. Birincisi boşanan bir kadının erkeğe tazminat ödemesine ilişkin aydınlatıcı bir karar. Kararın gerekçesi “**boşanan kocanın ev hizmetinden ve nitelikli bakımdan mahrum kalması**”. Kadının konumunu ne güzel çiziyor değil mi? Buna göre kadının ev içi emeği karşılığı ödenmesi gereken bir değerken yerine getirilmediği takdirde cezaya tabi tutulan bir “sorumluluğa” dönüşüyor.

İkincisi ise bekareti kadında bulunması gereken nitelikler arasında sayan Yargıtay kararı. Olay şöyle geliyor: Kadının ilk gece “bakire çıkmaması” gerekçesi ile koca boşanmak üzere başvuruyor. Kadın bunun üzerine doktordan bakire olduğuna dair bir rapor alıyor ve boşanma davası açmak istiyor. Kadının davası reddediliyor. Yargıtay’a giden davadan çıkan karar ise çok ilginç. “Bekaretin kadında bulunması gereken niteliklerden biri” olması vesilesiyle boşanmaya karar veriliyor. Gelen iki itirazın gerekçesi ise daha da beter: Kadının aldığı rapora itibar edilmeyerek kocanın talebine dönük karar verilmesi. Yani aslında bekaretin kadında mutlaka bulunması gereken bir özellik addedilmesine kimsenin itirazı yok.

Aile birliğini kadının sırtına yükleyen anlayışın sonucunda da kadının kamusal alanda varlığı çekilmez bulunuyor. Kriz mi var, biri işten mi atılacak? Kadının yeri evinin içi, kocasının, çocuklarının yanı sıra zaten. Çocuk sayısı çok mu, hepsinin okuması zor mu? Kız dediğin kaşık düşmanı, hem yarın bir gün evlenip gitmeyecek mi? Kadın tecavüze mi uğradı? “O saatte tek başına ne işin vardı sokakta? Hem neden süslendin? Tahrik etmişsin işte adamcağızları.” Aile içinde şiddet mi gördün? “Rahat durmadın değil mi? Kızdırdın babanı/ abini/ kocanı...” İşte hukuk sistemimiz bunları koruyor. Bu “hakları” güvence altına alıyor. İsteddiği kadar eşitlikten söz etsin, el altından bunlara çanak tutuyor. Bir söz vardır: “**Uygulanmayan kanunlar kâğıttan saraylardır.**” Bizde ise kâğıttan saraylardan söz etmek mümkün değil olsa olsa kâğıttan giyotinlerden söz edilebilir.

Son olarak karşılaştığımız sahneyi okumak gerekirse... Kendi yetersiz kurallarını bile uygulamaktan kaçınan bir hukuk sistemi duruyor önümüzde. Ve bu sistem var olan üretim-dağıtım ilişkilerinden başka hiç kimseye sadakat göstermiyor. Eşitlik derken içi bomboş bir eşitlikten; haklar derken toplumun küçücük bir kesiminin dışında anlam taşımayan haklardan; adalet derken gülünç oyunlardan bahsediyor. Böyle bir hukuk sistemine bel bağlamak tamamen çaresiz kalmakla eş anlamda cümle içinde kullanılabilir. Başka da bir işe yaramaz.

Ankara YDG

Röportaj Röportaj Röportaj Röportaj Röportaj

Türkiye'nin beşinci LGBTT derneği olan İzmir'deki SiyahPembeÜçgen'e de valilik tarafından kapatılma davası açıldı. 19 Şubat 2010'da ilk duruşması görülecek davanın gerekçesi yine "genel ahlak" ve "Türk aile yapısına aykırılık." Bizler de SiyahPembeÜçgen ile röportaj yaparak bu süreci onlardan dinledik.

YDG: Derneğinizi oluşum süreci, amaçlarını anlatır mısınız?

SiyahPembeÜçgen: SiyahPembeÜçgen İzmir Derneği, köklerini, İzmir'de daha önceleri kurulmuş LGBTT (lezbiyen, gey, biseksüel, travesti ve transseksüel) oluşumlardan alır. 2002 yılında, internet üzerinden örgütlenen bir grup eşcinselin bir araya gelmesiyle kurulan "Pembe Üçgen İzmir" adlı oluşum, 2006 yılında yoluna Kaos GL İzmir olarak devam etmeye karar vermiştir; 2009 yılında ise SiyahPembeÜçgen İzmir adıyla, İzmir' in ilk LGBTT derneğine dönüşerek, kuruluşunu ilan etmiştir.

Derneğimiz adını tarihin karanlık, faşist bir dönemindeki uygulamadan alır. Nazi Almanyası'nda (1937-1939), her mahkûmun kendi "türünü" belirlemek için tek tip mahkûm giysisinin üstünde ayrıca bir sembol taşımak zorunda oldukları toplama kamplarında; cinsel yönelimlerinden dolayı tutuklanan erkek eşcinseller "Pembe Üçgen", kadın eşcinseller, yani lezbiyenler ise "Siyah Üçgen" takmak zorunda bırakılmışlardır. 1970'lerden itibaren ise Siyah ve Pembe Üçgen, eşcinsel hareketin önemli sembolleri olarak kullanılmaya başlanılmıştır.

Derneğimizin temel amacı; lezbiyen, gey, biseksüel, travesti ve transseksüellerin; toplumda eşit ve özgür bireyler olarak yer alabilmeleri ve hayatın her alanında cinsel yönelim ve cinsiyet kimliği ayrımcılığına karşı mücadele ve dayanışmadır.

YDG: Valilik tarafından kapatılmak istenen derneğinizin, kapatma isteğinin gerekçesi sizce nedir?

SiyahPembeÜçgen: İzmir Valiliği tüzüğümüzün 2. maddesine itiraz etmekte... Bu maddenin, Genel Ahlak ve Türk Aile Yapısının Korunmasına ilişkin, Anayasa'nın 43. maddesine aykırılık teşkil ettiği iddiası var. Baktığımız zaman 2. Madde; derneğin amacı ve çalışma alanlarına ilişkin... Burada neler var? İşte; aile, eğitim, akademi, çalışma hayatı, askerlik, hapisane, hukuk, medya, cinsel sağlık, ruh sağlığı gibi alanlarda yaşadığımız sorunlar ve maruz kaldığımız insan hakkı ihlallerine dair çalışmalar yapmak... Bu konularda ilgili kurumlara öneri ve uyarılarda bulunmak, kamuoyu oluşturmak için çaba göstermek... Psikiyatri ve psikoloji alanında cinsel yönelim ve cinsel kimlik ayrımcılığına ve homofobik, transfobik, bifobik ve lezbofobik tutum ve uygulamalara karşı çalışmalar yapmak... Toplum eşcinselliğinin, diğer cinsel yönelimler gibi bir cinsel yönelim olduğu; "ahlaksızlık, hastalık, suç" vs. olmadığından hareketle; eşcinsellik, travestilik ve transseksüellik ve eşcinsellere dair aydınlatıcı, eğitici, faaliyetlerde bulunmak... Lezbiyen, gey, biseksüel, travesti ve transseksüel gençlerin aile, okul idaresi, yurt idaresi vb. kurum ve kuruluşların zoruyla, psikoloji ve psikiyatri kliniklerine kapatılması, dönüştürme terapileri ve/veya tedavi adı altında tıbbi, psikolojik ve psikiyatrik müdahalelere maruz bırakılmalarına karşı çalışma-

lar yapmak... Müdahalelerin takibini yapmak, raporlamak, gerektiğinde hukuki ve bilimsel girişimlerde bulunmak... LGBTT gençlerin damgalanmalarına, dışlanmalarına, tecrit edilmelerine, fiziki şiddete maruz bırakılmalarına, zorla tedaviye götürülmelerine, zorla evlendirilmelerine, göçe zorlanmalarına, evlerinden ve yurtlarından kovulmalarına; ekonomik, kültürel ve sosyal haklarından mahrum bırakılmalarına karşı mücadele etmek...

Hukuk, yasalar ve mesleki yönetmeliklerde; eşcinselliğin, travestiliğin ve transseksüelliğin "suç, hastalık, ahlaksızlık, iffetsizlik, muzır" vb. şekillerde tanımlanmasının ve gösterilmesinin takibini yapmak, mağduriyetleri ve hak ihlallerini izlemek, raporlamak... Yasalar ve mesleki yönetmelikler kapsamındaki cinsel yönelim ayrımcılığına ve homofobik, transfobik, bifobik ve lezbofobik tutum ve uygulamalara karşı çalışmalar yapmak.

Eğitim politikalarının, müfredatın ve ders kitaplarının cinsel yönelim ve cinsel kimlik ayrımcılığından arındırılması için çalışmalar yapmak... Ortaöğretimde lezbiyen, gey, biseksüel, travesti ve transseksüel öğrencilere yönelik cinsel yönelim ayrımcı, homofobik tutum ve uygulamaların takibini yapmak, bu uygulamaları deşifre etmek...

Çalışma hayatında yasaların, cinsel yönelim ayrımcılığını kapsayacak şekilde yeniden düzenlenmesini ve uygulanmasını takip etmek; cinsel yönelim ayrımcı uygulamaları tespit etmek... Lezbiyen, gey, biseksüel, travesti ve transseksüel işçi ve memurları, cinsel yönelim ve cinsiyet kimliği ayrımcılığına karşı sendikal mücadeleye katılmaları yönünde yüreklendirmek, madden, manen ve hukuken desteklemek...

2. madde bunları söylüyor... Valilik kapatma davası açmakla bize diyor ki; siz örgütlenemezsiniz. Oysa sosyal yapıların kısıcındaki LGBTT'ler için örgütlenmek nefes almaktır. "Ne yalnız ne de yalnız" olmadığımızı bilmenin biricik yoludur. Bizimle birlikte ezilen, ayrımcılığa uğrayan diğer gruplarla dayanışmanın da aracıdır örgütlenmek...

YDG: Günlük hayatta ne gibi sorunlarla karşılaşyorsunuz bizlere anlatır mısınız?

SiyahPembeÜçgen: Bunlar o kadar geniş kapsamlı ki... Sistemin heteroseksist -yani karşı cinsle beraberliği tek varoluş biçimi olarak dayatan- niteliği, hayatın her alanında karşımıza çıkıyor; eğitimde, çalışma hayatında, yargıda, sağlıkta, medyada... Hatta müşteri olarak hizmet satın alırken bile ayrımcı muameleye maruz kalıyoruz. Mesela geçen yıl İzmir'de trans kadın arkadaşımızla girdiğimiz bir kafede bize servis açamayacaklarını söylediler. Bu tür şeyler sık yaşanıyor. Gasp edilen yalnızca sosyal, ekonomik, kültürel haklarımız değil; daha temel olan yaşama hakkımız dahi güvence altında değil. Neden böyle düşündüğümüze gelince... Nefret cinayetine kurban giden LGBTT arkadaşlarımızın davalarında verilen kararlar, neredeyse katil yerine yine kurbanı suçlu konumuna düşü-

rüyor. Mesela gazeteci Baki Koşar'ın katili "bana eşcinsel ilişki teklif etti" dedi ve -sırf o böyle söyledi diye- haksız tahrik indiriminden yararlandı ve insan öldürme suçunun TCK'daki karşılığı olan müebbet hapis cezasından kurtuldu. Birkaç yıl içinde de cezaevinden çıkıp, hayatına kaldığı yerden devam edeceğine kuşku yok...

YDG: Dergimiz aracılığıyla devrimcilere bir mesaj göndermek ister misiniz?

SiyahPembeÜçgen: Devrimcilerin ezilenlerin yanında olmalarını tabii görüyor ve bunu bekliyoruz. En basit ifadesiyle; ezen ezilen eşitsizliğiyle sorunu olan devrimcilerin, heteroseksizm tarafından baskı altına alınan LGBTT'lerin durumuna -feodal değerlere pabuç bırakmadan- tepkisiz kalamayacaklarını düşünüyoruz.

İzmir YDG

21. yüzyılın ilk 10 yılında ülkemizde yeni demokratik gençlik hareketinin gelişimi

Yeni bin yılın ilk on senelik diliminde sınıf mücadelesinin Türkiye arenasında yaşananlar kadar mücadelenin birebir öznesi olan komsomolun gelişimi de değinilmesi gereken bir konu olarak karşımıza çıkmaktadır.

Sınıf mücadelesi tarihi, ezilenler açısından her zaman zaferlerle bezenmiş bir süreğen zamanlar dilimi olmamıştır.

Acıların, kayıpların ve sömürünün içerisinde, yenilgilerle ve kazanımlarla şekillenen bu mücadele, devrimci önderlerden Mahir Çayan'ın da dediği gibi engebeli, dolambaçlı ve sarptır. İşte komsomolun bu son 10 yılı da neredeyse sıfırdan başlayan bir hattın engebeli, dolambaçlı ve sarp yollarını gözler önüne sermektedir.

Yeni bin yılın ilk on senelik diliminde sınıf mücadelesinin Türkiye arenasında yaşananlar kadar mücadelenin birebir öznesi olan komsomolun gelişimi de değinilmesi gereken bir konu olarak karşımıza çıkmaktadır.

Sınıf mücadelesi tarihi, ezilenler açısından her zaman zaferlerle bezenmiş bir süreğen zamanlar dilimi olmamıştır. Acıların, kayıpların ve sömürünün içerisinde, yenilgilerle ve kazanımlarla şekillenen bu mücadele, devrimci önderlerden Mahir Çayan'ın da dediği gibi engebeli, dolambaçlı ve sarptır. İşte komsomolun bu son 10 yılı da neredeyse sıfırdan başlayan bir hattın engebeli, dolambaçlı ve sarp yollarını gözler önüne sermektedir.

Bilindiği üzere komsomol, 24 Nisan 1972'de İbrahim Kaypakkaya yoldaş tarafından, uluslararası komünist hareketin deneyimlerinin bir sentezi olarak kurulmuştur. Genç nüfusunun sayısal fazlalığının yanı sıra ve daha fazlasıyla halk gençliğinin, konu hakkında uzmanlaşmış, Proletarya Partisine ideolojik ve örgütsel olarak bağlı bir örgütlenmede örgütlenmesi fikri, komsomolun neden var olduğu sorusunun cevabı niteliğindedir.

1972'de anlayış temelinde İbrahim yoldaş tarafından kurulmuş olsa da komsomolun fiilen kuruluşu, örgütsel

nedenlerden kaynaklı ertelenmiştir. 1987 yılında Proletarya Partisi'nin İsmail Oral yoldaşı görevlendirmesiyle komsomolun oluşturulması süreci başlamış, 1992'de gerçekleştirilen kuruluş kongresiyle komsomol fiilen kurulmuştur. 1994 yılında Proletarya Partisi'ne yönelik gerçekleşen örgütsel darbenin ardından yapılan aktarımların sonucu niceliksel ve niteliksel olarak güç kaybeden komsomol, hatalı kimi anlayışlar sonucu 2000 yılına geldiğinde varlık-yokluk çelişkisiyle karşı karşıya gelmiştir. Proletarya Partisi Merkez Komitesi'nin 4. Toplantısı ile komsomol Merkez Komitesinin 6. Toplantısı aracılığıyla bu gidişe dur denilmiş, komsomol yeniden iddialarıyla politika sahnesindeki yerini almıştır.

21. yüzyılın bu ilk senesinde komsomol, esas ödevinin halk gençliğinin komünist önderliğini yerini getirmek olduğunu vurgulayarak yüzünü kitlelere ve devrime dönmüştür. Bu süreçte komsomolun kurulduğu tarihten itibaren sürekli gerçekleştirdiği eğitim kamplarında temel teorik konulara eğilmesinin yanı sıra merkezi yayınları aracılığıyla komsomol üzerine, kadro anlayışı ve kitle çalışması üzerine yoğunlaşması tesadüf değildir.

Ortada bir örgüt vardır; ama bu örgüt dağınmış, merke-

zileşmemiş bir örgüttür. 2000 yılında komsomolun çevresini toparlamak, kitle çalışmasına yoğunlaşmak gibi birbirinden önemli sorunları bulunmaktadır. Kendi gerçekliği, dar bir kadro örgütü olmayı gerektiren komsomol, bu anlayışı yanlış tarzda derinleştirmiş, kitlelere kapalı, kitlelerin sorunlarına temelde yabancı bir örgüt haline gelmeye başlamıştır. Bu anlayışın değişmesi ve doğru tarzda derinleşmesi kolay olmayacaktır. Ancak komsomol, bu doğrultuda hiç de azımsanmayacak adımlar atarak kitlelere ulaşmanın yollarını yaratmaya başlamıştır.

2000 yılında gerçekleştirilen 6. Toplantı'ya kadarki 2 yıl süresince bir toplantı dahi yapamayan komsomol Merkez Komitesinin örgütün yöneleceği bir politik hattı oluşturamamış olması şaşırtıcı değildir.

Politik algıları kapalı bir örgütün kitlelerle canlı bağlar kurması mümkün değildir. İşte 2000 yılında yayın anlayışında, düşman güçlerin konumlanışının değerlendirilişinde ve komsomol dışındaki örgütlere yaklaşımda politik hattın varlığı kendini tekrar hissettirmeye başlamıştır. Buna rağmen yukarıda da belirttiğimiz gibi bahsi geçen anlayışların beklenen tarzda hemen oluşması mümkün değildir. Komsomolun kitlelere karşı sekteleşmesi esasta subjektif bir durumken, bu sorunun hemen çözülememesi objektif bir durumdur.

2000-2001 aralığında komsomolun en önemli adımı, kitlelere doğrudan seslenmek için çeşitli araçları kullanmaya başlaması olmuştur. 2000 yılında "**Devrimci Gençlik Hareketi Yaratmak için Kitlelerle Bütünleş Kitlelerle İlerle**" şiarıyla başlatılan kampanya çerçevesinde yapılan en somut pratiğin de bu olduğunu söylemek gerekir.

2000 ile 2002 sürecinde komsomol örgütünün algılarını sağlamlaştırmaya çaba harcadığını, çalışmalarını yoğunlukla içe dönük yaptığını söyleyebiliriz. Bu dönemde YÖK Yasa Tasarısına karşı 18 Mayıs'ta Ankara'da gerçekleştirilen eylem komsomolun görece duyarsız kalması, 2000'li yılların başlarında yaşanan ekonomik kriz süresince kitlelerin artan öfkesine cevap olunamaması, komsomolun bahsi geçen konulardaki yetersizliklerini göstermektedir.

Komsomolun kitle çalışması açısından önemli bir yer tutan demokratik kitle örgütleri ve özelde YDG'ye yaklaşım meselesi bu sürecin en fazla tartışılan konulardan birisi olmuştur. Şu açık ki dar kadro örgütünün kitle örgütlenmeleriyle ilişkilenebilmesi, önemli oranda direkt kitleyle ilişkilenebilmesinin de anahtarıdır. Komünist nitelikteki bir örgütün amacı, geniş bir alanda kitlelere ve onların örgütlenmelerine önderlik yapabilmesiyle alakalıdır. Komsomol,

mol, 2000'li yılların başlarında bu nitelikten uzak bir görüntü çizmiştir. Bu uzaklığın, komsomolun kitle örgütlerini tanımlamasına kadar hissedildiğini söylemek gerekir.

Komsomolun özelde YDG'ye ve genelde benzer örgütlenmelere bakış açısının sekte, dayatmacı bir anlayıştan çıkması, devrimci bir gençlik örgütü olarak YDG ve benzer örgütlenmelerin kitle temelinde gelişmesi, komsomol ile YDG benzeri örgütlerin birbirinden temel konularda ayrışması, bu dönemin ana tartışma konuları olmuştur.

2003 yılının başında bitirilen "**Kitlelerle Bütünleş Kitlelerle İlerle**" kampanyası, politika somutlama eksikliklerine, zaman sınırı konulmamasına ve bir süre boyunca tüm örgütün gündeminden düşmüş olmasına rağmen örgütün yüzünü kitlelere dönmesi yönünden önemli bir kampanya olmuştur.

Bu süreçten itibaren komsomol hem YÖK Yasa Tasarısına karşı hem de gündemleşen emperyalizmin Irak işgaline karşı çeşitli çalışmalar başlatmıştır. Örgüt içerisinde ise, toparlanmanın biçimlenmesi amacıyla komiteleşme konulu bir kampanya hedeflenmiştir. "**Anti Emperyalist Mücadeleyi Geliştir-Örgütle; Komiteleşmede Yoğunlaş, Kitle Çalışmasında Derinleş**" şiarıyla başlatılan kampanya, sürecin özeti niteliğindedir. Toparlanan komsomolun komiteleşme aracılığıyla örgütlenmede derinleşme yönelimi tüm eksikliklerine rağmen önemli bir adım olmuş ve başarılı bir süreç şeklinde geçmiştir.

YÖK YASA TASARISINDAN BOLOGNA SÜRECİNE

Eğitim alanındaki neo-liberal politikaların somut yansımalarına karşı 2000 sonrası ülkemizde ilk kez YÖK

Yasa Tasarısına karşı verilen mücadele gündem olmuştur. Bahsi geçen yasa tasarısı aracılığıyla özellikle mali özerklik adı altında üniversiteler kendi haline bırakılacak, bütçe ile üniversitelerin arasındaki bağ koparılacaktı. İdari ve akademik anlamda özerk olmayan üniversitelerin mali olarak sözde “bağımsızlaştırılması” girişimi, halk gençliğine yönelik ciddi bir saldırıydı. Bugün Bologna Projesi olarak bildiğimiz sürecin ilk adımı YÖK Yasa Tasarısı aracılığıyla atılmaktaydı.

Bu saldırıya karşı yukarıda da belirttiğimiz gibi ilk etapta görece sessiz kalan komsomol, sonrasında harekete geçmiş, merkezi bir kampanyanın yanı sıra yerel kampanyalarla ve eylemlerle bu saldırıya diğer devrimci gençlik örgütleriyle birlikte karşı durmuştur. Bu süreçte devrimci gençlik örgütlerinin merkezi düzenledikleri eylemlere direkt katılım sağlamış, eylemlerden sonra kor-sanlar gerçekleştirmiştir.

Komsomolun bu sürece yaklaşımı, önceki dönemler göz önünde bulundurulduğunda önemli bir politik anlayış barındırıyordu. Halk gençliğini yakından ilgilendiren bir soruna karşı aktif çalışma yürütmek ve bu doğrultuda örgütlenmek politik anlayışın sonuçlarını ifade etmektedir. Komsomolun kitlelere dönük ve onların ihtiyaçları doğrultusunda belirlediği politikaların sonuçsuz kalmayacağı bu çalışmada da ortaya çıkmıştır. 2000 yılında varlık-yokluk sorunu yaşayan bir örgütün kısa sürede toparlanmasında bu politik anlayışın ve kitleye bakış açısının rolü büyüktür.

Nihai olarak görece uzun denebilecek bir süreci kapsayan YÖK Yasa Tasarısına karşı komsomolun ve diğer devrimci gençlik örgütlerinin verdikleri mücadele oldukça anlamlı olmuştur. Anlamı katan sadece bu yasa tasarısının birkaç kez gündeme gelmesi ve mücadele sonucu geri çektilmesi değildir. Devrimci dayanışmanın, eylemde birlik anlayışının oldukça güzel örneklerinin verildiği bu süreç, aradan geçen yıllara rağmen örnek bir dönem olmayı sürdürmektedir.

YÖK Yasa Tasarısına karşı oldukça geniş bir öğrenci kitesinin tepki vermesi ve kitlenin ileri bileşiminin en aktif biçimde harekete geçmesinin de bu anlama dahil edilmesi gerekmektedir. 19 Aralık sürecinin psikolojik etkilerinin sürdüğü, basın açıklamalarının dahi zor yapıldığı bir süreçte militan ve kitlesel eylemliliklerle gerici sisteme karşı çıkılması asla küçümsenmemesi gereken bir kazanımdır.

EMPERYALİZM VE İŞGAL DÖNEMİ

Anti-emperyalizm, Türkiye halk gençliği açısından

önemli bir vurgudur. Emperyalizmin yarı sömürgesi olan bir ülkede önemli bir kesimin emperyalizme karşı olması beklenir bir durumdur. Ancak özellikle 21. yüzyılın başlarında ABD emperyalizminin öncülük ettiği fiili işgaller ile bu karşıtlığın ciddi bir öfkeye dönüştüğünü söyleyebiliriz.

Irak ve Afganistan’a “demokrasi” ihraç eden emperyalizmin saldırganlığına karşı 2003 başlarında başlatılan kampanya, komsomol tarihinin başarılı kampanya faaliyetlerinden birisi olmuştur. Emperyalizmin siyasi, ekonomik ve askeri saldırılarına karşı her alanda aktif kitle çalışmaları yürütülmüş, platformlar kurulmuş ve kitlesel eylemler örgütlenmiştir.

Objektif durum, askeri işgalin aylar içerisinde gündemden düşmesini beraberinde getirmiştir. Egemenlerin

eliyle kısa sürede gündemden düşürülen işgale karşı devrimci örgütlerin yürüttüğü çalışmanın hem anlamlı hem de başarılı olduğunu söylemek gerekiyor. Bu süreçte komsomol, belli çalışmaların yanı sıra illegal kitle gösterileri de düzenleyerek işgale karşı anti-emperyalist bir duruş sergilemiştir.

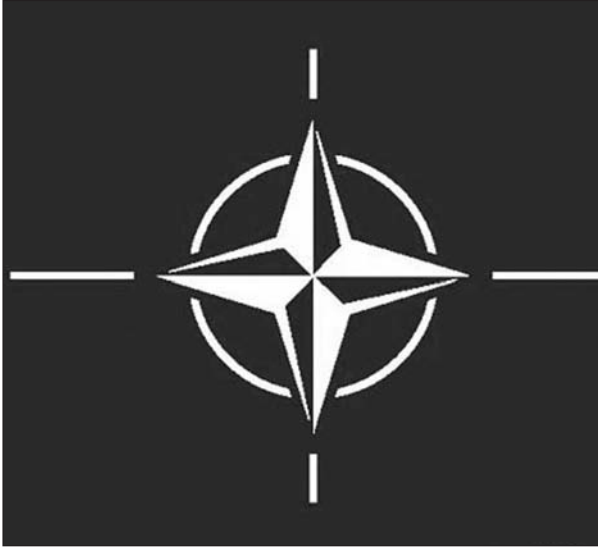
Eylül-Ekim 2003 sürecinde komsomol “**İşgale Değil Direnişe Ortak Ol!**” ve “**Kağıttan Kaplanlar Halkların Devrimci Fırtınasıyla Yıkılacaktır-Politikleşmede Israrlı, Önderlikte Cüretli Ol!**” şiarlarıyla yeni bir kampanya başlatmıştır. Emperyalizmin Irak işgalinin yanı sıra TC’nin asker göndermesinin gündeme gelmesiyle birlikte oluşan atmosferi doğru değerlendiren komsomol, bu kampanya aracılığıyla önceki dönemdeki anti-emperyalist öfkenin daha da büyüyeceğini, bu sürecin örgütlenmesinin önemli olduğunu vurgulamıştır.

İçe dönük olarak belirlenen “**Politikleşmede Israrlı, Önderlikte Cüretli Ol!**” şiarlı kampanya, komiteleşme

yöneliminin akabinde, örgütün politikleşme seviyesini artırma amacı gütmektedir. Politikleşme sorununun devrimin özgün bir anının değil her bir sürecin sorunu olduğu açıktır. Ancak dönem itibarıyla politikleşmeye özel bir vurgunun yapılması gerekliliklerle ilgilidir.

Ancak bu vurguya ve kampanyanın somut amaçlarına rağmen belli bir süre içerisinde örgütün gündeminden düşmesi şaşırtıcı olmuştur. Süren işgal ve tezkere gündeminin yanı sıra 2004 yılını kapsayan YÖK Yasa Tasarısı gündemi ile NATO toplantısı gerçekliği, politikleşme kampanyasının gündemden düşmesini beraberinde getirmiştir. Bu anlamıyla 2003 sonunda başlayan kampanya ve politik hareketlilik, 2004 yılı süresince etkili olmuştur.

Bir önceki başlıkta incelemeye çalıştığımız eğitim

alanındaki neoliberal saldırılara karşı çalışmaların en çok 2004 yılında kendisini hissettirdiğini söyleyebiliriz. YÖK ve Yeni YÖK Yasa Tasarısına karşı sistemli bir çalışma başlatan komsomol, ciddi bir kitle çalışması deneyimi yaşamış, örgütsel niteliğini ve niceliğini artırmıştır.

TC'nin Irak'a asker göndermesine ilişkin tezkerenin çıkmaması, bir süre komsomolun politik belirsizlik yaşamasını da beraberinde getirmiştir. Örgütün, tezkerenin çıkacağı yönlü değerlendirmesinin boşa düşmesi sonucu hızla politikasını değiştirememesi sonucu yaşanan bu sorun, kısa sürede fark edilmiş ve düzeltilmesi için çeşitli çalışmalar yapılmıştır.

Nihai olarak örgütün, devrimcilerin, tüm ilericiilerin ve Türkiye halkının emperyalist işgale karşı bu süreçte oldukça olumlu bir sınav verdiğini söylemek mümkündür. Kitlesele katılımlı tezkere karşıtı eylem de bu duru-

mun örneklerinden sadece birisidir.

Bu süreçte yerel seçimler ile anti-emperyalist içerikli kampanyanın birleştirilememesi, kısmen politika anlayışındaki sorunları da gözler önüne sermiştir. Örgütün yerel seçimlere ayrı, işgal gündemine ayrı yaklaşımı, nihai olarak egemenleri ve emperyalizm gerçeğini kabaca birbirinden ayırdığını göstermekteydi.

2004, komsomolun yanı sıra YDG'nin de güçlendiği, kitle çalışmasını daha fazla öğrendiği bir yıl olmuştur. YÖK Yasa Tasarısına ve Irak işgaline karşı oluşturulan gençlik örgütleri platformlarına aktif olarak dahil olan YDG, 2003 Kasım ayında gerçekleştirdiği merkezi eyleme, 2004 Mart'ında ortak gerçekleştirilen YÖK Yasa Tasarısı karşı militan eylem ve işgal karşıtı tüm etkinliklere aktif olarak katılmıştır.

2 Kasım 2003 tarihinde YÖK Yasa Tasarısına karşı YDG'nin Ankara'da gerçekleştirdiği eylem, YDG'nin kendi gücüne dayanarak yaptığı ilk merkezi eylem olması açısından önemlidir. YÖK Yasa Tasarısına karşı imza toplamanın yanı sıra alanlarında çeşitli çalışmalar yapan YDG'liler başarılı bir biçimde bu eylemi gerçekleştirmişlerdir.

2004 13 Mart'ında da diğer devrimci ve ilerici gençlik örgütleriyle militan bir eylem örgütleyen YDG, YÖK Yasa Tasarısına karşı etkin bir çalışma yürütmüştür.

NATO KARŞITI EYLEMLERDEN

2. KONGRE'YE

2004 yılının önemli gündemlerinden birisi de Haziran sonunda İstanbul'da gerçekleştirilen NATO toplantısıydı. Irak işgalinin devam ettiği dönemde, BOP (Büyük Ortadoğu Projesi) kapsamında emperyalizmin model ülke olarak gördüğü Türkiye'de bu toplantının yapılması ciddi bir durumdu. Aylar öncesinden başlayan NATO karşıtı çalışmalara komsomol da dahil olmuş, çeşitli eylem ve etkinliklerin yanı sıra kitle çalışmalarında bulunmuştur.

Haziran sonunda zirvenin toplandığı günlerde yapılan militan eylemlere de dahil olmuş, İstanbul'da NATO karşıtı direnişte yerini almıştır. Kadıköy'de gerçekleştirilen büyük mitingde pankart açan genç komünistler, zirvenin toplandığı alana girmek ve "bizim de söyleyeceklerimiz var" demek için örgütlenen militan eyleme katılmış, kolluk güçlerinin saldırısına karşı Okmeydanı'nda barikat barikat çatışmışlar ve zirvenin son gününde de bir korsan gösteri düzenlemişlerdir.

Gençlik kitlelerinin yoğun olarak katıldığı NATO karşıtı süreç, komsomol açısından oldukça verimli geçmiştir. NATO karşıtı çalışmalara YDG de yoğun bir biçimde ka-

tılmıştır. Sene içerisinde kurulan NATO karşıtı gençlik platformlarına dahil olan YDG; üniversitelerde, liselerde ve semtlerde aktif bir çalışma yürütmüştür. Zirve yaz aylarında toplanmasına rağmen daha okullar kapanmadan yapılan çalışmalar verimli geçmiş, hemen hemen her alanda haftalık periyotlarla eylemler gerçekleştirilmiş ve zirveye doğru giderek kitleselleşmiştir.

YDG'liler yerellerdeki eylemlerin yanı sıra Ankara ve İstanbul'da gerçekleştirilen merkezi eylemlere de aktif ve kitlesel katılım sağlamışlardır. Tüm bu çalışmalar, emperyalist haydutların planlarının teşhiri üzerinden yapılmış, eylemlerin yanı sıra panellerle, etkinliklerle süreç işletilmiştir.

2004 yılının komsomol açısından en önemli gündemi, 12 yıl aradan sonra gerçekleştirilen 2. Kongre olmuştur. 2000 yılında zor bir sürecin içerisinde geçen Komsomolun 4 sene içerisinde kongresini yapabilecek duruma gelmesi, komsomolun ideolojik, politik ve örgütsel hatındaki gelişmeyle ilgilidir.

Örgüt iradesinin sağlanması ve sonraki sürecin ana halkalarının belirlenmesi açısından 2. Kongre oldukça önemli bir yerde durmaktaydı. **“Komsomol Önderliğinde Cüreti Kuşan İsyanı Her Tarafa Yay!”** şiarıyla gerçekleştirilen 2. Kongre'de; üniversiteli gençlik, liseli gençlik, işçi gençlik ve semt çalışmaları, köylü gençlik, kitle çizgisi, örgütlenme tarzı, çalışma tarzı, kadro politikası, yayın politikası, dünyada ve ülkede durum, komsomol-parti ilişkisi, komsomol-DKÖ ilişkisi, askeri çizgi, halk savaşı ve gençlik, enternasyonal politika, önümüzdeki süreç, mali politika, program ve tüzük, komsomol amblemi ve marşı konularında tartışmalar yürütülmüş ve kararlar alınmıştır.

Bunun yanı sıra irade üzerinden MK seçimi yapılmış ve Kongre halk gençliğine duyurulmuştur.

2. Kongre sonrası komsomol, **“Yeni Demokratik Gençlik Hareketi Perspektifiyle, 2. Kongre Işığında Politikleşmede Derinleş, Askerileşmede Yetkinleş, Kitleselleşmede Yoğunlaş!”** şiarıyla bir yönelim başlatmıştır. Kampanyanın amaçları, şiarında da belirtildiği üzere temel konularda bir derinleşme sağlanması amacıyla güt-mekteydi. Komsomolun bu görevleri tam anlamıyla başarabildiğini söylemek mümkün değildir. Ancak eksik yanlarına rağmen komsomol 2. Kongrenin tanıtımını çeşitli araçlarla yapmış ve uzun bir aradan sonra illegal kitle yayın organı çıkarma perspektifini tekrar önüne koymuştur. **İsyan** adı verilen bu yayın bir kez çıkmış ancak yaygın dağıtımı yapılamamıştır. Komsomol, 2. Kongre tanıtımını, ağırlıklı olarak yaklaşan 6 Kasım süreci üzerinden gerçekleştirmiş ve merkezi Ankara eyleminde diğer gençlik örgütleriyle birlikte alana çıkmış, 2. Kongreyi selamlayan bir pankartı merkezi bir yere asmış ve eylemin ardından bir korsan gösteri düzenlemiştir. Komsomol, kısa süreçte pek de başarılı olamayan **“Daha Güçlü Komsomol İçin Daha Fazla Üye!”** şiarlı bir kampanya daha başlatmıştır. Bu kampanyanın başarısızlığını daha sonradan, somut politika eksikliğine ve yetersiz çabaya bağlamıştır.

2005 yılına bu perspektifle başlayan komsomol, politik kimi yetersizliklerine rağmen birçok açıdan daha aktif bir çalışma yürütmüştür. Kongrenin yarattığı rehavete rağmen birçok askeri eylem örgütleyen komsomol, örgüt bileşenini daha nitelikli hale getirebilmiştir. Örgüt bileşeninin düzenli periyotlarla çıkan **Komünist Gençlik** adlı merkezi illegal yayın organını beslemeye başlaması, alanlarında inisiyatiflerini geliştirmesi, komsomolun en önemli başarılarından birisi olmuştur. Kısa süre öncesinde varlığı hissedilmeyen komsomol, gençlik alanında göz ardı edilemeyecek bir örgüt haline gelmiştir. Bu süreçte komsomol, deneyim paylaşımı açısından çeşitli illegal gençlik örgütleriyle görüşmeler de gerçekleştirmiştir.

Komsomolun 2005 yılındaki en önemli artlarından birisi de 2. Kongre sonrası netleşen DKÖ'lere yaklaşım konusunda olmuştur. Komsomol, DKÖ'lere yaklaşımının özünde kitleye yaklaşımla ilgili olduğunu kavrayarak DKÖ'ler içerisinde daha doğru ve etkin bir çalışma süreci başlatmıştır. Bunun yanı sıra komsomol, bu süreçte kitlelere gitmek adına daha cüretli adımlar da atmıştır.

2005 yılı YDG açısından oldukça verimli bir yıl olarak geçmiştir. 2004 yılı 6 Kasım eylemine merkezi olarak katılan YDG, 2005 yılının önemli bir bölümünü YDG

programı tartışmalarıyla geçirmiştir. Çeşitli gündemlerin yanı sıra kitlelere gitmenin bir aracı olarak ele alınacağı söylenmesine rağmen program tartışmaları belli alanlarda oldukça içe dönük olarak gerçekleştirilmiştir.

Halk gençliğini örgütleme perspektifiyle yola çıkan YDG'nin kendi programını oluşturma sürecinde buna rağmen önemli bir deneyim kazanılmıştır. Program tartışmaları sürecinde önemli bir araç olan YDG toplantıları geliştirilmiş, YDG'nin bir demokratik kitle örgütü olduğu netleştirilmiş ve temel konulardaki görüşleri beraklaşmıştır.

2005 yılı yaz dönemini YDG'liler önemli bir çalışmayla karşılaşmışlardır. Çoğunlukla öğrenci gençlik içerisinde çalışma yürüten YDG'liler, yaz aylarında Köy Çalışmaları örgütlemeyi ilk kez 2005 yılında karar altına almıştır. 2005 yılında Malatya'nın Hekimhan ilçesine bağlı bir bölgede direkt üretim içerisine girerek çalışma yürüten YDG'liler, sürece ve sonrasına önemli bir deneyim sunmuşlardır.

Kısa süreli bir çalışma olmasına rağmen gerek Köy Çalışmalarından gerekse de Munzur Festivalinden dönen YDG'liler, önemli kazanımlar elde etmişlerdir. Sonraki senelerde de bu iki çalışmayı sürdüren YDG'liler yaz sürecini kitle çalışması ve üretim içerisinde geçirmeye devam etmişlerdir.

2005 yılının sonunda birçok alandan gelerek İstanbul'da toplanan YDG'liler iki günlük Konferansla programlarını oluşturmuş ve sürecin politik hattını tartışmışlardır. YDG Konferansı, bir ilk olması açısından önemli bir yerde durmaktaydı. Sadece coşkusuyla değil aynı zamanda YDG iradesinin açığa çıkması anlayışıyla da önemsenmesi gereken YDG Konferansı başarıyla gerçekleştirilmiştir.

Bu süreçte Komsomol, yeni bir çalışmayla süreci karşılamaya hazırlanmıştır. Kasım 2005'ten itibaren startı verilen "**Gerilla Savaşı İçin Komsomolda Örgütlen, Örgütle!**" kampanyası, Halk Savaşının andaki ana taktiği doğrultusunda halk gençliğini komsomolda örgütlemeye çağırıyordu. Süreç, devrimcilere dönük önemli saldırıları içermektedir. Yaz aylarında 17 MKP kadro ve savaşçısının katledilmesi ileri kitlelerde bir öfkeye neden olmuş ve komsomolcular da bu süreçte devrimci dayanışmanın güzel örneklerini göstermişlerdir. Genç Komünistler, 17 devrimcinin öldürülmesine karşı hesap sorucu çeşitli askeri eylemler örgütlemişlerdir. Komsomol bu süreçte çeşitli şekillerde gerilla savaşı üzerinde durmuş, çalışmasını duyurmaya çalışmıştır. Buna rağmen bahsi geçen çalışmanın çok da başarılı gerçekleştirilebildiği

söylenemez. İçe dönük çalışmalarda ise önemli hamleler gerçekleştiren komsomol, 2005 yılında merkezi 3 eğitim kampı örgütlemiş ve örgüt bileşeninin eğitimine yoğunlaşmıştır.

KOMÜNİST ÖRGÜTÜMÜZÜ SAHIPLENELİM

2006 yılında da aynı şiarlı çalışmayı yürüten komsomol, politik gelişmelere müdahale etmede başarılı olmamıştır. Düşman saldırısını sonucunda oluşan politik ve örgütsel boşluk, komsomolun çoğu alanında kendiliğindenci bir hattın ortaya çıkmasını da beraberinde getirmiştir.

2006 sonunda, örgütün yaşadığı birçok soruna çözüm olunması anlayışıyla "**Komünist Örgütümüzü Sahiplenelim!**" şiarıyla bir kampanya başlatılmıştır. Örgütsel toparlanma ve olanakların açığa çıkarılması açısından başarılı geçen kampanya, kitlelere dönük politika eksikliği sorununu giderememiştir. Komsomol, önündeki sorunu bu süreçte örgütsel toparlanma olarak belirlemiştir.

2006 yılı YDG açısından ise önemli bazı süreçlere şahit olmuştur. 18 Mayıs'ta İbrahim yoldaşı anmak için Amed'e giden YDG'liler, görece kitlesel bir eylem örgütlemiş ve önder yoldaşı şehit düştüğü yerde anmışlardır. Ancak YDG, bu dönemde direkt kitleleri ilgilendiren konulara merkezi olarak değil, alanlar temelinde yönelmiş, bu da derli toplu bir örgütsel faaliyeti engellemiştir.

2007 yılında örgütün gündemi, uzun bir aradan sonra direkt kitleleri ilgilendiren sorunlara yönelmiştir. Eğitim alanındaki emperyalist yasalara karşı bir süreç başlatan örgüt, bu alanda paslanan organlarını yeniden çalıştırmaya başlamış, aktif kitle çalışmasını önüne hedef ola-

2005 yılında yaz dönemini YDG'liler önemli bir çalışmayla karşılaşmışlardır. Çoğunlukla öğrenci gençlik içerisinde çalışma yürüten YDG'liler, yaz aylarında Köy Çalışmaları örgütlemeyi ilk kez 2005 yılında karar altına almıştır. 2005 yılında Malatya'nın Hekimhan ilçesine bağlı bir bölgede direkt üretim içerisine girerek çalışma yürüten YDG'liler, sürece ve sonrasına önemli bir deneyim sunmuşlardır.

rak koymuştur. YDG bu süreçte program tartışmaları sürecinde ortaya çıkan YDG toplantıları anlayışını geliştirmiş ve DKÖ vurgusunu daha fazla öne çıkarmaya başlamıştır.

2007 yılı, Proletarya Partisi'nin gerçekleştirdiği 8. Konferansla öne çıkmıştır. 8. Konferans, komsomolun örgütsel çalışmalarına ve kitle çizgisine önemli müdahalelerde bulunmuştur. Halk Savaşını algılayışta ortaya çıkan bazı yetmezliklere yapılan müdahaleler, komsomolun sonraki dönemde kaderini belirleyecektir. Proletarya Partisi'nin Halk Savaşı, Kitle Çizgisi, Örgüt Kültürü ve Kadro Anlayışı konularındaki belirlemeleri komsomol tarafından hızla benimsenmiş ve pratiğe dönüştürülmeye çalışılmıştır.

Komsomol, eski bileşeni yanı sıra yeni örgütlenen bileşenini de kapsayacak biçimde özel toplantılar yaparak 8. Konferansın tanıtımını gerçekleştirmiştir. Belli aksaklıklarına rağmen bu çalışmaları başarıyla gerçekleştiren komsomol, yeni döneme hızla adapte olmuştur.

2007 yılı, YDG açısından yeniden konferans gündemini beraberinde getirmiştir. 2006 yılında belirli nedenlerle örgütlenemeyen YDG konferansı bir yıl aradan sonra Adana'da toplanmıştır. YDG 2. Konferansı, örgütsel yapı ve politik durum açısından önemli kararlar almıştır. Birçok konunun tartışıldığı konferans iki gün sürmüştür.

KİTLESEL BİR GENÇLİK HAREKETİ İÇİN GÜÇLÜ BİR KOMSOMOL

Komsomol, 2008 yılına “**Kitlesel Bir Gençlik Hareketi İçin Güçlü Bir Komsomol**” yönelimiyle girmiştir. Komsomol çalışmasının yetersiz olduğu bir süreçte de kitlesel bir gençlik hareketi yaratılabileceği ancak bu hareketin devrim için seferber edilemeyeceği vurgusuyla başlatılan yönelim, her alanda komsomolu güçlendirme ve daha da merkezileştirme anlayışı taşımaktaydı. Bu yönelimle birlikte komsomol yeni alanlara açılmasının yanı sıra niteliksel gelişimini de arttırmıştır.

1968 devrimci ileri çıkışının 40. yılı olan 2008'te komsomol, belirli açılardan önüne hedef olarak koyduğu toparlanma sürecini tamamlamıştır. Bu duruma paralel olarak kitle çalışmasında da hareketlenme yaşanmış ve komsomol örgütsel açıdan gelişimini sürdürmüştür.

2008 yılında YDG, eğitim alanındaki anti-emperyalist yönelimini sürdürmüş ve “söz-yetki-karar hakkı” üzerinden özörgütlülükler kurma ve güçlendirme anlayışıyla harekete geçmiştir. Bu anlamda çeşitli DKÖ'lerde çalış-

malar gerçekleştiren YDG'liler, yaşadıkları önemli yetmezliklere rağmen DKÖ çalışmalarında geçmiş dönemde oluşan acemilikten giderek uzaklaşmaya başlamışlardır.

Bunun yanı sıra YDG bünyesinde kimi alanlarda lokal düzeyde kurulan kadın komisyonları aracılığıyla başlanan çalışmalar ve 2008 içerisinde Ankara'da gerçekleştirilen Genç Kadın Buluşması, YDG'nin geç kaldığı bir alana yerinde müdahalesi olarak yaşam bulmuştur.

Kadın sorunu konusunda önemli bir yabancılığı bulunan YDG'nin gerçekleştirdiği Buluşma salt bu açıdan dahi fazlasıyla önemsenmeyi hak etmektedir. Her ne kadar çalışmaların yetersizliği nedeniyle içe dönük olsa

Komsomol, 2008 yılına “Kitlesel Bir Gençlik Hareketi İçin Güçlü Bir Komsomol” yönelimiyle girmiştir. Komsomol çalışmasının yetersiz olduğu bir süreçte de kitlesel bir gençlik hareketi yaratılabileceği ancak bu hareketin devrim için seferber edilemeyeceği vurgusuyla başlatılan yönelim, her alanda komsomolu güçlendirme ve daha da merkezileştirme anlayışı taşımaktaydı.

da buluşmada dahi ortaya çıkan yanlış anlayışlara rağmen Genç Kadın Buluşması, örgütün kadın çalışmalarının başlangıcı olması açısından değerli bir adım olmuştur.

2008 yılının bir diğer başarılı etkinliği de merkezi olarak gerçekleştirilen eğitim çalışması olmuştur. İstanbul'da yaz sürecinde toplanan YDG'liler, temel konularda bir eğitim çalışması gerçekleştirmişlerdir. Bu çalışma, her ne kadar sınırlı bir zamanda gerçekleştirilmiş olsa da ihtiyaç açısından değerlendirildiğinde oldukça anlamlı olmuştur.

2008 yılında yapılan seçimlere boykot taktiğiyle yaklaşım gösteren örgüt, bu anlamda beklenen çalışmalarını tam anlamıyla gerçekleştirememiştir. Kimi alanlarda başarılı kitle çalışmaları yapılmasına rağmen bütünden baktığımızda siyasal atmosferin etkin öznesi olunabildiğini söylemek mümkün olmamıştır.

2008 sonunda YDG, İstanbul'da 3. Konferansını gerçekleştirmiştir. Geçmiş süreç değerlendirmesi ve önümüzdeki süreç planlaması yapan YDG, çeşitli çalışmalara değinilerde bulunmuş, kadın çalışmasını irdelemiş ve lise ve kadın buluşmalarını karar altına almıştır.

2009 yılının en sıcak gündemi, yerel seçimler olmuş-

2000-2010 sürecinde yazının girişinde de belirttiğimiz gibi engebeli devrim yolunu kat etmeye devam eden komsomol, bu doğrultuda birçok adım atmıştır. Yeni ve sürece uygun her örgütsel çalışmayı, her politik anlayışı yerine getirmekten geri durmayan komsomolun bu 10 yılda onlarca deneyimi biriktirdiğini söyleyebiliriz.

tur. Kürt Ulusal Hareketine yönelik baskıların arttığı 2009 yılında yerel seçimler de bu anlayışın bir yansıması olarak gerçekleşmiştir. Bu anlayışla YDG'liler yerel seçimlerde belirli alanlarda Ulusal Harekete destek verme kararı almışlardır. Bu anlamda YDG, yerel seçimler konusunda merkezi anlamda başarılı bir süreç örgütleyememiştir. Belli alanlarda etkin çalışmalar yürütülürken belli alanlarda seçimler gündem dahi olmamıştır.

rütmüş ve oldukça coşkulu bir biçimde alanlarına dönmüşlerdir. 2009 yılının sonunda İzmir'de gerçekleştirilen YDG 4. Konferansı da rutin gündemlerinin yanı sıra militanlaşma konusunu ele alarak, sürecin beklentilerine cevap olmaya çalışmıştır.

Komsomolun 2008 ve 2009 yıllarında da ana gündemi "**Güçlü Bir Komsomol**" olmuştur. Bu doğrultuda çalışmalar yapan komsomol, 2009 yılında 2 merkezi kamp ve bir kadro

YDG 3. Konferansında oluşturulan Kadın ve Enternasyonal İlişkiler Komisyonları, hızlı bir şekilde harekete geçmişler ancak sonrasında dönem dönem etkisizleşmişlerdir. 2009 yılında Ankara'da hem genç kadın hem de liseli YDG buluşmaları yapılmış, bahsi geçen konularda örgütün politikaları tartışılmıştır. Bunun yanı sıra Yunanistan'da kitle eylemleriyle artan süreci anlamak ve Bologna Projesini tartışmak amacıyla enternasyonal ilişkiler komisyonu 3 farklı ilde Yunanistan'dan kardeş örgüt Militan Öğrenci Hareketi'nin katıldığı paneller örgütlemiştir.

Yaz sürecinde Munzur Festivaline 2008 yılından daha kitlesel katılan YDG'liler aktif şekilde kitle çalışması yü-

toplantısı gerçekleştirerek anlayışını pekiştirmiştir.

2000-2010 sürecinde yazının girişinde de belirttiğimiz gibi engebeli devrim yolunu kat etmeye devam eden komsomol, bu doğrultuda birçok adım atmıştır. Yeni ve sürece uygun her örgütsel çalışmayı, her politik anlayışı yerine getirmekten geri durmayan komsomolun bu 10 yılda onlarca deneyimi biriktirdiğini söyleyebiliriz. **Gençlik gelecektir** anlayışının yansıması olarak halk gençliğini devrim yolunda örgütleme perspektifiyle hareket eden, yeni demokratik devrim doğrultusunda gençlik hareketi dünden daha umutlu olarak yoluna devam etmektedir.

KOMSOMOL MİLİTANLARI PARTİ VE DEVRİM ŞEHİTLERİNİ ANDILAR

Elimize e-posta yoluyla geçen habere göre TKP/ML-TMLGB militanları Ankara'nın Tuzluca'yır ve İstanbul'un Sarıgazi başta olmak üzere çeşitli emekçi semtlerinde Devrim ve Komünizm Şehitlerini anma amacıyla yazılamalar gerçekleştirmişlerdir.

"Devrim ve Komünizm Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşasın Partimiz TKP/ML, Kızıl Ordu TİKKO,

Gençlik Örgütümüz TMLGB", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" yazılamalarının yanı sıra Hrant Dink'i anmak amacıyla da **"Hrant Dink Ölümsüzdür"** şeklinde sloganlar yazdıkları öğrenilmiştir. Ayrıca çok sayıda TKP/ML, TMLGB ve TİKKO imzalarını kullanan militanlar eylemlerini sorunsuz bir şekilde bitirmişlerdir.

KOLEKTİFİN SESİ

Örgüt, devrim için zorunlu bir araç konumundadır. Örgütün ve onun nesnel koşullardaki konumlanışının zorunluluğu, keyfi bir ihtiyaç değil, somut koşulların ürünü olarak belirlenir. Örgütün anda merkezîyetçiliği esas alışı, illegal örgütlenmesi, silahlı mücadele yürütmesi bunlardan bazılarıdır. Bu gerçeklik içerisinde komsomolun merkezden çevreye örgütlenmesi daha anlaşılır olacaktır.

KÜÇÜK BURJUVA ANLAYIŞIN BİR YANSIMASI OLARAK ALANCILIK ÜZERİNE

Bu yazı Türkiye Marksist-Leninist Gençlik Birliği'nin yayın organı Komünist Gençlik'in Ocak sayısından alınmıştır. Elimize e-posta yoluyla geçen yazıyı okurlarımızın ilgisini çekeceği düşüncesiyle yayınlıyoruz.

Son dönemde örgütümüzde ortaya çıkan önemli bir sorun olarak alancılık üzerine durmak, örgütümüzün merkezi yapısı açısından elzem bir durumdur. Yazının başında belirtmek gerekir ki merkezi örgüt yapısını kavramak, örgüte olan ihtiyacı kavramakla paralel olarak gelişir.

Örgüt, devrim için zorunlu bir araç konumundadır. Örgütün ve onun nesnel koşullardaki konumlanışının zorunluluğu, keyfi bir ihtiyaç değil, somut koşulların ürünü olarak belirlenir. Örgütün anda merkezîyetçiliği esas alışı, illegal örgütlenmesi, silahlı mücadele yürütmesi bunlardan bazılarıdır. Bu gerçeklik içerisinde komsomolun merkezden çevreye örgütlenmesi daha anlaşılır olacaktır. Nihai olarak tüm örgütün komsomol merkez komitesine tabi olması, sıkı illegalite koşullarında mücadelenin devamlılığıyla açıklanabilecek bir durumdur. Bu halde komsomolda disiplin ve merkezîyetçilik, somut koşullar nedeniyle önemlidir.

İkinci olarak, komsomol ülke genelinde tek bir alanda dahi çalışma yürütüyor olsaydı onu lokal bir örgüt olarak tanımlayamazdık. Yerel ya da parçalı bir düşünce yapısının sistemi bütünlüklü olarak değerlendirmesini ve ona karşı bütünlüklü bir mücadele yürütmesini bekleyemeyiz. Tam da bu nedenle komsomolun fiili olarak tek bir alanda dahi çalışması olsaydı yine önemli olan örgüt merkezi olurdu. Yani örgüt merkezinin lokal bir alanla organik olarak bağının kurulması anlamsızdır. Örgüt merkezi alansız, soyut olarak mekansız bir kavram olarak düşünülmelidir. O, sisteme karşı savaşta örgütü sevk ve idare eden bir konumda olmalıdır.

Merkezden çevreye doğru şekillenen örgüt iskeletinde de bu anlayış esası oluşturmalıdır. Örgütün alanlarda somutlaşan bileşeni, ilk olarak örgüt merkezini esasa almalı, bütünlüklü düşünmeyi öğrenmeli, alan merkezli bakış açısından ve adam kollama anlayışından uzak durmalıdır. Merkezi örgüt, sisteme karşı örgütün tamamını esnek bir

biçimde sevk edemezse bu savaşta başarılı olamaz. Tam da bu nedenle komsomolda örgütlü olan tüm bireyler ve komiteler birinci olarak merkezi organa bağlı olmalı, ikinci olarak bu durumun teminatı olarak merkezi organın sistemi daha bütünlüklü değerlendirdiğini kavramalıdır.

Örgüt merkezinin güçlü olması gerekliliği stratejik bir durumdur. Örgüt merkezinin güçsüzlüğü, mantıksal olarak çevrenin de niceliksel zayıflamasını ya da niteliksel olarak merkezi anlayışın yıkılmaya başlamasını beraberinde getirir. Merkezi zayıflamış bir örgüt eğer demokra-

tik kitle örgütü değilse otonom haline gelir ki bunun Bolşevik-Maoist örgüt yapısı ile uzaktan yakından alakası yoktur. Böyle bir örgüt, anarşizmin teorize ettiği modellerle daha fazla uyuşur.

Merkezi örgüt yapısının zıttı ve düşmanı alıncılık, kolektivizmin zıttı ve düşmanı da adamcılıktır. Her ikisi de anlaşılacağı üzere proletaryanın değil, küçük burjuva anarşizminin yansımalarıdır. Toplumsal yapı içerisinde gördüğümüz hemşericilik, aşiretçilik, takım taraftarlığı gibi lokal anlayışların inceltilmiş bir yansıması olarak kendisini gösteren bu zaafa karşı durmadıkça örgütümüzün sağlıklı gelişmesini beklemek mümkün değildir.

Pek de yabancı olmayan örneklerle ayrımcılığa kadar varan lokal anlayışların ve konumuz özgülünde alıncılığın tehlikeli yanını göstermeye çalışalım. Ayrımcılık, en kaba haliyle üstün ve ayrıcalıklı insan tezinden yola çıkarak başlamış, zamanla büyümüş ve karşı-devrimci düşüncülerin önemli bir nemalanma konusu olarak günümüze kadar gelmiştir. Üstün ırk, saf ırk menşei düşünceler ekseninde ırkçılığa kadar varan düşüncelere esin

kaynağı olan bu düşünce, temelinde ayrımcılık gibi masum gibi kavramı taşımaktadır. Ayrımcılığın buradaki nemalanma noktası, geniş kitlelerin bu teze inanmasına dayanır. Ayrımcılığa, egemen açısından inanmak kolaydır. Nazi partisinin iktidar döneminde Almanların bu teze destek vermesinde “daha zeki”, “daha akıllı” olduklarına inanmaları yatar. Bu nedenle seçkin saf ırkı oluşturan Almanların genetik şifrelerini bozan Yahudileri katletmeye kadar varan bir delilik zinciri anda kopmuş olur. Aynı anlayış, günümüzde bazen “masum” şakalara konu olan kadının “eksikliği” konusunda da gözlemlenebilir. Erkeğin “daha akıllı”, “daha güçlü”, “daha zeki” oluşu, kadının “güçsüz”, “az düşünen”, “aklı havalarda” oluşuyla desteklenir. “saçı uzun akli kısa” masum(!) esprisine yansıyan da bu anlayıştır.

Sınıflar, uluslar, diller, cinsler, dinler arasında sürekli ayrımcılık yapmak ve yaymak, sistemin kendisine dayalı

Örgüt merkezinin güçlü olması gerekliliği stratejik bir durumdur. Örgüt merkezinin güçsüzlüğü, mantıksal olarak çevrenin de niceliksel zayıflamasını ya da niteliksel olarak merkezi anlayışın yıkılmaya başlamasını beraberinde getirir.

nak yaptığı en önemli olaydır. Ayrımcılığın bu kadar rahat maya tutmasının arkasında insanın subjektifliği yatar. Kendi dar dünyasından bakan bir Türk için destansı her masalda ulusunun izi vardır ve o gerçekten de “bir Türkün dünyaya bedel” olduğuna inanabilir. Bir Sünni, dini en doğru ve sapkın olmayan biçimiyle kendisinin yaşadığını, namusunu korumak için kızını öldüren bir baba “temiz” kaldığını düşünebilir. Hepsinin arkasında düşünce sahibinin kendi dar dünyası ve dar bakış açısı vardır.

Aynı konu, ezilenler için de geçerlidir. Kimi istisnalar dışında çalışan hemen herkes “en zor” işi yaptığını düşünür. Türkiye’de ezilen sınıflara mensup ortalama bir kişi en şanssız, talihsiz olanın kendisi olduğunu, hayatın çok acımasız olduğunu rahatlıkla anlatabilir. Bu, tersten subjektivizm de gerçeğin parçalı bir algılayışından ibarettir aslında. Bütünlüklü bir algıdan yoksun olmak, empati kurmayı da o ölçüde zorlaştırır. Hepimiz, yani bu satırları okuyan tüm yoldaşlarımız Türkiye’de devrimciliğin çok zor olduğunu bilirler. Ancak bundan gizliden gizliye de bir gurur duyuyoruz. Düzden veya tersten ayrımcılığın oluşmaya başlaması, eğer söz konusu olan örgütse dar grupçuluğu beraberinde getirir. Pragmatizmi besleyerek,

mücadelenin tam ortasına kendisini oturtarak dışındakileri “kullanmaya” çalışan bu tarzın proletaryanın bilimsel öğretisiyle ne gibi bir alakası olabilir ki? Eğer söz konusu olan bir örgüt değil de örgüt içi oluşum ise burada da karşımıza ayrıcalığın başka bir biçimi olan alancılık gerçeği çıkar.

Her türlü ayrımcılığı oluşturan egemen bir anlayış vardır. Bu anlayışın en önemli dayanak noktası, bir zaaf olarak subjektivizmdir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi bu konu, empati olgusunu en son noktasına kadar dışlamayı beraberinde getirir. Kaba hallerde örneğin sistemin yönettiği ırkçılığın peşinde sürüklenen bir Türk’ün politikaya, dünyaya ve yaşananlara genel, objektif bakabilmesi mümkün değildir. O, kendisini bir Kürt’ün yerine koyamaz. Bu empati yoksunluğu doğal olarak kişiyi, kendisini bir cemaatin fanatik bileşeni olarak görmeye götürür. O ancak kendisi gibi olan diğer Türklerle empati kurabilir. Bu, ulus temelinde ve yapay bir ayrımcılığın nasıl beslendiğine güzel bir örnektir. Aynı konu, siyahları ikinci tür insan olarak gören bir beyaz için de geçerlidir. Ayrımcılığın temelinde kendisini merkeze alma anlayışı vardır. Ayrımcılıktan etkilenen birisinin en önemli sorunu, ezen ya da ezilen, egemen ya da olmayan fark etmez önemlilik sırasındadır.

En temelde kendisini, daha ötede alanını, cinsiyetini, ulusunu, sınıfını, grubunu vb kutsayan her anlayış, bu ayrımcılıktan nasibini almaktadır. Ayrımcılığa karşı olmak, ayrılık konularının farkında olmamak demek değildir. Sorun tam da burada açığa çıkar. Ayrılıkların farkında olarak bunlara karşı mücadele etmekle ayrılıkların farkında olarak bunları kutsamak arasında ciddi bir fark bulunmaktadır. Bu satırlardan sınıf karşıtlıklarının uzlaşmaya götürülmesi sonucu çıkarılmamalıdır. Nihai olarak sınıfları ortadan kaldırma mücadelesi verebilmek için sınıf farklılıklarını bilmek ama buna karşı mücadele etmek gerekmektedir. Bahsi geçen konuların neredeyse tamamında bu konu farklı açılarla ele alınmalıdır. Örneğin cinsiyetler arasındaki ayrımı kaldırmanın yolu cinsiyetleri ortadan kaldırmakla çözülmez. Soruna temelden bakabilmek, ayrım noktalarını ortadan kaldırma anlayışına sahip olmayı beraberinde getirir. Burada önemli olan ayrılık konularının kutsanmamasıdır. Bir komünistin bu anlayışa sahip olmaksızın başarılı olması mümkün değildir.

Parçalı Düşünmek ya da Sadece

Parçaya Yoğunlaşmak Zaferi Engeller!

Subjektivizmin ezilene verdiği zarar elbette ki daha fazladır. Parçalı düşünce yapısına dönük olarak güzel bir

örneği Marks vermektedir. Ücret, Fiyat ve Kar adlı eserinde Marks, proletaryaya şu öğüdü vermektedir: **“Anlamaları gerekir ki, bellerini büken, bütün yoksulluğu ile birlikte, mevcut düzen, aynı zamanda, toplumun ekonomik dönüşümü için gerekli maddi koşulları ve toplumsal biçimleri de yaratır. ‘Adil bir işgünü karşılığında adil bir ücret!’ biçimindeki tutucu slogan yerine, bayrakları üzerine şu devrimci sloganı yazmalıdırlar: ‘ücretlilik sisteminin kaldırılması’”** Marks, gündelik mücadelenin sınıf tarafından ilk akla gelen mücadele olduğunu vurgulamaktadır. Bu kendiliğinden mücadelede proletarya kendisine hedef olarak fabrikasının sahibini görür. Ancak proletarya soruna genel bakmaya başladığında (bu mücadelenin yani farklı yerlerdeki proleterlerin birleşmesi ile mümkündür) tek tek patronlara karşı değil,

patronlar sınıfına karşı mücadelenin gerekliliğini kavramaya başlar. Mücadelenin birleşmediği ve parçalı kaldığı koşullarda ise sınıfın gündelik hakları uğruna çabalamasından öteye gidilemeyecektir ve sömürü düzeninde bu durumun kısmi yarattığı rahatlamalar dahi zamanla tekrar törpülenecek ve sınıfın durumunda temelde bir değişiklik olmayacaktır.

Parçalı düşünce yapısını kurabilmek için proletaryanın da bir örgüte ihtiyacı vardır. Patronların, ezenlerin kendi düzenlerini zor yoluyla korumalarına karşın Marks’ın da belirttiği gibi sistemi alaşağı edebilmek için ihtiyaç olan örgüt, zora karşı zorla bunu yapacak olan komünist partidir.

Elbette ki bu durum, tüm ezilenler açısından geçerlidir. Ezilenlerin kendiliğinden sistemi yıkmaya girişmelerinin temelinde yukarıda defalarca kez bahsettiğimiz parçalı düşünce yapısı vardır. İşte örgütün gerekliliği, niceliksel bir güç olmasının ötesinde tam da burada nite-

liksel olarak ortaya çıkar. O halde örgüt, ezilenlerin parçalı mücadelesini yadsımaksızın bunu genel bir mücadeleye çevirir diyebiliriz.

Sorun, parçalı mücadelenin kendisinde değil, onun ele alınışındadır. Parçalı mücadeleyi esasa almak, bütünlükten yoksunluğu nedeniyle kendiliğinden bir öze sahiptir. Parçalı mücadele için kapsamlı bir donanımaya ihtiyaç yoktur. Genellikle parçalı mücadelenin ampirik bilgiyle verilmesi de bu durumun kanıtıdır. Bir fabrikadaki işçilerin daha iyi ücret için fabrikalarında verdikleri mücadele öncesinde egemen sistemi, artı-değer sömürsünü bilmelelerine gerek yoktur. O fabrikadaki işçi, kendi yaşamından haksızlığa uğradığı sonucuna varır ve harekete geçer. Ancak işçiler egemen sistemin bu sömürü üzerine kurulu olduğunu anladıklarında sisteme karşı bir mücadele yürütmeye başlarlar. Bu anlama sürecinin de esasını tabiatıyla yine pratik oluşturur. Örneğin, son dönemde arka arkaya yaşanan işçi eylemlerini incelediğimizde bu durumu daha iyi gözlemleyebiliriz. Kamu emekçilerinin özlük hakları için verdikleri mücadelede destek minvalindeki eylemleri saymazsak yalnız kalmalarında, DESA grevi süresince direnen işçilerin nihai olarak aynı sorunu yaşamalarında ya da en son TEKEL işçilerinin verdikleri mücadelede, daha fazla gündemleşme yaşanmasına rağmen benzeri durumun vücut bulması, bu parçalı mücadele gerçekliğinin ifadesi niteliğindedir.

Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür. Direnen işçi ve emekçilerin mücadeleyi yaşadıklarına paralel olarak vermeleri bir yandan anlaşılırken diğer yandan ise bu durum önemli bir eksiklik. Bu eksiklik yukarıda da ifade ettiğimiz gibi geneli görmekle ilgilidir. Bir bütün emekçilerin, önderlikten yoksunluğuna paralel olarak gelişen bu durum, her parçada direnişlerin yaşanmasına ancak bu di-

renişlerin lokal kalmasına neden olmaktadır. Sistemi bütünlüklü algılayan emekçilerin varlığı, sistemin değişimini de yani devrimi de olabildiğince hızlandıracaktır. Aksi ise yenilgileri ya da zaferlerin geçiciliğini beraberinde getirecektir.

Örgütümüzde Alıncılık

Belli yönleriyle ifade ettiğimiz ayrımların ve parçalı düşünce yapısının örgütümüzde de fazlasıyla kendisini hissettirdiğini söyleyebiliriz. Pratikte ortaya çıkan örnekler nezdinde açıklamaya çalışırsak;

- Kendi alanının önem sıralamasını esasa alma,
- Merkezi eylem ve etkinliklere genel olarak ilgisiz kalma,
- Gelir ve harcama düzenini öncelikle alanına göre yapma,
- Merkezi yayınları düzensiz besleme ya da hiç beslememe,
- Diğer alanları küçümseme ya da çok "büyüterek" kendi alanını farklı gösterme,
- Faaliyet düzenlemesini kendisine ya da alanının faaliyetine göre yapma.

Bu maddeleri arttırmak elbette mümkündür. Şimdi bu maddeleri açarak doğru olanın hangisi olduğunu bulmaya çalışalım.

Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi alıncılık, adamcılık hastalığının temelinde subjektivizm vardır ve bunun görüngülerinden birisi de kendisini merkeze alma düşüncesidir. Kendi alanının önem sıralamasını merak eden yoldaşlarımızın inceltmiş bir biçimde bu sorunla yüze olduklarını söyleyebiliriz. Elbette ki örgütümüz açısından böyle bir önemlilik sıralaması vardır. Kendi öznel durumumuzun yanı sıra nesnel gerçeklere göre de yapı-

lan bu sıralama, tek başına anda herhangi bir x alanında çok kuvvetli olmamızla alakalı değildir. Düşmanın durumu, stratejimiz gibi olgular da “esas alan” sıralamasını belirler. Bu belirlemeye uygun olarak örgüt önderliğimizin kimi atamalar yapması oldukça doğaldır. Bu konuda alancılığa düşen kimi yoldaşlarımızın yıllardır “neden bizim alanımıza atama yapılmıyor?” demesi, bu minvaldeki bir konudur.

Burada dikkat çeken bir diğer konu da “bizim alana” aktarımdan ziyade “... arkadaş neden x alanına aktarıldı?” sorusuyla ayyuka çıkan anlayıştır. “Bizim alanda ... arkadaşta ihtiyaç var” belirlemesi ile başlayıp nihayetinde yoldaşın aktarıldığı alanda neden faaliyetçi çıkarılmadığını sorgulamaya dek varan alancılık inceltilmiş değil, basbayağı ve en kaba haliyle alancılıktır. Elbette ki burada mesele somut bir durum üzerinden tartışılmaktadır. Bu soruyu soran yoldaşlarımızın “faaliyetçi çıkmadığından” yakındıkları alanda son bir senede aktarım yapıp yapılmadığını da sorgulamaları gerekmez mi? Yakınan yoldaşların x alanından farklı yerlere aktarım yapılırken “sessiz” kalmaları, ancak kendi alanlarından aktarım yapıldığında tabiri caizse heyecanlanmaları düşündürücüdür. Bahsi geçen yoldaşların “önemli alan”, “daha önemli alan”, “bizim alan”, “diğer alan” konularında fazlasıyla düşünmeleri gerekmektedir.

Tek başına bu olayı dahi incelediğimizde sayfalarca yazı yazılabileceği açıktır. Bu olayda “faaliyetçi” çıkarmayan x alanının başarısızlığı karşısında örgütümüz merkezi önderliğinin bekleme tercih etmesi mi istenmektedir? Yani gerçekten de x alanı örgütsel olarak başarısız ve önemli bir alansa o alana aktarım yapmak, o alanı güçlendirmek daha mantıklı değil midir? Ancak alancı yoldaşlarımız açısından konu bu kadar “basit” değildir. Alancı yoldaşlarımızın kafalarında alanları nezdinde inşa ettikleri surları yıkmaları en devrimci tutum olacaktır. Hem de “daha önemli alana aktarım yapılabilir” söylemleriyle kaba alancılıklarını inceltmelerine rağmen bu suru yıkmak gerekmektedir.

Konu nezdinde şikayetçi olan alanımızın kaba mekanik bir sıralamaya gittiğini söyleyebiliriz. Yoldaşlarımız, daha önemli olan y, z gibi alanlara aktarım yapılmasında sıkıntı olmadığını ancak x alanına aktarım yapmanın doğru olmadığını söylemektedirler. Şimdi bu tezin yoldaşlarımızın kafalarında nasıl oluştuğuna bakalım. Yoldaşlarımızın kabaca çizdikleri önemli alan sıralamasında x alanı altlarda bulunmaktadır. Bu bellidir. İkinci olarsa... Evet ikinci olarsa bir değerlendirme yoktur. Yani konu sadece daha önemli alan meselesidir. Bu haliyle sadece daha önemli alanlara aktarım yapılmalıdır

görüşü uyarınca yoldaşlarımız daha baştan konuyu kapatmışlardır. Oysaki aktarımlar sadece daha önemli alanlara yapılmaz. Bu görüş sadece partimize ve komsolumuza özgü de değildir. Kendi bütünlüklü görüşümüz uyarınca esas alanın gerilla alanı olduğu bilinmektedir. Bu halde partimizin alanlar arasında aktarım yapmamasını aktarımların sadece gerillaya yapılmasını mı önermeliyiz? Bu kaba ve mekanik bir anlayışın nihai olarak nereye gidebileceğini göstermektedir.

Bu konuya vereceğimiz örnekleri çoğaltmak fazlasıyla mümkündür. Kişilerin durumundan bağımsız ele alırsak dahi aktarımların sadece daha önemli alana yapılması anlaşılır değildir. Bu halde işçi çalışmaları yapan yoldaşlarımıza “kendi faaliyetçilerinizi çıkarın biz sadece daha önemli alana aktarım yapacağız” diyebiliriz ya da bu doğrultuda partinin şehir çalışmalarına vb de aktarım yapmamıza gerek yok sonucuna varabiliriz. Anlaşılacağı üzere alancılık sadece komsolumuzu değil, partimizin diğer alanlarını da kapsayacak denli önemli bir sorun olabilmektedir. Anlaşılacağı üzere bu düşünce sonucunda kişi örgütün tümel başarısını göz ardı etmeye başlar. Hatta daha da uç durumlarda gizliden gizliye diğer alanların başarısızlığından mutluluk duymaya başlar. Çünkü diğer alanların başarısızlığı, kendi alanının başarısını daha da değerli hale getirecektir.

Örgüt içinde yaşanabilecek bu durum, daha berrak şekilde dışındaki örgütlerin başarısızlığında açığa çıkmaktadır. Diğer devrimci ve ilerici örgütlerin başarısızlıklarından, hatalarından duyulan mutluluk, örgüt içi alancılıkla aynı zaftan beslenir. Sürekli olarak alanı ya da örgütünü diğer alan ya da örgütlerle kıyaslama alış-

kanlığının arkasında bu inceltilmiş alıncılık yatmaktadır.

Bu sorun, ne bir bütün devrimci hareket açısından ne de bizim açımızdan yeni bir sorundur. Tarihimizde bu konuya ilişkin ilk tespiti bu dönemde yapmadığımız da açıktır. 1995 tarihinde yayınladığımız KG'deki şu cümleler bu nedenle oldukça tanıdık gelmektedir: **“Komünist olma bilinci, kafalarımıza iyice yerleşmeli en başta; arkadaş grubu ya da dar grup psikolojisini yıkmalıyız. Burada turnosol ‘bizimkilerin’ anlamının ne kadar genişlediğidir; evrensel değerleri ne kadar özümsemişiz, nerede ve kime ait olursa olsun devrimci-ilerici yanları ne kadar destekleyip sahiplendiğimiz ve her olay, her olgu karşısında bu gözle bir değerlendirmeye, tahlile girişip, tavır takınıp takınmadığımız, kendi alternatifimizi üretip üretmediğimizdir.”** (KG Sayı:14)

Örgütümüzde gözlemlenen bir diğer sorun da merkezi eylem ve etkinliklere mesafeli duruşla ilgilidir. Maddi sorunlar gerekçesiyle beklenen ilgiyi göremeyen bu tarz eylem ve etkinliklere katılmamak, alıncılık ya da otonomculuk dediğimiz zaafa önemli bir örnektir. Burada maddi sorunların, önemli olmakla birlikte bir bahane olmaktan öteye gitmediğini ısrarla belirtmek gerekmektedir. Bu durumun arkasında özde bu tarz etkinlikleri önemsememe durumu bulunmaktadır.

Son dönemde örgütümüz merkezi önderliğinin merkezi katılım kararı aldığı çoğu eylem ve etkinliklere özellikle komsolumuzun örgütlü olduğu alanlardan görece az bir katılımın sağlanıyor oluşu düşündürücüdür. Yaşanan sorunun ancak iki açıklaması olabileceği açıktır. Ya merkezi önderliğin kararları esnetilebilir görülmektedir

ya da merkezi katılım kararları yeterince ciddiye alınmamaktadır. Belirtmek gerekir ki bir alanımız pratik faaliyette ne kadar iyi olursa olsun, kendi alanında ne kadar kitlesel olursa olsun, merkezi direktifler doğrultusunda harekete geçirilemiyorsa ya da geçirilmiyorsa orada gerçek bir başarıdan söz etmek mümkün değildir.

Bir örgütün gerçek gücü, örgütlü gücünü harekete geçirebilmesinde gizlidir. Merkezi önderlik tarafından çağırısı yapılan konulara hızla cevap olabilmek, bir bütün gerici rejime karşı harekete geçebilme gücünün en açık yansımalarından birisidir. Tersine ise ya örgütün merkezi olarak dağınıklığını veya zayıflığını ya da örgütün ezenlere karşı tümel bir mücadele veremediğini gösterir. Bizim durumumuzun bu önermelerden hangisiyle uyduğu sorusuna verilecek cevap maalesef her ikisi de olacaktır. Tam da bu nedenle örgütümüzün öncelikle merkezi algılarının geliştirilmesi gerekmektedir. Muhakkak ki bu çaba içerisinde alanlarda verilen mücadelenin önemi büyüktür ancak daha önemlisi, örgütün, özde merkezle bağının kuvvetli oluşudur.

Lenin'in, devrim öncesi yurtdışında en fazla önemsendiği konuların başında bu durumun gelmesi şaşırtıcı değildir. Ülkeden sürekli ayrıntılı ve düzenli mektuplar bekleyen Lenin'in bu çabası, örgütle önderliği birleştirmek kaygısından oluşmaktadır. Bu süreçte ve sonrasında (1905 ve sonrası) Lenin'in sürekli merkezi örgüte yaptığı atıflar, kadrolar örgütüne duyulan ihtiyacın bir ürünüdür. Lenin bilmektedir ki merkezin çevresinde kenetlenmiş bir kadrolar örgütü yaratılmaksızın tüm emekçilerin kurtuluşunu sağlayacak olan devrimi gerçekleştirmek mümkün olmayacaktır. Bu tam disiplinli örgüt anlayışına ilişkin Lenin **“demokrasi her zaman, her koşul altında geçerli değildir. Belirleyici olan devrime hizmet edip etmediğidir. Bolşevik Partisi bazen demokrasi ilkesini genişletme, bazen de sınırlama yoluna gider.”** demektedir.

Anlatmaya çalıştığımız, merkezi önderliğin çağrısıyla katılım sağlanması beklenen eylem ve etkinliklere katılmamanın bir disiplin sorunu olduğudur. 1917 Ekim Devrimi öngününde Bolşevik Partinin prova niteliğinde eylemler düzenlemesi ve bunlara güçlü katılım sağlanması, kadrolara partinin gerçek gücünü göstermiştir. Bu nedenle her ne koşulda olursa olsun böylesi eylem ve etkinliklere katılarak geniş emekçi kesimlerle kucaklaşmak, merkezi önderliğin talimatları kapsamında önem arz etmektedir. Örgütümüzün tüm eylem ve etkinliklere merkezi katılım talep etmediği bilinmektedir. Merkezi katılım talep edilen eylem ve etkinliklerin MK tarafından önemsendiği unutulmamalıdır. Bunlara katılım konusu, örgütün merkezi etrafında kenetlenme konusunda turnosol

kağıdı işlevi görmektedir.

Üçüncü yaşadığımız sorun olarak belirttiğimiz gelir ve harcamaların düzenlenmesi olgusu ve diğer başlıklarda geçen konular da bu anlayışın dışında değerlendirilemez. Çoğu alanımız örgüte merkezi olarak maddi olanak aktarmamaktadır. Yoldaşlarımız bu kapsamda çıkardıkları olanakları büyük çoğunlukla kendi alanlarında alan faaliyetleri için ayırmaktadır. Ancak merkezi yayın organlarımızın parasızlık nedeniyle çıkamadığı bir dönemde, örgütümüzün profesyonel kadrolarının maddi sıkıntılarla boğuştuğu gerçekliği düşünüldüğünde esasta ve çoğunlukla sadece kendi alanları için gelir yaratan yoldaşlarımızın ne gibi bir başarıyı hedefledikleri tartışılır olmaktadır.

Şu unutulmamalıdır ki merkezi olarak maddi olanaksızlıklar nedeniyle çıkarılamayan yayınlar, kitlelerle doğrudan bağ kuramayan profesyonel kadroların yaşadıkları maddi sorunlar alanlarımızdaki çalışmaların selametinden daha az önemli değildir. Defalarca kez belirttiğimiz gibi merkezi zayıf bir örgütün alanlarda güçlü olması esasta bir anlam ifade etmez. Bu biçim, şekilsiz, Menshevik ve otonom bir biçimdir ki bu örgütlenme tarzıyla devrimi gerçek kılmak mümkün değildir.

Benzer bir diğer sorun, merkezi yayınların beslenme-

sinde de kendisini göstermektedir. Alancılık her ne kadar sadece “merkezi” olana uzaklıkla ilgili olmasa da merkezi işlere olan yabancılaşma, alancılığın önemli göstergelerinden birisidir. Yayınları besleme sorunu, yıllardır çözülemeyen önemli sorunlardan birisidir. Son günlerde yazılan ya da yazılmayan yazılar, yazılarda özensizlik, kopyacılık, monotonluk gibi sorunların kökeninde merkezi anlayışın dejenere olması yatmaktadır.

Nihai olarak tüm işlerini öncelikle kendisine ya da alanına göre düzenleyen bir faaliyetçinin burada bahsi geçen sorunları yaşaması ya da yaşatması şaşırtıcı olmadığı gibi alışılmadık bir durum da değildir. Yazılarını son günlere bırakan bir faaliyetçi, önceliklerini farklı konularda kullanıyor demektir. Bunun alanın işlerine ya da kendi işlerine göre belirlenmesi gerçekliği değiştirmez. Burada düzensizlik, plansızlık, tembellik gibi bir sorun aramak abes olacaktır. Buradaki sorun, açıkça merkezi işleri yeterince önemsememek, tali görmek, esnetilebilir bulmakla ilgilidir. Hiçbir yoldaşımızın, hiçbir genç komünistin ya da adayının 30 gün boyunca yazısını yazmayacak kadar tembel olmadığını açıkça biliyoruz. Hiçbir yoldaşımız da aralıksız 30 gün boyunca yan gelip yatmamaktadır. Böyle bir tespit, en başta alanlarında ellerinden geleni yapan yoldaşlarımıza büyük haksızlık olacaktır. Yine sorun sadece plansızlıkla ilgili değildir. Yoldaşlarımızın nedense planlarını sürekli merkezi işlerden yana bozmaları maalesef inandırıcı değildir. O halde kendimizi kandırmadan itiraf etmeliyiz ki burada bahsi geçen sorun açıkça otonomculukla ilgilidir.

Otonomculuğun, subjektivizmin bir yansıması olarak örgütümüzde ne gibi sorunlara yol açtığını örneklerden açıkça görebiliyoruz. Alancılığa karşı örgüte sarılmak, devrime sahip çıkmaktır. Küçük burjuva tehlikeli bir zaaf olan alancılığa ve adamcılığa karşı daha dikkatli olmamız gerektiği, son dönemde yaşadığımız pratikler düşünüldüğünde daha iyi anlaşılacaktır.

Alancılığa karşı örgüte sarılmak, devrime sahip çıkmaktır. Küçük burjuva tehlikeli bir zaaf olan alancılığa ve adamcılığa karşı daha dikkatli olmamız gerektiği, son dönemde yaşadığımız pratikler düşünüldüğünde daha iyi anlaşılacaktır.

DAĞLARDA YÜKSELEN İSYAN SAVAŞ ÇAĞRISIDIR

Bu yazı Türkiye Marksist-Leninist Gençlik Birliği'nin yayın organı Komünist Gençlik'in Ocak sayısından alınmıştır. Elimize e-posta yoluyla geçen yazıyı okurlarımızın ilgisini çekeceği düşüncesiyle yayınlıyoruz.

Ülkemiz ezilen sınıflarının nihai kurtuluş yolu Halk Savaşıdır. Proletarya Partisinin 37 yılı aşkın mücadele tarihi kesintisiz bir savaş tarihidir. Birçok yengi ve yenilgi sürecini, birçok badireyi geride bırakan partimiz bugün Halk Savaşının esas ayağı olan Gerilla Savaşını yükseltmekte esaslı bir yönelime doğrulmuştur. Geride bırakılan tarih yüzlerce şehidin kanı ve canı pahasına kazanılan nice değerlerin üzerinden şekillenmiş ve zengin bir deneyim ve miras üzerinden yükseltilmiş, bugünlere taşınmıştır. Fakat partimizin en yüksek iradesinin de altını çizdiği gibi savaşımızda istenilen seviyeye taşınamamış, esas olarak gerilla savaşını süreklileştirilmesi meselesi oturtulamamıştır.

Gelinen aşama kitlelerin Halk Savaşından başka bir kurtuluş yolunun olmadığını onlarca kez kanıtlamıştır. Niteliksel ve niceliksel birikimimizin zayıflığı ile birlikte bu gerçeklik üzerimize tarihsel sorumluluklar yüklemektedir. Ülkemiz gerçekliğinde Gerilla Savaşında ısrar devrimde ısrardır. Onun yaratıcı bir biçimde geliştirilmesi Halk Savaşının bütünlüklü olarak ileri boyutta kavranmasını ve GB'nin bu savaştaki yerini, konumunu daha ileri düzeyde bilince çıkarmasını ve sorumluluklarını yerine getirmesini gerektirmektedir.

En genel tanımlamayla, komsomol askerileşmiş politik bir örgüttür. Proletarya Partisinin politikaları ve ideolojik önderliği altında halk gençliğine Demokratik Halk Devrimi mücadelesinde önderlik etmek esas görevi yanında parti okulu olma ve partiye kadro, savaşçı ve militan yetiştirme misyonunu yüklenmiştir. GB'miz bugüne kadar bu görevini gücü oranında yerine getirmeye çalışmıştır. Fakat gelinen aşamada partimiz önemli bir tarihsel evreden geçmektedir. İdeolojik tasfiyecilik rüzgarları altında silahlı mücadelede ısrar, yaşanan tüm olumsuzluklara rağmen savaşı yükseltme çabası ve Gerilla

Mücadelesinde gelişim bu tarihsel evrenin somut yansımalarıdır.

Son yıllarda sürekli bir biçimde savaşımızın merkezi alanından olumlu gelişimlerin yaşanması ve bu durumun hepimizde yarattığı coşkulu ruh hali hepimizin malumudur. Bu durum partimizin savaşı yükselteceğinin, önümüzde daha çetin ve zorlu mücadele günlerinin olacağına da ifadesidir. Peki, bu gerçeklik içerisinde GB'miz yukarıda altını çizdiğimiz görevlerini ne kadar yerine getirmektedir? (...) Bugünkü seviyesi partimizin somut ihtiyaçlarını giderebilecek durumda mıdır? Bu soruların her birine şu veya bu oranda olumsuz ya da olumlu cevaplar verilebilir. Fakat asla ortaya çıkacak tablo GB'mizin yetineceği bir tablo değildir. Özellikle tüm bahsettiğimiz görevlerin her birinin birleştiği ana merkez olan savaşa göre şekillenme konusunda önemli gediklerimizin olduğu açıktır.

GB'miz son yıllarda partimizin 8. Konferans karar-

ları ışığında özellikle kitle çizgisinde önemli adımlar atmış, halk gençliğiyle bağlarını güçlendirmiş ve örgütsel yapısını şekillendirmiştir. Bu gelişime ek olarak savaşa göre şekillenme düzeyimiz aynı paralellikte bir gelişim göstermemiştir. (...) Savaşa göre şekillenme GB özelinde en genel anlamda partimizin Komsomola biçtiği misyonu en iyi şekilde yerine getirme durumudur.

(...)

Yaşanan hiçbir sıkıntımız üzerinden gelemeyeceğimiz bir yerde durmamaktadır. Halk gençliğinin mücadeleye katılma isteği artmakta, halk gençliği kurtuluş umudu için önemli oranda arayışa yönelmektedir. Halk gençliğinin tüm enerjisi ideolojik saldırıların etkisi ve bizlerin yarattığı boşluk nedeniyle reformist örgütlere akmaktadır. Bu gerçeklik ancak savaşın yükseltilmesi ve militan bir mücadele hattının örülmesiyle tersine çevrilebiliriz. Bu gerçeği görmek için Orhan Yılmazkaya'nın kahramanca direnişine bakmamız yeterlidir. Bilincimizi tazeleyen ve savaşa göre şekillenme ihtiyacının yakıcılığının göstergesi olan nice militan Kürt eylemine bakmamız yeterlidir. Liseli gençliğinin 68 kuşağının silahlı mücadele hattına duyduğu sempatiye bakmamız yeterlidir...

Savaşa göre şekillenme zorunluluğu proletarya partisinin devrim stratejisinin ve andaki zorunluluklarının bizlere yüklediği yakıcı bir sorumlulukken bu konuda yukarıda da belirttiğimiz gibi KP ile aramızda önemli bir çelişki mevcuttur. Çelişkiyi gidermek, ihtiyacı bilince çıkarmakla, savaşa göre şekillenmenin özgülmümüzdeki zorunlu yasalarını kavramakla mümkün olacaktır.

Savaşa Göre Şekillenme Ve Gerilla Mücadelesi

Halk Savaşı veren bir örgütün tüm çalışmaları bu savaşın esasını beslemeye ve geliştirmeye göre ele alınmak durumundadır. Savaşın esasını kırık bölgelerde yürütülen gerilla mücadelesidir. Dolayısıyla bizim özgülmümüzde bu savaşı beslemek, geliştirmek, ihtiyaçlarını gidermeye azami oranda gayret göstermek zorunluluktur. Komsomolun daha nitelikli bir örgüt kurması, halk gençliğiyle bağlarını güçlendirmesi ile gerilla savaşının gelişmesi arasında diyalektik bir bağ vardır. Dolayısıyla Komsomolun halk gençliğine komünist önderlik etmesi durumunun gerçeklik bulması da ancak ve ancak gerilla mücadelesinin süreklileşmesi ve gelişmesiyle mümkündür. Ulusal Hareketin ve kendi tarihimizin bu konuda zengin deneyimleri karşımızda durmaktadır. Kavranması gereken ana halka burada gerilla savaşıyla ilişkileneceğimiz ve boyutumuzdur.

Gerilla savaşıyla doğru bir şekilde ilişkileneceğimiz

savaşa göre şekillenme bilincimizde ne gibi bir etkisi olacaktır? Savaşa göre şekillenmeden kastedilen şeyin Halk Savaşına göre şekillenmek olduğunu belirtmiştik. Halk Savaşına göre şekillenmek ise önemli oranda gerilla mücadelesine göre şekillenmeyi zorunlu kılmaktadır. Öyleyse gerilla savaşı Komsomol açısından elzem bir yerde durmaktadır. Öncelikle belirtilmesi gereken gerçeklik tüm Komsomol militanlarının gerilla mücadelesine aktif katılım noktasında tereddüt göstermemeleri gerekliliğidir. Bu, savaşa göre şekillenmenin bizim özgülmümüzde birincil ilkesidir. Emperyalist-kapitalist sömürü sisteminin ülkemiz emekçi halkı üzerinde yarattığı sefalet çarkı, faşist Türk egemen sisteminin ülkemiz emekçi halkı üzerinde yarattığı zulüm duvarı ancak ve esas olarak gerilla savaşının yükseltilmesiyle parçalanacaktır. Bundan ötürü ülkemizde gerilla savaşında ısrar devrimde ısrardır. Bu nedenle öncelikli olarak bu konuda tüm Komsomol militanlarının berrak bir bilince ve sarsılmaz bir kararlılığa sahip olması gerekmektedir. Savaşa göre şekillenme bilincimizin bu yönü Halk Savaşının esas biçiminin kavranmasının üzerinden yükselmektedir. (...) Bu demek değildir ki gerilla mücadelesi karşısındaki duruşumuz salt kişi aktarmaya, ya da katılıma indirgenecektir. Hayır, bu durum ideolojik açıdan Komsomolun, Partinin ve Halk Savaşının karşısında konumlanışının bir gerekliliğidir. Bu ilke ayrıca tüm Komsomolcu yoldaşların gerilla mücadelesinin asgari biçimi, gelişimi, ele alınış şekli, Proletarya Partisinin Gerilla Savaşını kavrayış düzeyi, savaşta öne çıkan sorunlar, ihtiyaçlar vb. konularında asgari bir teorik bilgilenmeyi de şart koşmaktadır.

İkinci olarak, gerilla savaşının nitelikli bir biçimde sahiplenişi için sistemli bir Ajitasyon/Propaganda faaliyetinin gerekliliğidir. Gerilla mücadelesinin somut ihtiyaçlarından, gerilla eylemlerinin etkisine kadar birçok konuda sistemleşmiş ve hazırlıklı bir propaganda faaliyeti örgütümüzün hem ideolojik saldırılara karşı kitlelerin bilincini aydınlatmasını sağlayacak hem de gerilla mücadelesini sürekli bir biçimde gündemimizde tutacaktır. Gerilla mücadelesinin sürekli bir biçimde gündemimizde oluşu daha yoğun bir kafa yoruşu ve beraberinde savaşı daha ileri boyutta hissetmeyi beraberinde getirecektir. Gerillanın hissedilmesi, savaşın ciddiyetini, görev ve sorumluluk bilincimizin savaşın ihtiyaçlarına göre şekillenmesini sağlayacak önemli bir husustur.

Üçüncü olarak, bilinmelidir ki savaş bilincimizdeki eksikliğimizin en temel göstergelerinden birisi gerillanın yeterince tanınmıyor oluşudur. Buradaki tanımaktan kasıt gerilla mücadelesinin somut ihtiyaçları konusundaki bilgisizliğimiz ve bu bilgisizliğimizin aşılması için gösteri-

len zafiyettir. Bu durum elimizdeki birçok olanağın gerilla alanlarına aktarılması için örgütlenmesini engellemekte, gerilla mücadelesi için yaşamsal önem taşıyan şeylerin bizler tarafından heba edilmesine neden olmaktadır. Gerilla mücadelesi için seferber edilebilecek yaşamsal önemdeki malzeme, bilgi vb. konularda savaştan bilinçsel “uzaklığımızın” yarattığı olumsuzluktan kaynaklı yararlanmayı başaramamamız gerilla mücadelesinin, düşmanla savaşın ne kadar gündemimizde olduğuna örnek teşkil etmektedir.(...) Tüm yoldaşlarımız gerilla mücadelesinin ihtiyaçlarını en nitelikli bir biçimde öğrenme çabası içerisinde olmalı, alan örgütlülüklerimiz elerindeki tüm olanakları bir kez de bu gözle bakarak elden geçirmelidir.

Dördüncü olarak, gerilla savaşı merkezli mücadelenin gelişimi ve sahiplenmesini sağlamak için gerillaya dönük her türden saldırının, gerçekleşebilecek kayıpların anında cevaplanmasına duyulan ihtiyaçtır. Askeri operasyonlar Komsomol militanları tarafından sadece kaygıyla izleniyorsa, üzülmeye ötesine geçilemiyorsa savaşı bir örgüt gerçekliğinden uzağımız demektir. Gerilla Mücadelesinin gelişimi için elzem bir yerde duran bu mesele de yine savaş bilincimizle ilgilidir. (...) Sorun hangi alanımızın hangi koşullardan ötürü nasıl bir mücadele yöntemiyle cevap olup olmadığı değildir. Sorun saldırıları püskürtebilmek de değildir. Sorun düşmanın her saldırısı karşısında düşmanı rahatsız etmek, moral üstünlüğünü ele geçirmesini engellemek kısaca savaşın yasalarını işletmektir. Bu konuda da yine tüm alan örgütlülüklerimizin azami bir gayret içerisinde olmaları gerekmektedir. Ancak bu yolla savaşa göre şekillenmede etkili adımlar atabiliriz.

Kısaca Gerilla Mücadelesine ve Halk Savaşına yaklaşım, savaş bilincimizin göstergesidir.

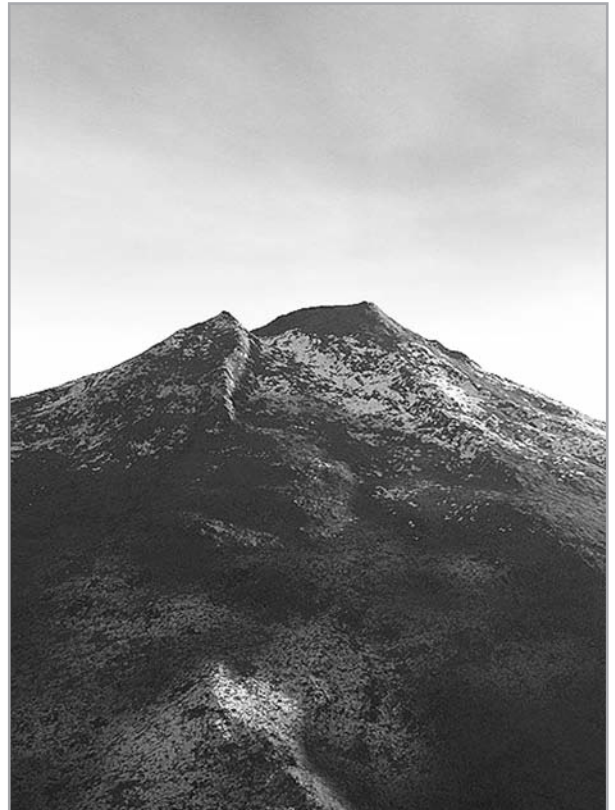
(...)

Onca ölüme, işsizlik ve sefalete, geleceksizliğe karşı doğru dürüst demokratik eylemlerin bile zor sergilendiği bir süreçte düşman bu çizginin ötesinde bir eylemsel hattı beklememekte, istememektedir. Fiili saldırıları egemenlerin tescilli kalemşörlerinin saldırılarıyla beslemekte, çıkardığı birçok yasa ile bu durumu süreklileştirme çabası içerisinde. Saldırıların hedefi açıktır gelişebilecek her türlü kitle eylemlerini sistem içileştirmeye zorlamak. Onları önderliksiz bırakmak ve hareketin sistemin hapsediği sınırlar içerisinde sistem partilerine ya da reformist yapılara akmasını sağlamak. Düşmanın bu saldırıları karşısında güçlü bir karşı koyuş ancak onun saldırılarının hedefi doğrultusunda bir pratiği hayata geçirmekle mümkün olacaktır.

Bahsettiğimiz durumun aşılması bizim savaşa göre şekillenme ilkesini hayata geçirmemizle mümkün olacaktır ancak. Egemenlerin halka, devrimcilere, Kürt ulusuna dönük bütün saldırılarını boşa çıkaracak yegane duruş eylemli bir çizgidir. (...)

Bu konuda yaşadığımız sorunların üstesinden gelmek hemen mümkün olmayacaktır. Fakat savaşı yükseltme iradesi ve bilinciyle savaşa yüklenmemiz bir gerekliliktir. (...) Bunun yanında partimizin son yıllarda attığı önemli adımlar ve GB'mizin geçtiğimiz süreç içerisinde ardına bıraktığı önemi büyük mütevazî adımlar gelişimimizin temel dinamiği olacaktır. Yenilemek pahasına belirtelim ki önümüzdeki süreç savaşın yükseleceği bir süreç olacaktır. Ve bu savaşı şekillendirecek kadrolar, savaş bilincini pekiştiren kadrolar olacaktır. Partimizin, GB'mizin en önemli ihtiyacı budur. Gerilla Mücadelesiyle doğru bağlar ve eylemsel bir hat üzerinden inşa edeceğimiz geleceğin kendisi olacaktır.

İdeolojik tasfiye rüzgarları arasında, Proletarya Partisinin dalgalandırdığı kıvılcık bayrak bütün haşmetiyle yükselecek mücadelemizin ışığını doruklardan yaymaktadır. Kıvılcık bayrak tüm gücüyle genç komünistleri savaşa çağırılmaktadır. Savaş çağırısına uymak boynumuzun borcu, tarihsel sorumluluğumuzdur. Öyleyse savaş bilincimizi yükseltmek, savaşa göre şekillenmek için gözümüzü doruklara dikelim.

GENEL KURULUN ARDINDAN

Genç-Sen kurul öncesi özellikle harç eylemleri döneminde önemli bir politik-pratik müdahalede bulunmuş ve öğrenci gençlik içerisinde, kamuoyunda var olan olumlu havanın yanında, önemli sayılabilecek bir prestij yakalamıştır.

2009'un Aralık ayında Genç-Sen III. Genel Kurulu toplandı. Geçmiş yılların birikimi ve Genç-Sen faaliyetinin yarattığı etkinin olumlu ve olumsuz yanlarıyla yansıdığı bir Genel Kurul izledik. Geçtiğimiz diğer genel kurullara yansıyan olumsuz tabloların bir kısmının halen varlığını koruduğu bu yılki Kurul görece daha olumlu bir havada gerçekleşti.

Bu Genel Kurul'da da yine nitelikli tartışmalar yerini biçimsel tartışmalara bıraktı ve alınacak kararlara ilişkin oy kullanmanın esasa alınmasının önüne geçilemedi. Bu yönüyle Genel Kurul, seçim havasının temel halka olduğu bir biçime büründü.

En geniş anlamda herhangi bir örgütün genel kurulları, o örgütün en geniş iradesinin bir tartışmanın içerisinde yer aldığı, en geniş ve demokratik danışma mekanizmalarıdır. Bu yönüyle Genç-Sen Genel Kurulunu irdelemek, bu iradi birlikteliğin ve tüm üyelerin enerjisinin bu yönde açığa çıkıp çıkmadığını sorgulamak önemlidir. Şüphesiz bir demokratik kitle örgütü olma iddiası

ile yola çıkan Genç-Sen açısından verili koşullardan bağımsız böylesi bir değerlendirmeye gitmek eksik olacaktır. Verili koşullardan kasıt Genç-Sen'in nesnel durumu ve öğrenci hareketi içerisindeki yeri ve önemidir.

Genç-Sen, Kurul öncesi özellikle harç eylemleri döneminde önemli bir politik-pratik müdahalede bulunmuş ve öğrenci gençlik içerisinde, kamuoyunda var olan olumlu havanın yanında, önemli sayılabilecek bir prestij yakalamıştır. Ardı sıra 6 Kasım sürecinde bu olumluluk birçok açıdan pekiştirilmiştir. Genel Kurul'a bu havayla gidilmiş ve bu durum toplantının olumlu bir düzleme oturması için pozitif bir etki yaratmıştır.

Genç-Sen açısından nesnel durumun bir yanı sıra özetle belirttiğimiz bu olumluluk iken, diğer yanı sıra ise örgütün sergilediği parçalı duruştur. Kaynağını büyük oranda grupçuluk, örgüt çıkarıcılığı vb. nedenlerden alan parçalı duruş, hali hazırda Genç-Sen'in yekpare bir örgüt görüntüsü vermesinin önündeki en önemli sıkıntılardan biridir. Sırf bu yön bile Genç-Sen'in önünde bir öz örgüt olma yolunda atılması gereken çok adım olduğu gerçeğini hatırlatmaktadır.

Bunların dışında Genç-Sen'in yaşadığı önemli sorunlar varlığını birçok açıdan korumaktadır. Fakat hali hazırda yaşanan hiçbir sorun aşılabilir değildir. Bu sorunları aşmanın zemini hem Genç-Sen içerisinde hem de öğrenci gençliğin mücadele hattı içerisinde fazlasıyla mevcuttur.

Genel Kurulun Örgütleniş Süreci

Kurul öncesi hazırlık süreci, örgütün yarattığı mücadele birikiminin tüm üyeler tarafından kavranması ve Genç-Sen'in mücadele deneyimlerini kurumsallaştırması açısından önemlidir. Hazırlık sürecinde nitelikli tartışmaların önünün açılması ve bunun için gerekli zeminin hazırlanması, Genç-Sen'in tüm üyelerinin ve önemli oranda da MYK ve şube ÜYK'lerinin görevidir. Bu ne-

denle Genç-Sen Genel Kurulu öncesinde alınan bölge toplantıları kararı olumludur. Bölge toplantılarının ve rimli şube toplantılarıyla birleşmesi daha olgun bir tartışma sürecine neden olacak ve doğallığında genel kurul öncesi birçok tartışmanın tüketilmesi ayrıca tüm üyelerin bu tartışma süreçlerinde gündemlere daha net bir bakış açısı geliştirmesini sağlayacaktır.

Açıktır ki Genç-Sen belirli bir kurumsallaşma yakaladığı şubelerde sürekli pratik faaliyet içerisinde olan bir örgütlenmedir. Birkaç şubede var olan durumun bir yanı böyle iken Genç-Sen'in geneli açısından bu durumu söylemek pek de mümkün değildir. Öyle ki geçmiş yıllardan beri, hatta sendikanın kuruluş sürecinden bu yana, şubeleşen birçok yerde ise şubeler kurultay sürecinde yeniden örgütlenmiştir. Bu Genç-Sen için önemini koruyan ve aşılacak zorunda olan bir problemidir. Bir yıl önce faaliyetin çok iyi olduğu bir şube bir dönem sonra faaliyetin neredeyse bitme noktasına geldiği bir şube haline bürünebiliyor. Bu durum Genç-Sen'in kurumsallaşma noktasında yaşadığı sıkıntıların önemli bir göstergesidir. Faaliyetin devamlılığı açısından belirttiğimiz bu durum kurultay sürecinde Genç-Sen MYK'sının ve temsilciler meclisinin almış olduğu veya alacağı kararlara yansımak zorundaydı. Fakat kurulun örgütleniş sürecinde böylesi bir durum tespitinin yansıdığını söylemek pek de mümkün değildir.

Bu kararın alınması ve işletilmesi sırasında Genç-Sen'in hali hazırdaki durumu göz önüne alınmamış ve bu konuda gerçekleştirilecek iradi müdahale yerini bulmamıştır. Nitekim sonuç olarak sadece Ege Bölge Toplantısı gerçekleştirilebilmiştir. Bu yanıyla fazlasıyla beklentili ve tozpembe bir durumun ortaya çıktığını söylemek herhalde yerinde bir ifade olacaktır. Önemli olan kararların biçimde nasıl olduğu ve hangi niyet ya da beklentiye teşkil ettiği değil uygulanabilir olmasıdır aynı za-

Birçok üyesi tarafından bir siyasetler platformu olarak algılanan bir "öz örgütün", genel kurulunu salt bir MYK seçim arenasına çevirmesi anlaşılırken kabul edilemezdir. Bu, metinlerin tartışılma biçimlerinden Genç-Sen'in bir yıllık politik ve pratik faaliyetinin hangi rotada gelişeceğine dair alınan kararlara kadar birçok yönüyle karikatürize olmuştur.

manda. Henüz kuruluş sürecinde olan bir örgüt için bu konuda deneyim yetersizliklerinin olduğunu belirtmek doğru olsa da esas nedenin bir anlayış sorunu olduğunu vurgulamak daha yerinde olacaktır. Bu durum Genç-Sen'li YDG'lilerin önüne bu yanıyla iki kurul arası faaliyetin bütününde ve elbette önümüzdeki genel kurul öncesi hazırlık sürecinin örgütlenişinde kapsamlı bir politik ve pratik müdahalenin gerekliliğine işaret etmektedir.

Bu yılki hazırlık sürecinde diğer bir olumluluk ise niteğinden bağımsız olarak bölge ve şube toplantıları öncesinde MYK, şube ve kişi önergelerinin hazırlanarak örgüte sunulmuş olmasıdır. Her türlü eksikliğine rağmen özellikle birkaç şubede önemli tartışmaların örülmesine hizmet eden bu pratik, geliştirilmesi gereken bir fiildir. Nitekim sadece kurul sırasında önergelerin içeriğinden haberdar olan Genç-Sen'lilerin sayısı hiç de azımsanacak bir nicelik oluşturmamıştır.

Genel Kurul

Genç-Sen iradesinin almış olduğu kararları en iyi şekilde uygulamak ve Genç-Sen'i bu güzergahta var etme çabası sergilemek, Genel Kurul'da alınan birçok kararın üyeler tarafından yeterince tartışılması ve içselleştirilmesiyle mümkündür. Genel Kurul'da bu durumun yeterince oluşturulamadığına değindik. Nitekim bunun Genç-Sen'in verili durumundan bağımsız değerlendirilemeyeceğini de vurguladık. Fakat hali hazırda bahsini ettiğimiz örgüt halen bir siyasetler platformu algısını parçalayabilmiş bir durumda değildir. Bu yanıyla örgüt iradesinin ne oranda açığa çıktığını anlamak zor olmayacaktır. Birçok üyesi tarafından bir siyasetler platformu olarak algılanan bir "öz örgütün", genel kurulunu salt bir MYK seçim arenasına çevirmesi, kabul edilemezdir. Bu, metinlerin tartışılma biçimlerinden Genç-Sen'in bir yıllık politik ve pratik faaliyetinin hangi rotada gelişeceğine dair alınan

kararlara kadar birçok yönüyle karikatürize olmuştur. Öyle ki birbirine taban tabana zıt birçok önerge kabul edilmiş ve önümüzdeki bir yıllık sürecin tamamının hangi rotada gelişeceğine dair bizim kafamızda “bir kafa karışıklığı” yaratılmıştır. Örneğin öğrencilerin mesleki ve özlük haklarına dönük saldırıları içeren Bologna Projesi karşıtı faaliyet bir yıllık faaliyetin temel rotası olarak kabul edilmiştir. Bu önergeye ek olarak yine bir yıllık faaliyetin temel rotası olarak öğrencilerin işçileştiği vb. içeriği temel alan doğal olarak öğrencilerin “grev”den de gelen bir gücünün olduğuna işaret eden dolayısıyla işçileşen öğrencileri esasa alan bir önerge de aynı oranda kabul görmüştür. Salonda aynı parmaklar birbirine taban tabana zıt anlamlara gelen, yukarıdaki örnekte olduğu gibi birçok önergede kalmıştır. Ne şiş yansın ne kebab

mantığıyla mı bilinmez ama ortada vahim bir tablonun olduğu su götürmez bir gerçektir. Bir demokratik kitle örgütü olamama durumunun yarattığı zorlamanın en güzel örneği bu olsa gerek.

Genel Kurul boyunca yaşanan birçok tartışma ve özellikle tartışmalara var olan ilgi yanı sıra kararların oylanmasında ortaya çıkan olumsuz örnekler ciddi bir apolitizme işaret etmektedir. Çeşitli örgüt temsilcilerinin önemli gördüğü konularda hararetli bir duruş sergilemeleri ve “Genç-Sen’li yoldaşlarının” salonu doldurup boşaltmalarına vesile olmaları Genç-Sen’lilerin politikliğine örnektir. Ülkemiz muhalif ve devrimci gençlik örgütlerinin birçoğunun faaliyet yürütmeye çalıştığı Genç-Sen bu “doğal apolitik” salon yapısına buradan ulaşmaktadır. Öyle ki yapılan herhangi bir tartışmada doğru gördüğünü “temsilcisinin” oylamaması durumunda oylamayan bir Genç-Sen’li profili hiç de iç açıcı bir profil değildir. Bilinmesi gerekir ki örgütsel ve ortak bir duruş sergilemek

politikada birlikteliği sağlamakla sağlanır ve her bileşenin hür iradesi ve yaratıcılığı aynı zamanda inisiyatifi de bu zemin üzerinden ortaya çıkacaktır. Kendi içerisinde demokratik duruş noktasında sorgulanır bir yerde duran bir organizma demokratik bir kitle örgütü yaratma noktasında sıkıntılı bir duruşu resmedecektir, keza etmektedir. YDG’den bağımsız olmayan ve YDG’nin de muaf olmadığı bu durum giderilmesi gereken bir eksikliklerdir.

Karşılıklı tartışma, birbirini anlama ve karşıdan öğrenme kültüründe var olan eksiklikler yeterince çözülemediği oranda bu bahsi geçen sorunların sürekliliği engellenemeyecektir.

Bununla beraber Genel Kurul’da kabul edilen çeşitli politik ve örgütsel kararlar da kurulun niteliğini artırmıştır.

Özellikle üniversiteli gençlik açısından çok ciddi saldırıların kaynağı olan Bologna Projesi karşıtı bir politik yönelim sürecine girilmesi her açıdan derinlemesine kavranması ve kavratılması gereken bir karardır. Özellikle son bir yıl içerisinde Eğitim-Sen gibi önemli bir kitle örgütünün Bologna Projesini gündemleştirmesinin yanı sıra birçok gençlik örgütünün de sürece ilgisi artmıştır. Bu yanı sıra sürece karşı muhalefetin güçlendirilmesi zemini geçtiğimiz yıllardan farklı olarak daha fazla pekişmiştir. Ayrıca sürecin getirmiş olduğu saldırılar öğrenci gençlik açısından da çeşitli oranlarda açığa çıkmıştır ve belirli bir tepkiye neden olmaktadır. Tam da böylesi bir sürece denk gelen bu konunun biz YDG’liler cephesinden anlamı açıktır. Sorumluluklarımızın yönü bu emperyalist projeye karşı ciddi bir karşı koyuşu örgütlemeye odaklı olmak zorundadır.

Yukarıda Genel Kurul’da kararların hangi atmosfer altında alındığının altını çizdik. Bu yönüyle Bologna Projesinin neyi ifade ettiğini oyladığı halde bilmeyen ya da yeterince kavramamış olan Genç-Sen’lilerin varlığı kuşkusuzdur. YDG’lilerin yerel gündemlerle başarılı bir şekilde bu konuyu birleştirmeleri önemli bir enerjinin açığa çıkmasını sağlayacaktır. Bu konuda Genç-Sen’li YDG’lilerin ikili bir pratik içerisine girmeleri faydalı olacaktır. **Birinci** olarak Genç-Sen içerisinde sürekli bir biçimde Bologna Projesinin anlamını ve eğitimin ticarileşmesine karşı mücadeleyi gündemleştirmek **ikinci** olarak bu projeye karşı öğrenci gençliği Genç-Sen saflarında örgütlemeye çalışmak. Açıkta ki bu konuda yürütülecek paralel bir faaliyet tıpkı kurultayda da belirtildiği gibi, harç zamlarına karşı gelişen süreçte ortaya çıkan enerjiyi açığa çıkarabilir. Ve bu konuda YDG’ye çok iş düşmektedir.

Bir diğer önemli karar ise liselilerin şube olarak örgütlenbilmesinin önünün açılması önergesinin kabul

edilmesidir. Sistemin liselilere dayattığı örgütsüzlüğün Genç-Sen tarafından meşrulaştırılması kabul edilemezken üzülecek belirtilmelidir ki; bu karardan vazgeçilmesi, yani önerenin kabul edilmesi, hayli zor olmuştur. Liselilerin en önemli sorunlarının başında örgütlenme sorunu gelmektedir. Kendisini öğrenci öz örgütü olarak tanımlayan Genç-Sen'in bu konuda yaratacağı mücadele deneyimi liseliler açısından önemli bir mevzinin kazanılmasına hizmet edecektir. Anlaşılması zor olan durum ise kurulda lise önergesinin oylandığı sırada ortaya çıkan görüntülerdir. Bazı gençlik örgütlerinin Genç-Sen çalışmasını bu denli önemsiyor gibi görünürken liselilerin şubeleşmesi kararına karşı çıkmaları dar grup

çıkarma liselilerin bağımsız örgütlenmesi hakkının feda edilmesinden başka bir anlam taşımamaktadır. Bu durum aksine böylesi bir önerenin onaylanmış olması liseliler ve Genç-Sen açısından olumlu iken liselilerin Genç-Sen'de birleşmelerini ve kendilerini temsil eden şubeler oluşturmalarını sağlamak iradi bir müdahale gerektirmektedir. Bu iradi çaba öncelikle Genç-Sen'in şubelerinin ve MYK'sının sorumluluğundadır. YDG'lilerin bu konudaki sorumluluğu Genç-Sen şubelerini bu doğrultuda harekete geçirmek olmalıdır. Ayrıca YDG'nin tüm faaliyet alanlarında liseli halk gençliğini Genç-Sen'de birleştirme çabası faaliyetinin merkezi bir rotasına da oturmak zorundadır.

Bu açıklamalar ışığında tüm sıkıntılara ve yetmezliklerine rağmen Genç-Sen açısından başarılı bir pratik

süreci ören ve gelişmekte olan bir örgüt gerçekliğiyle karşı karşıya olduğumuzu belirtmemiz gerekmektedir. Bahsi geçen eksiklikler giderildiği oranda daha başarılı süreçlerin örülmesi ve öğrenci gençlik içerisinde vücutlaşan bir Genç-Sen kaçınılmaz olacaktır.

YDG Açısından...

Genç-Sen Genel Kurulu süreci boyunca örgütümüzün pratik ve politik duruşu geçtiğimiz yıla nazaran daha olumlu iken büyük oranda yetersiz olduğu bir kez daha görülmüştür. Özellikle başarılı bir konferans sürecinin ardından bu denli gündemleştirdiğimiz bir kitle örgütü üzerinde belirli bir deneyimimizin oluştuğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Ancak konferansımızın yarattığı motivasyona ve Genç-Sen'in taşıdığı tüm öneme rağmen konunun halen örgütümüzce yeterince bilince çıkarılmadığı ortadadır. Sınırlı bir nicelik ve birkaç şubede yoğunlaşan olumlu pratiklerimizin Genç-Sen içerisinde yarattığı etki gözle görülür oranda artmıştır. Nitekim çeşitli önergeler ve tartışmalar üzerinden bu durum Genel Kurul'da da açığa çıkmıştır. Yoldaşlarımızın Genel Kurul boyunca tartışmaların özüne ilişkin değerlendirmelere yoğunlaşmaları da benzeri bir olumluluğa örnek iken Genç-Sen çalışmalarına harcadığımız enerjinin yetersizliği asla anlaşılır bulunmamalıdır.

Sırf Genel Kurula katılan YDG'lilerin oluşturduğu nicelik üzerinden bu sonuca ulaşmak mümkündür. Bu derece önemle üzerinde durduğumuz bir örgütün Genel Kuruluna gerekçesi ne olursa olsun kimi Genç-Sen faaliyeti yürüten alanlarımızdan katılım dahi olmamıştır. Koşullar zorlandığında katılımın örgütlenebileceği ortadadır. Burada problem yoldaşlarımızın Genç-Sen'in genel öğrenci gençlik hareketi açısından önemini tam olarak bilince çıkarılamaması durumudur. Ve kavrayışsızlık YDG'nin genel gençlik hareketi içerisinde kapladığı alanı yansıtamaması durumunu açığa çıkarmaktadır.

Bu durumun aşılması bu sorunların alanlarımızca tartışılıp kavranmasıyla mümkündür. Hiç şüphesiz bizler sorunlarımızı tartıştığımız oranda daha derinlikli kavrayacak ve aynı oranda da onları aşma iradesi göstereceğiz. Fakat sınıf mücadelesi canlı bir nehir gibi hızla akıp gitmektedir ve bizler her sorunumuzun üzerinden aynı hızla atlamak zorundayız.

Genç-Sen'e dair ise artık önümüzdeki süreç boyunca tartışmamız gereken ana konu deneyimlerin paylaşılması ve aktarılıp kalıcılaştırılması olmalıdır. Böylesi bir kitle örgütünün faaliyetine ilgisiz bir duruş asla YDG'nin pratiği olamaz.

MİZAH

HALUK ZORUSEVMEZ YORUMLUYOR

Merhaba Sevgili Gençler,

Geçtiğimiz ay bildiğiniz üzere sizlerle buluşamadık. Bazı önemli iş gezileri nedeniyle yazımı yetiştiremediğimi üzülerek belirtmek istiyorum. Bu nedenle bu ay mümkün olduğunca uzun bir yazı yazarak hem geçtiğimiz aya ilişkin değerlendirmelerimi hem de bu ayki yorumlarımı sizlerle paylaşacağım.

Evet, gençler YDG Konferansını değerlendirmesek eminim ki bir şeyler eksik kalacaktır. O nedenle ilk olarak YDG Konferansına ilişkin gözlemlerimi aktarmak istiyorum sizlere. Kâh gülüp kâh eğlenerek; ama yine de dişe dokunur bir karar almadan harcadınız koskoca iki günü. Şimdi bir fırsat olsa da sorsam sizlere “o günden aklınızda ne kaldı?” diye, ne cevap verirsiniz? Ya işte böyle.

Aslında konferansın başlarında heyecanlanmadım diyemem. Bir sürü laptoplu genç ortada fink atıyor, herkes harıl harıl çalışıyordu. Ancak sonra, yazılarını yetiştiremeyenlerin son anda yazılarını yazmaya çalıştıklarını öğrenince kıs kıs güldüm vallahi.

Şu YDG’de herkes beni olumsuz örnek olarak gösteriyor. Nedeni de Tembellik Hakkını savunmam. Ben en azından açıktan savunuyor ve savunduğumu uyguluyorum. Sizin gibi konuşmaya gelince aslan kesilip işe gelince de tembelliğin alasını yapmıyorum. Şimdi elinizi vicdanınıza koyun ve haklı mıyım, haksız mıyım lütfen söyleyin. Bu sayıda interaktif anket yapıyorum. Bu konuda beni haklı ya da haksız bulup bulmadığınızı haluk_zorusevmez@hotmail.com adresine bildirin. Sonuçları bir sonraki sayıda açıklayacağım.

Bir de kardeşim teknolojiye hakim olmak lazım. Hakim olmazsanız, konferanstaki genç arkadaşımız gibi kürsüde kalıverirsiniz, şarjınız bitiverir. Madem laptoplarla geliyorsunuz bari biraz bilgisayara hakim olun değil mi? Herkes bilgisayar öğretmenliğinde okusun demiyorum ama en azından konferansa laptopla gelenler biraz kursa falan gitsinler.

Aslında konferansa dair değinilebilecek çok sayıda detay var. Mesela konferansın ve hatta konferansların asla zamanında başlamaması alışkanlığı bu sene de devam etti. Yahu dört tane konferans geride kaldı daha bir tane sinin zamanında başladığını görmedim. İkinci gün saatlerce beklememizin nedeni neydi merak ediyorum. Sadece konferanslar da değil, nice paneller, etkinlikler ve basın açıklamaları oldu daha birisi zamanında başlamadı. Siz YDG’lilerin bu konuda bir sorunu mu var?

Hele o konferans divanı neydi öyle allasen? Sürekli bir heyecan, sürekli bir birbiriyle fısıldaşma, birbirinin sözünü kesme. Ayrıca konferans divanı fark ettim ki güvercin ve şahin kanadı olarak ikiye ayrılmıştı. Kendimi divanın güvercin kanadına mı yoksa şahin kanadına mı yakın hissettiğimi hizipçilik yapmamak adına açıklamayacağım.

Dediğim gibi daha konuşsam onlarca konu var bu konferans hakkında. Ancak ben yeni gelişmeleri irdelemeye yer ayırmayı daha doğru buluyorum. Öncelikle bu kozmik oda meselesine değinmek istiyorum. Hâlâ anlamış değilim kozmik oda konusunu. Hatta kozmik ne

demek onu da pek bildiğim söylenemez. Anladığım kadarıyla böyle sırların falan saklandığı bir yer burası. Bence iki kişinin bildiği sır değildir. (Kurtlar Vadisi hesabı) Bu nedenle kozmik odanın varsa eğer bir sırrının kaldığı artık söylenemez. Ayrıca herkesin varlığından haberdar olduğu bir yere neden sırlar saklanır anlamış değilim. Bu kozmik odadan her kurumun var mı acaba? Mesela YDG'nin bir kozmik odası var mı ve varsa bu oda nerede merak etmekteyim. Bir de bu kozmik kelimesi bana hep kozmetiği anımsatıyor acaba bir alakası var mı ki? Yüzdeki kusurları saklamak için kullanılan kozmetikle devlet sırlarının saklanması amacıyla kullanılan kozmik arasında fena halde bir ilişki olduğunu düşünmekteyim.

Bu konular sakıncalı konular. O nedenle çok fazla eşelemek gerekiyor. Biraz böyle keyifli konulara değineyim diyorum ama pek öyle güzel şeyler de olmuyor ki memlekette. Mesela yakın dostlarımla ısrarına dayanamayıp Genç-Sen adlı örgütün genel kuruluna katılmayı dedim. Orada da pek memnun olamadım. Yanlış anlaşılmasın siyasi atmosferi beğendim ama siz YDG'lilerden pek memnun kaldığım söylenemez.

Gördüm ki Genç Sen'deki neredeyse tüm siyasetlerin bir kitle önderi var. Hepsi böyle afili, cakalı çocuklar. Böyle bir el hareketleri onlarca genci dalgalandırmaya yetiyor. Eee, kitle önderi dediğin de böyle olur değil mi? Peki, YDG'nin kitle önderleri neredeydi? O kadar baktım göremedim. Bırakalım kitle önderini, YDG'liler koltuklara yayılmış gevşek gevşek oturuyorlar. Ortada kendine öyle bir misyon biçtiğini düşündüğüm birisini gördüm ama o da beyhude karizmadan yoksun bir şekilde ortada koşturup duruyordu.

Bak siz o kadar kurumsallaşmadan bahsediyorsunuz, diğer örgütler kurum kurum ortada kurulan insanlarıyla kurumsallaşmalarını tamamlamışlar bile. Kurumsallaşma dediğin böyle kurum kurum kurumlanan insanların varlığıyla ilgilidir. Kurumsallaşmayı Genç Sen genel kurulunda oradan buraya koşturan arkadaşınızla yapmayı düşünüyorsanız bence pek başarılı olamazsınız. Her konuda kürsüye çıkma çabası takdire şayandı ancak tek başında bunun yeterli olmayacağı açık.

Evet, sevgili gençler bana ayrılan yerin sonuna geldik. Mesih Mehmet Ali Ağca'nın serbest kaldığı, İstanbul'un Avrupa Kültür Başkenti olduğu şu günlerde önümüzdeki günlerin neler getireceği belli değil. Ben bu sene İstanbul'un kültür başkenti olmasının tadını çıkaracağım. Kültür başkenti deyince aklına Taksim'de Tarkan konseri düzenlemek gelen bir zihniyetle barış içerisinde

ve uyumlu yaşayabileceğimi düşünüyorum. Eğer bir de Justin Timberlake konseri yapılırsa yeme de yanında yat. Neyse sevgili gençler hepinize 2010'un ilk sayısı aracılığıyla mutlu ve neşeli yıllar dilerim.

NOT: Tembellik konusundaki interaktif anketime katılmayı unutmayın.

Ben bu sene İstanbul'un kültür başkenti olmasının tadını çıkaracağım. Kültür başkenti deyince aklına Taksim'de Tarkan konseri düzenlemek gelen bir zihniyetle barış içerisinde ve uyumlu yaşayabileceğimi düşünüyorum. Eğer bir de Justin Timberlake konseri yapılırsa yeme de yanında yat.

Öğrenci derneği çalışmalarımızdan nasıl dersler çıkardık?

Öğrenci dernekleri son süreçte üniversitelerde yaygın bir örgütlenme aracı olmamalarına karşın üniversite öğrencileri için en uygun özörgütlülük olma niteliğini korumaktadır. Öğrenci derneklerinin yerel-lerden doğru örgütleniyor olmaları, kitlelerin inisiyatifinin açığa çıkarılabilmesi ve yine buna paralel olarak demokratik işleyişin ancak bu yolla sağlanabilecek olması öğrenci derneklerini özörgütlülük olarak

Doğru pratik sergilemek hem bizim demokratik kitle örgütlerindeki faaliyetimize doğru bir yön verecek hem de bahsi geçen demokratik kitle örgütlerini geliştirerek bize yönlendirilen 'örgütsüzleşme', 'yabancılaşma', 'yalnızlaşma' saldırılarına karşı koymamızı sağlayacaktır.

belirleyişimizdeki kıstaslarımızdır. Öğrenci Gençlik Sendikası gibi merkezden doğru kurularak bir sendikaya bağlı olmaması ve topluluk, kulüp benzeri diğer örgütler gibi bir akademisyenin gözetiminde/denetiminde/sorumluluğunda bulunmaması öğrenci derneklerini daha da önemli bir noktada değerlendirmemize yol açmaktadır. Bu sebeplerle öğrenci derneklerinin kurulu oldukları üniversitelerde/fakültelerde dernekleri esasımıza alarak demokratik kitle örgütü çalışmalarını yürütmek biz üniversiteli YDG'liler için kaçınılmaz bir görevdir.

YDG olarak demokratik kitle örgütlerini nasıl ele aldığımız ortadadır. Ancak teorik doğru yaklaşımla pratikle buluşmadığı zaman işlevsellikten uzak bir hal almaktadır. Bunun için doğru pratik sergilemek hem bizim demokratik kitle örgütlerindeki faaliyetimize doğru bir yön verecek hem de bahsi geçen demokratik kitle örgütlerini geliştirerek bize yönlendirilen 'örgütsüzleşme', 'yabancılaşma', 'yalnızlaşma' saldırılarına karşı koymamızı sağlayacaktır. Üniversiteli gençliğin örgütlenmesi için esasımıza aldığımız öğrenci dernekleri genel bir doğruyu ifade etmektedir. Bununla birlikte demokratik kitle örgütlerine bakışımız; kitle inisiyatifini açığa çıkarabilme kaygımız, kitlelerden öğrenme politikamız ve kitlelerden kitlelere şiarımız bu noktada da doğru olan politik bakışa sahip olduğumuzu gösteriyor. O zaman üzerimize düşen görev, doğru teorimizi doğru pratikle buluşturmak.

Bu noktada genel örgütlülüğümüz açısından pratikteki eksikliğimizi mahkum etmek durumundayız. Bırakalım yeni öğrenci dernekleri kurmayı mevcut öğrenci derneklerinde bile verimli bir şekilde çalışabildiğimizi söylemek çok güç olacaktır.

Biz Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde okuyan YDG'liler olarak bu bilinçle, fakültemizde bulunan öğrenci derneğine işlerlik kazandırmak ve bu

derneği gerçekten hukuk fakültesi öğrencileri için bir öz örgütlülük haline getirmek için harekete geçtik.

İlk olarak derneğe nasıl bakmamız gerektiğini yeniden tartıştık. Derneği YDG'nin arka bahçesi ve örgütlenme havuzu olarak görmeme, derneğin içerisinde YDG olarak değil hukuk fakültesi öğrencisi YDG'liler olarak çalışma yürütme, demokratik işleyişi her koşulda uygulama şeklinde ortaya çıkan anlayışımızı pekiştirdik.

Doğru algılayışın bu olduğunun bilincindeydik. Ancak yalnızca bizim böyle düşünüyor olmamız pratik adımlar atılabilmesi için yetersizdi. Bu noktada diğer dernek bileşenleriyle birlikte bir toplantı gerçekleştirdik. Hukuk fakültesi öğrencilerini '*Hukuk Fakültesi Öğrenci Derneği Senindir; Derneğine Sahip Çık*' şiarı ile derneğe davet etmeye karar verdik. Özellikle birinci sınıftan arkadaşlarımızın yoğun katılım gösterdiği toplantılarda derneğimizin pratiksizliğini, hukuk öğrencileri için bir alternatif olamayışını, öğrenci gündemlerinden giderek uzaklaşan yoğunluğunu ve dağınık çalışma tarzımızı mahkum ettik. Bunu aşmanın yolunu ise öğrencileri ilgilendiren bir gündemle yoğunlaştığımız çalışmayı disiplinli bir şekilde örnek olarak tespit ettik. Derneğimize yeni katılan arkadaşlarımızın önerisiyle bütünleme sınav hakkı olmayan derslerimize bütünleme hakkı verilmesi için bir imza kampanyası yapma kararı aldık. Yine derneğimize yeni katılan arkadaşlarımızın özverili çalışmaları ile çok başarılı bir kampanya örgütlemiş olduk.

Bu çalışma ile hem yeni gelen arkadaşlarımızın derneğimizi sahiplenmelerini hem de diğer hukuk fakültesi öğrencilerinin derneğe karşı besledikleri önyargıların kırılmasını sağlamış olduk. İmza kampanyası ile dernek birçok yeni üye kazandı. Kampanya öncesi ve kampanya esnasında sürekli olarak aldığımız toplantılarda ise bu kampanyanın HFÖD için bir ilk adım sayılması; ikinci dönem başından itibaren sinema ve edebiyat şeklinde oluşturduğumuz atölyelere işlerlik kazandırılması şeklinde kararlar aldık. Bu-

nunla birlikte derneğimizin hukuk ve öğrenci gündemlerine yoğunlaşması gerektiğini tespit ettik. Yaşanan olayları mevcut hukuk düzeni üzerinden teşhir etmenin büyük bir öneme sahip olduğunun üzerinde durduk. Alternatif hukuk dersleri yaparak bize dayatılan şekli hukuk öğretiminden, kanunları ezberlemekten sıyrılabileceğimizi ve hukuk, hak, adalet gibi kavramları içi boşaltılmış halinden kurtararak bizim cephemizden yeniden anlamlandırılabilceğini konuştuk.

Yürüttüğümüz kampanya yalnızca derneğimizi güçlendirmekle kalmamış tüm bileşenleriyle derneğimiz açısından çok öğretici olmuştur. Dar grupçu anlayışın, derneği örgütlenme havuzu olarak görmenin,

dernek toplantılarına yalnızca ilişki yakalamak için katılıp kolektif emek sürecine katılmamanın hiç kimseye yararının olmayacağı yeniden ortaya çıkmıştır. Bunu bize yeniden gösteren ise derneğimize yeni katılıp samimiyetle çalışma yürüten arkadaşlarımız olmuştur. Onların bu samimiyeti ise bizim açıkça kendimizi ortaya koyuşumuzla ve sağladığımız güvenle alakalıdır. Yani bu iki algılayış arasında doğrudan bir bağlantı vardır.

Tüm bu yazdıklarımızla ortaya koymak istediğimiz nokta doğru teorimizi doğru pratikle birleştirmek için attığımız küçük adımların doğurduğu büyük kazanımlardır.

Ankara YDG

HIZIR BOĞULDU!

Dersim merkezinde bulunan ve en çok ziyaret edilen Gole Çetu (Hızır Gölü) geçtiğimiz günlerde yapımı tamamlanan ve artık su tutmaya başlayan Uzunçayır Barajı'nın suları altında kaldı.

Dersim halkının şehir merkezinde olmasından dolayı çok sıklıkla ziyaret ettiği ve iki suyun birleştiği yerde bulunan Hızır Gölü artık yok. Halkın eylemler, mitingler yapmasına rağmen yetkililer içinde bin bir bitki ve hayvan türünün bulunduğu Munzur Vadisini sular altında bırakıyor. Alevi nüfusunun fazla olduğu ve halkın birçoğunun inançlarıyla bütünleşen ziyaretler yok oluyor. Bu yetmezmiş gibi küçük bir çocuğu kırıp gönlünü almak istercesine halka yöneltilen tekliflerden biri de baraj suları altında kalan Gole Çetu'nun üzerine toprak koyup yapay bir ziyaret oluşturmak. Fakat bilinmeyen bir şey var ki onlar Munzur'un önünü tutup ziyaretlerimizi sular al-

tında bırakırken Hızır'ı da sular altında bırakıyorlar. Üzerine toprak atılarak yapılan yapay ziyaretin altından Hızır'ı çıkarabilecekler mi?

Alevi insanlarımızın inandığı ve değer verdiği ziyaretler onların inançları yokmuşçasına bir bir yok edildi. Hiçbir taleplerini dinlemediler ve bir halkın bütün dini değerlerini yok ettiler. Yavaş yavaş halkın kültürel değerlerini de, günlük yaşantılarını da, yerleşim ve ekonomik durumlarını da değiştirecekler ve yok edecekler.

Dünyanın hiçbir yerinde bulunmayan sadece Dersim'e has türlerin içinde bulunduğu Munzur Vadisi yok edilecek.

Biz hem bu eşsiz güzelliklerin katledilmemesini, dini, kültürel değerlerimizin yok edilmemesi için bir kez daha ve yürekten, bütün gücümüzle, benliğimizle ve varlığımızla haykırıyoruz:

**“MUNZUR'DA BARAJ İSTEMİYORUZ,
DOĞAMIZ, KÜLTÜRÜMÜZ KATLEDİLMESİN!”**

Dersim'den Bir YDG'li

Kongreler, iradenin en geniş biçimiyle temsil edilerek ilerlemelerin hedeflendiği anlardır. Üye, aktivist ve taraftarların düşüncelerinin gündemler özgülünde billurlaşarak, geçmiş ve gelecek sürece ilişkin belirleyen olabildiği bu önemli anlar, dikkat edilmesi gereken ciddi detaylarla doludur. Bu detayların bir yanını siyasal politik hat oluştururken, diğer yanını biçim oluşturmaktadır. Siyasal ve politik içeriğin yanlış veya doğru analizlerle ele alındığında sonuçlarının neler olabildiği konusuna devrimci hareket sayısız pratik tecrübelerle doludur. Sağcılık, solculuk, oportünizm gibi birçok ideolojik yanılsamaya bu kadar aşına olmamızın sebebi işte bu engin tecrübelerdir. Fakat esasen gündemimiz bu değil, biçimlere tekabül eden (ki bu da yanlış kavrayışların kaynağı olabilir) detaylardır.

Biçimde yapılan bir hatanın ideolojik temeli olabileceği gibi, telafisi oldukça basit ve öğretici olabilmektedir. Örneğin, nitel bir durum olan “kongre yapma” olgusu, kimi zaman “kongre ön toplantısı” ile karıştırılmaktadır. Geçmiş dönem deneyimlerimizde mevcut olan bu durum, esasen “ön toplantı” yapmış olan herhangi bir alanımızın, bunu “kongre” gibi lanse etmesi düştüğü yanlışın göstergesidir. Nitel bir durum olan kongre yapabilme olgusu, ön toplantı ile iç içe geçtiğinde bu durum “kurumu motive etme” çabası olarak açıklansa da esas yan düşülen popülizm yani küçük burjuvanın tembellik kavrayıştır. Keza Ülke Gençlik Komitesi olabilmek için gerekli komite sa-

Kongremiz ve biçim üzerine

yısı belirli olmasına karşın, bu durumda zayıflamış olmamıza veya komite sayımızda bir siliklik olmasına karşın alanın ÜGK (Ülke Gençlik Komitesi) olarak tanımlanması aynı yanlış kavrayışın bir sonucudur.

ATİK YDG yapmış olduğu 19 kongre sürecinde karşı karşıya kaldığı bu kavrayışı ele alarak doğru tanımlama ve gerçekçi yaklaşımların önemine dikkat çekmiş ve doğru bir bakış açısı ortaya koymuştu. Bu durum YDG'nin gerek nicel gerekse nitel durumunun daha iyi kavrandığı ve bu sayede daha gerçekçi bir hareket tarzı yakalamasına da sebep olduğu önemli bir süreçti.

20. Kongrenin yaklaştığı bu süreçte bahsettiğimiz sıkıntıları asgariye indirmeli, üye taraftar ve aktivist ayrımlarını daha net koymalıyız. Kongremizde delegelerin çok olması kaygısı ileri bir kaygı olmakla birlikte, bu hedef kongreler sürecinin bir hedefi olamayacağını bilmeli ve biçime takılmamalıyız. 20 yıllık bir emek toplamı olarak gerçekleşen bu yılki kongremizden daha güçlü çıkmanın sacayaklarından birini de bu oluşturmaktadır. Çoğu zaman salt biçimsel olarak kavrandığı için önemsemediğimiz bu durum, devrimci bir kurum olan YDG için de önemli ve öğretici verilerle dolu bir yanımızdır. **ATİK-YDG MYK**

“BAŞKAN AZİZ, BAKİYEMİZ YETERSİZ”

İzmir’de Genç-Sen’liler ulaşım zamlarını, yeni uygulamayla değiştirilen ulaşım sistemiyle kentkart almak için Belediyenin anlaştığı Vakıfbank’a yatırılması istenen 10 TL kart parasını ve Dokuz Eylül Üniversitesi’nde (DEÜ) fakülteleri arasında ücretsiz çalışan 412 No’lu Belediye otobüsünün kaldırılmasını, ulaşım zamları üzerine açılan dava sonucunda zamların mahkeme tarafından geri çekilmesi kararına rağmen bu kararın bir gün uygulanıp tekrar zamlı tarifeye dönülmesini protesto ettiler.

Ege Üniversitesi ve Dokuz Eylül Üniversitesi’nde Genç-Senliler bir haftalık bir çalışma sürecinden sonra **5 Ocak Salı** günü İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde bir eylem gerçekleştirdiler. Bu eylem için bir araya gelmeden önce saat 12’de Ege Genç-Sen tarafından Hazırlık Fakültesi önünden E-cafe önüne ajitasyonlar ve sloganlar eşliğinde “ESHOT” otobüsü oluşturuldu. Zamları protesto etmek için kurulan Genç-Sen otobüsü ile yurdun önüne kadar gelindi. Saat 13.30’da Konak YKM önünde bulunan Ege ve DEÜ’lü Genç-Sen’liler YKM önünden Büyükşehir Belediyesi önüne yüründü. Yürüyüş sırasında sürekli kitleye yönelik ajitasyonlar çekildi. Belediye önünde basın metni okunduktan sonra 3 Genç-Sen’li, yetkililerle görüşmeye gönderildi. Görüşmeye giden Genç-Sen’lileri beklerken Belediye önünde oturma eylemi yapıldı. Oturma eylemi sırasında Genç-Sen’lilerin protesto için yazdıkları şarkılar söylendi, halaylar çekildi ve halka

dönük ajitasyonlar yapıldı. Halkın yoğun ilgi gösterdiği eylemde halktan bir kadın megafonu eline alarak yaptığı konuşmada eylemin haklılığını vurgulayarak eyleme herkesin destek vermesi gerektiğini söyleyerek eylemi ve eylemi yapanları sahiplendi. Bunun yanında yoldan geçen insanların eylemde söylenen marşlara durup alkışla destek vermesi eylemin güzel geçen anlarından biriydi.

Görüşmeden gelen Genç-Senliler Belediye adına konuşan çalışanın söylediği sözleri kitleye aktararak Belediyenin alaycı tavrını teşhir ettiler. Ve protestoların ve eylemlerin Genç-Sen’lilerin talepleri kabul edilene kadar süreceğini vurgulayarak eylem sonlandırıldı. **İzmir YDG**

Artvin’de Genç-Sen eylemi

18 Ocak Pazartesi günü saat 12:30’da **Artvin Adalet Sarayı** önünde **Genç-Sen** olarak bir basın açıklaması düzenledik. Basın açıklamasında 7 Temmuz’da YÖK’ün üniversite harçlarına % 8 ile % 500 arasında zam yapılmasını planlaması üzerine Genç-Sen’in öncülüğünde yapılan eylemlerle oluşan kamuoyunun hükümeti geri adım atmaya zorladığına, konuyu görüşmek üzere Ankara’ya giden Genç-Sen’lilere polisin saldırdığına ve 30’u aşkın arkadaşımıza dava açıldığına değinildi.

Açıklamada “Bizler de Artvin’den arkadaşlarımızın yanında olduğumuzu ve yürütülen mücadelenin özellikle de sendikal mücadelenin demokrasinin vazgeçilmez unsuru olduğunu söylüyor ve sendikamız üyelerine açılan bu hukuk dışı davaları protesto ediyor ve bunu da buradan basına ve kamuoyuna teşhir ediyoruz” denildi. Eylem sloganlarla sona erdi.

ARTVİN YDG

Yaşasın işçi-öğrenci dayanışması

Ülke genelinde başlayan ve bütün kararlılığıyla devam eden grevlere destek olmak amacıyla Ankara’daki büyük miting öncesi Artvin’de de bir basın açıklaması düzenlendi.

15 Ocak Cuma günü saat 12:30’da Artvin AKP İl Binası önünde Türk-İş’in düzenlediği basın açıklamasına Artvin Belediyesi’nden Genel-İş Sendikasına üye birçok işçi yoğun katılımıyla destek verdi. Bizlerin de Genç-Sen olarak “**Yaşasın işçi-öğrenci dayanışması**” şiarıyla katıldığımız basın açıklamasına KESK, Genel-İş, Türk-İş ve Halkevleri katıldı. Yaklaşık 80 kişinin katıldığı basın açıklamasında AKP’nin politikalarının işçilerin belini bükmeye devam ettiği ve zamlarına her geçen gün bir yenisini ekleyerek açları daha fazla aç, yoksulları daha fazla yoksullaştırmaya devam ettiği söylendi. Basın açıklaması sloganlarla ve alkışlarla son buldu.

ARTVİN YDG

Beni Neden Vurdunuz?

Bu soruyu kendi dilimde, Ermenicemle sormak istedim onlara. Hem onlara hem size. Ama Ermenicemle sormuyorum. Toprağın altından bile Ermenicemle sormuyorum. Çünkü duyduğunuzda ürperecek, gerilecek ve belki öfkeleneceksiniz. Çocukluğunuzdan beri derinizin, bilincinizin altına yerleştirilmiş bütün önyargılarınız ayaklanacak. Ve sesimi duymayacaksınız! Önyargılarınızın, öğretilmiş yalan yanlış düşüncelerinizin, bilgilerinizin bağırıcıları arasında kaybolup gidecek benim bu günahsız sorum! O yüzden, sesimi duyusunuz diye, içinizden, yanı başınızdan doğup büyümüş, aynı topraklarda yaşamış ve yaşayan kendi dilimle değil, sizin dilinizle soruyorum: Beni neden vurdunuz? “Biz vurmadık” dediğinizi duyar gibiyim. Evet, tetiği siz çekmediniz; halkın, aydınlığın, kardeşliğin, barışın, özgürlüğün düşmanı karanlıklar tarafından, içi karartılmış, vahşileştirilmiş bir çocuk çekti tetiği. Biliyorum. Ama tetiğe asılırken sizin farkında bile olmadan büyüttüğünüz, içinize sindire sindire semirttiğiniz o düşmanlık duygularından beslenen önyargıların çirkin yüzünü gördüm. Tetiğin bir yerinde parmaklarınız! Ah o parmaklarınız! Ekmeğe biçim veren, suların yönünü değiştiren parmaklarınız!

Onlara soruyorum. Beni neden vurdunuz? Güpegündüz, arkamdan sinsice yaklaşarak! Ne kadar korkaktınız! Ne kadar aciz! Tabanı delik kunduralarımla kalkıp gitmek istedim. Olmadı! Üzerime gazete örtüp sizin gibi düşünmeyen, sizden olmayan herkese parmak salladınız! Vah vah! Ne kadar cahildiniz! Ekmeğe tüküren, suya işeyen siz, ne kadar cahilsiniz!

Beni neden vurduğunuzu biliyorum! Ama bilmeyen, duymayan, anlamayan, o en eski en geri yargılarının ba-

tağıyla düşünen insanlar bilmiyorlar. Kandırıyorsunuz onları! Ektiğiniz nefret tohumları filiz versin diyorsunuz! Ama bilmiyorsunuz, bu topraklar nefret duygularına kıraçtır! Yol vermez filiz sürmesine! Durmadan dinlenmeden ekiyorsunuz o düşmanlıkları! Daha dün Romenlere saldırttığınız çocuklar beni vurdurttuğunuz çocukların arkadaşları! Değil mi? Daha dün evlerini başlarına yıktığınız Romenlerin çaresizliğiyle haneleri, hayatları yerle yeksan edilmiş Ermenilerin, Kürtlerin çaresizliği ne kadar benzer! Bu oyunları tezgâhlamadan, kan içmeden uzayamıyor ömrünüz, tıkanan nefes borularınıza soluk veriyorsunuz!

Oysa ben sizden daha çok, hatta sizinle kıyaslanamayacak kadar çok seviyorum bu toprakları, bu topraklarda yaşayan her dilden, her inanıştan insanlarımı! Fırat'ın suyunu sizden daha çok seviyorum! Ağrı Dağı'nın dumanlı başını, Dicle'nin nazlı akışını sizden daha çok seviyorum! Sizden daha çok seviyorum, İç Anadolu'nun içlerini, her köyünde kırılmış halkımın izlerini daha çok biliyorum!

Beni vurdunuz! Güpegündüz, pervasız! Biliyorum bunu hep yaptınız, hep yapıyorsunuz! Ne ahlak ne edep biliyorsunuz. Ben Ermeniyim. Bin yıllardır bu topraklarda yaşayan, kırılan kırılan ve hep kırılan, adları, dilleri, dinleri değiştirilen bir ulusun çocuğuyum! Adım Hrant Dink!

Adım Hrant Dink! Kardeşliği, barışı, demokrasiyi ve özgürlükleri savundum! Halkların birbirine kırdırılmasını kınadım. Yüzyıllardır ektiğiniz kara cehalet son bulsun istedim. Tekerinize çomak soktum! Oyununuzu bozdum! Korkarak silaha sarıldınız! Yazık size!

Onlar silaha sarıldı, ya siz? İçinizde büyüyen nefrete mi? Öyleyse vah size de! Ama ben bu topraklarda, İzmir'de de, Kayseri'de de, Çorum'da da, Diyarbakır'da da “Hrantı niye vurdunuz?” diye soracak, sorabilecek yüreği halkımıza duyduğu sevgiyle dolu insanların olduğuna inanıyorum! Belki sen de soracaksın! Başka Hrantlar öldürülmesin diye, Romenlerden sonra sıra Lazlara, Pomaklara, Süryanilere, Hıristiyanlara dönerek tekrar Rumlara ve durmadan Kürtlere sıra gelmesin diye soracaksın. Sormalısın! İnsan kalabilmek, olabilmek, yüreğinin kirlenmesini önleyebilmek, ekmeğini bölüştüğün Ermeni komşunu düşünebilmek için sormalısın.

Hrant Dink'i neden öldürdünüz?

Ben, kardeşiniz, Ermeni Milliyetine mensup

Hrant Dink

Özgürlük ülkesine doğru...

Yatıyordu yerde. Yüzü soğuk kaldırım taşlarına gelmişti. sırtından vurulmuştu. Bütün istanbul bu ölüme şahitti. soğuktan hava. damardaki sıcak kan kaldırım taşlarını besliyordu. Bir an herkes yerde yatanın başına toplandı. Gelenlerin arasında hevybanu, tavbanu, sterbanu da vardı. Tavbanu eğildi, yerde yatanın kulağına 'hazır mısın' dedi. Yerde yatan 'evet' dedi. Tavbanu kardeşlerine baktı, herkes hazır. Yarınki gün doğumuna yetişmeliydiler.

Onlar bunu konuşurken asayıştan gelen polis ekipleri yerde yatanın üstünü gazetelerle örttüler. Boğazdaki sular kabardı, bir poyraz esti ve yerde yatanla birlikte gazeteler de Marmara'ya savruldu.

Kadıköy'den, Haliç'ten martılar üşüştü gazetelere ve yerde yatana. Herkes bir köşesinden tutuyordu. Göğe yükseldiler. Bulutlara geldiklerinde üç beyaz güvercin onlardan yerde yatana aldılar ve uçmaya başladılar. Yerde yatan üç güvercinin kanadına tutunmuştu, hiçbir şey sormuyordu. Onlar da hiçbir şey söylemiyorlardı. bir süre öylece uçtular. Zaman kavramı yoktu artık. Ve ilerde bir kalabalık gördüler, bu kalabalığa yaklaştıkça güvercinler hızlarını azaltmıştı. Yerde yatan nereye geldiğini bilmeden artık vardıklarını anladı. Güvercinler yerde yatana indirdiler.

Yerde yatan tek tek hepsine baktı. Bunların hepsi ta-

nıdıklarıydı, dostları, kalem arkadaşlarıydı. Belki çoğuyla tanışma fırsatı olmamıştı ama o hepsini biliyordu. Sabahattin Ali, Asım Bezirci, Ape Musa, Yılmaz Güney, Sayat Nova, Ahmet Kaya ve daha kimler kimler... Hepsi gelmişti işte.

Yaştan mı bilmem herkes sözü ape musa'ya bırakmıştı. ape musa yerde yatana yaklaştı. "Hoş geldin" dedi. "Seni bu kadar erken burada görmek istemezdim ama görevdir. İnsanlık görevidir yangın yerinde konuşmak." Sonra Sabahattin Ali geldi. "Bak kurşunlar seni susturamayacak, sesin binlercesinin ağzından dökülecek sokaklara. O sokaklar seni katledenleri kuşatacak." Bütün bu konuşulanlar yerde yatana rahatlatmaya yetmezdi belki ama yalnız değildi onu biliyordu.

En son sayat nova geldi. "Seni görmek istedim kitapsız yazar fakat binlerce kitaba ilham olacak yazar." Sayat nova elini yerde yatanın ensesine uzattı. Ensесinden vücuduna süzülen kan durmuştu çünkü o artık özgürlükler ülkesindeydi. Çünkü artık gökte yıldızdı. İnatla geceyi aydınlatacak olan tek bir yıldız ve hepsiyle birlikte binlerce olacaktı.

Hepsi yan yanaydı, hepsi omuz omuzaydı. Birden hepsi eridi birbirine karıştı. Birden hepsi eridi ve yok oldu. Peri kızlarının tufanı dindiğinde hepsi tek bir anka kuşu olmuştu. Anka küllerinden dirildi. Kimi kanadı oldu kimi gagası, kimi de gözü oldu hepsi tek bir vücutta birleşti ve güneşin doğuşuna doğru kanat çırpmaya başladılar..

Dersim'den bir liseli YDG'li

Faşizme inat, kardeşimsin Hrant!

19 Ocak Salı günü saat 16:30'da Sınırsızlık Meydanı'nda Hrant Dink'in katledilmesinin 3. yılında Muğla Devrimci Dayanışma Platformu tarafından bir basın açıklaması yapıldı. "Hepimiz Hrant'ız, Hepimiz Ermeniyiz", "Faşizme karşı omuz omuza" vb. sloganları atıldı.

Saat 18.00'de Hrant Dink'in katledilmesini konu alan sinevizyon, şiir ve müzik dinletisinden oluşan bir salon etkinliği yapıldı.

Muğla YDG

Kürt Halkına Özgürlük!

Sarıgazi

Ezilen Kürt ulusunun özgürlük ve hak alma mücadelesini yıllardır engellemeye çalışan devlet, şimdi de "Demokratik Açılım" adı altında mücadeleyi tasfiye etmek için kolları sıvazlamış durumdadır. İkiyüzlülüğünden taviz vermeyen TC devleti geçtiğimiz günlerde DTP'yi kapatarak Kürt ulusunun yasal haklarını gasp etmiştir.

Bizler de bu haksızlığa karşı **14 Aralık Pazartesi** günü Sarıgazi Mehmetçik Lisesi'nde **YDG** ve **YDG-M** olarak okul çıkışında bir yürüyüş düzenledik. Cemevine kadar süren yürüyüşte sık sık "**DTP'ye uzanan eller kırılınsın**", "**Biji Bratiya Gelan**", "**Yaşasın Devrimci Davanışma**" sloganları atıldı.

Polis kitleyi siren çalarak taciz etmeye çalışsa da başarılı olamadı, eylem alkış ve zılgıtlarla sonlandırıldı.

Sarıgazi YDG

Denizli

Barış ve kardeşlik naraları ile başlayan açılım tartışmaları operasyonlar ve baskıları katmerleyerek sürmekte, milyonlarca oy alan DTP'nin kapatılmasına -halkın iradesinin yok sayılmasına- ve yeni bir umutla kurulan BDP'nin sindirilmeye çalışılmasına kadar gelmiştir.

Bizler Denizli YDG olarak BDP'yi ziyaret ettik ve kapatılan birçok Kürt partisinin Kürtleri yıldırmadığını, tam tersine daha güçlü ve daha geniş kitlelere seslenen bir partiye sözde demokratların karşısına çıktığını dilelendirdik.

Denizli YDG

Çanakkale

Son dönemde Kürt ulusuna dönük saldırıların yoğunlaşması ve bölgeden ölüm haberlerinin gelmesi sonucu BDP tarafından basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada ölen 2 kişiden Necmi adlı gencin Çanakkale'de geçen seneye kadar emekçilik yaptığı vurgulandı. Eyleme bizler de YDG olarak destek verdik.

Çanakkale YDG

Faşizme geçit vermeyelim!

Çanakkale **18 Mart Üniversitesi Meslek Yüksekokulu**'nda faşist bir grup tarafından "Che" tişörtü giyen bir öğrenci fiziksel ve psikolojik şiddete maruz kaldı. Bu grubun öğrenciye nereli olduğunu sormaları üzerine "Tunceli" yanıtını alan grup öğrenciye küfürler eşliğinde saldırıya giriştiler.

Bu olayı protesto etmek isteyen devrimci ve demokrat öğrenciler **11 Aralık**'ta bir yürüyüş düzenledi. Fen-Edebiyat kantininde faşist grubu teşhir edici bir şekilde ajitasyon çekildi. Buradan yürüyüşe başlayan kitle MYO'ya inerken önünü jandarma kesti. Jandarmayla birlikte kampüsten çıkmayı dayatan okul yönetimine karşı öğrenciler devrimci bir duruş sergilediler ve jandarmayla birlikte çıkmayacaklarını yinelediler.

Bunun üzerine birçok devrimci ve demokrat öğrenci soruşturma terörüne maruz kaldı. Bizler okulun bu tutumunu kınıyor hiçbir şekilde mücadelemize set çekemeyeceklerini tekrar haykırıyoruz!

Milliyetçiliğe, şovenizme ve faşizme karşı kardeşliği savunalım! Faşizme geçit vermeyelim!

Çanakkale YDG

Okul polisi defol!

Liselerde sözde güvenlik amacıyla başlatılan ancak esasta öğrenciler üzerinde baskı, sindirme ve ajanlaştırma çabası içinde olan okul polisini lise-mizde protesto ettik.

15 Ocak günü Sarıgazi Mehmetçik Lisesi'nde okul çıkışı "**Katil Polis Liselerden Defol-DGH, YDG**" pankartı açarak sloganlar eşliğinde Cemevine kadar yüründü.

Yürüyüş sırasında "Katil Polis Liselerden Defol", "Okulumuzda, Mahallemizde Polis Terörüne Son" sloganları atıldı.

Sarıgazi YDG

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

Sarıgazi

“Hayata Dönüş” adı verilen katliam 19 Aralık 2000 tarihinde Türkiye hapishanelerinde, devrimci tutsaklara yönelik kanlı ve vahşi şekilde gerçekleştirildi. Devletin “Hayata Dönüş” diye yutturmaya çalışarak yürüttüğü bu saldırılarda, 28 devrimci yaşamını yitirirken, yüzlercesi de çeşitli şekillerde yaralandı, onlarca kalıcı biçimde sakatlandı. Başta jandarma-komando birlikleri ile polis ve kimi hapishanelerde de gardiyanlar olmak üzere devletin kolluk güçleri, yürüttükleri saldırı boyunca ateşli silah, bomba, cop, kimyasal-yanıcı gazlar, iş makineleri, itfaiye araçları vs. her türlü teçhizat kullanarak ve her türlü insanlık dışı işkence yöntemi uygulayarak, hapishaneleri tam bir savaş ve vahşet alanına çevirdiler. Bununla yetinmeyen devlet, devrimci tutsakları yine insanlık dışı bir dizi işkence ve uygulama eşliğinde, tamamen tecrit, teslim alma, onursuzlaştırma/kimliksizleştirme amacıyla inşa edilen F Tipi hücrelere kapattı. Bugün hala ülkemiz hapishanelerinde devrimci tutsaklar üzerinde tecrit uygulamaları devam etmektedir.

Bizler de yapılan bu katliamı teşhir etmek için 18 Aralık Cuma günü Sarıgazi Mehmetçik Lisesi çıkışında bir yürüyüş düzenledik. “**19 Aralık Katliamını Unutmadık, Unutturmayacağız-YDG, DGH, YDG-M, LÖB**” yazılı pankart açan kitle Pir Sultan Abdal Parkı’na geldiğinde pankartı asarak saygı duruşu yaptı, ardından Demokrasi Caddesine kadar sloganlar eşliğinde yürüdü.

Sarıgazi YDG

Malatya

Malatya’da bir araya gelen ESP Girişimi, Halk Cephesi ve Partizan **20 Aralık**’ta Paşaköşkü Mahallesi’nde meşaleli yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdi. Yapılan açıklamada: “Bundan tam 9 yıl önce 20 ayrı hapishaneye birden saldırı düzenlendi. Saldırılarda 28 devrimci tutsak kimyasal silahlarla katledildi, yüzlerce tutsak ise yaralandı ve sakat kaldı. Katiller 4 gün halkın evlatlarına saldırdılar, 6 devrimci kadını diri diri yaktılar. Saldırıdan sağ kurtulan yaralı tutsaklar F tipi hapishanelere sevk edildi. 19 Aralık bir katliama tanıklık ederken aynı zamanda bir devrimci direniş destanı daha yazdı tarih sayfalarına... Sürdürülen tecrit politikası devrimci tutsakları teslim alamayacaktır. 19 Aralık katliamını unutmamak, unutturmayacağız!” denildi.

Yapılan yürüyüş sırasında “Hasta tutsaklar serbest bırakılsın”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur”, “Katiller halka hesap verecek”, “Yaşasın devrimci dayanışma” sloganları atıldı. Açıklamanın ardından kitle sorunsuz bir şekilde dağıldı.

Malatya YDG

Çanakkale

19 Aralık hapishaneler katliamı ve Maraş katliamını kınamak amacıyla Çanakkale’de yazılama eylemi gerçekleştirildi. Çanakkale’nin birçok mahallesinde gerçekleştirilen yazılama eyleminde söz konusu katliamların yanı sıra Çanakkale’de geliştirilmek istenen faşist saldırılara cevap niteliğinde yazılamalar yapıldı.

Sloganlar ise şunlardı “Yaşasın 19 Aralık direnişi”, “Maraş katliamını unutma, unutturma”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız”. Eylem başarıyla sonlandırıldı.

Çanakkale YDG

MARKSİZM - LENİNİZM - MAOİZM'İN TARİHİ-22

KISIM II

Kısım II' de Marksizm-Leninizm-Maoizm'in bileşenlerini ayrı ayrı ele alacağız. Bu, MLM'yi çeşitli yönleriyle daha derinlikli anlamamıza yardımcı olacaktır. Bu yöntem, ayrıca her ögesiyle kendi sürekliliğinde ve gelişim sürecindeki MLM'yi daha iyi idrak etmemizi sağlayacaktır.

Bölüm X Felsefe

Önceki sayfalarda, işçi sınıfının XIX. yüzyıl ortalarıyla beraber kendisi için sınıf olarak, sağlam, savaşçı ve tarihin yeni devindirici gücü olarak görünmeye başladığından bahsettik. O zamana kadar, toplumsal dönüşümün motor gücü olan burjuvazi, artık köhnemiş bir güç olarak kaçınılmaz sonu olan tarih sahnesinden yok olma sürecine girmiş bulunmaktaydı.

Marks ve Engels, proletaryanın, en devrimci sosyal sınıf ve toplumsal dönüşümü için tarihin devindirici gücü olarak ortaya çıktığına işaret etmişlerdi. Bunun yanında işaret edilen bir diğer nokta, proletaryanın ücretli kölelik düzenine karşı mücadelesinin bütün toplumu her türlü sınıf baskısı ve sömürsünden kurtaracağı ve bu yolla sınıfsız topluma ilerleneceğiydi.

Toplumun iki büyük sınıfa bölünmesi; emekçi sınıfların yaşam koşullarındaki kötüleşme, kitlelerin git gide artan yoksulluğu, kapitalist üretimin tekrarlanan krizleri... Bütün bunlar kapitalizm ve onun üretim sistemi ve liberal burjuva ideolojisi aldatmacalarını darmadağın etmeye yetiyor. Kapitalizmin yerle bir edilerek sınıfsız toplumun inşa edilmesi, işte bu devasa görev, tarih tarafından işçi sınıfının omuzlarına yüklenmiş bulunmaktadır. Marks ve Engels işçi sınıfının bu tarihsel görevinin bilincinde ol-

ması ve bu görevi yerine getirebilmesi için, kendisine özgü bir dünya görüşü olması gerektiğini ortaya koymuşlardı.

Proletarya, kişisel çıkarları olmayan bir sınıf olmasındandır ki, kendi kölelik zincirlerini ancak özel menfaatleri ortadan kaldırarak kırabilir. Ancak, diğer sınıf ideolojileri, işçi sınıfı ve doğal olarak da işçi sınıfı hareketi üzerinde hakim bir etkiye sahiptir. Nitekim toplumda üretim araçlarını elinde bulunduran sınıf, toplumun entelektüel yaşamını da belirleyen bir pozisyonda olur. Kişisel menfaatler üzerine şekillenen ve yine kişisel menfaatlere hizmet edecek olan hakim sınıf ideolojisi, bırakın, işçi sınıfının kurtuluşuna katkıda bulunmayı, işçi sınıfı için adeta bir düşünsel kölelik zincirinden başka bir şey değildir. Marks ve Engels, işçi sınıfının ancak kendine has yeni ideolojisi, özel çıkarlara karşı olan, sınıf çıkarlarına hizmet eden ideolojisinin kapitalizmi alt edebileceğinin ayırıcısına varmışlardı. İşçi sınıfı çıkarlarına hizmet eden bu yeni, bilimsel dünya görüşü tam da işçi sınıfı hareketine en çok lazım olan kritik bir dönemde ortaya çıktı. Marks ve Engels, ustaca bu tarihsel görevi yerine getirdiler ve Marksist felsefe bu süreç içinde oluştu. Marksist felsefe işçi sınıfının ve onun öncü müfrezesi Komünist Partinin dünya görüşüdür. Proletarya Partisinin her alandaki teorik anlayışı Marksist felsefeye dayanır. Marksist felsefe, diyalektik ve tarihsel materyalizm olarak adlandırılır.

Marksizm, işçi sınıfının devrimci teorisisidir. Onun temeli, diyalektik ve tarihsel materyalizmdir. Marksizm, dünyayı devrimci bir yolda dönüştürmeyi hedefler. Marks'ın da belirttiği gibi: "Filozoflar, dünyayı çeşitli yollardan anlamaya/yorumlamaya çalıştılar, ancak, aslanan, onu değiştirmektedir." (19)

Görmekteyiz ki zamanın belirli tarihsel koşullarında Alman Klasik Felsefesi gelişiminin doruğuna ulaşmıştı. Diyalektik, Alman Klasik Felsefesinin en devrimci içeriğinden doğdu, bilhassa da Hegel felsefesinden. Kesintisiz diyalektik bütünlük ve diyalektik devrimin doğada, toplumda, insan düşünüşünde ve Hegel'in diyalektiğinde de mevcuttur. Ancak nesnel bir idealist olarak Hegel düşüncesinde bu diyalektik bütünlük ve gelişim mutlak ideanın diyalektik bütünlük ve gelişiminin yansımasıdır. Böylelikle, gerçek dünyada meydana gelen nesnel süreçlerin insan bilincine yansıması olan diyalektik yasalar Hegel tarafından “tepe-taklak” edilmiştir. Marks ve Engels bu yasaları kendi ayakları üzerine “dikmişlerdir”. Ve bu süreçte, onlar, diyalektiği tamamen materyalist temeller üzerinde yeniden inşa etmişlerdir.

Feuerbach'ın materyalizmi de idealizm üzerine kurulanmış, Hegel diyalektiği gibi reddedilmişti. Marks ve Engels materyalist bir bakış açısıyla diyalektiği yeniden kurmakla kalmamış, aynı zamanda materyalizmi, kendi öz temeli olan bilimsellikle yoğurmuşlardır. Bundandır ki, Marksist felsefi materyalizm ve materyalist diyalektik, kendisinden önceki bütün felsefelerden ayrılmaktadır. Marksist felsefi materyalizm, materyalizmi önceki bütün filozofların spekülasyonlarından azade etmiştir. Kaynağını bilimden alan bilimsel bir materyalist görüş oluşturmuştur.

Felsefi Materyalizm

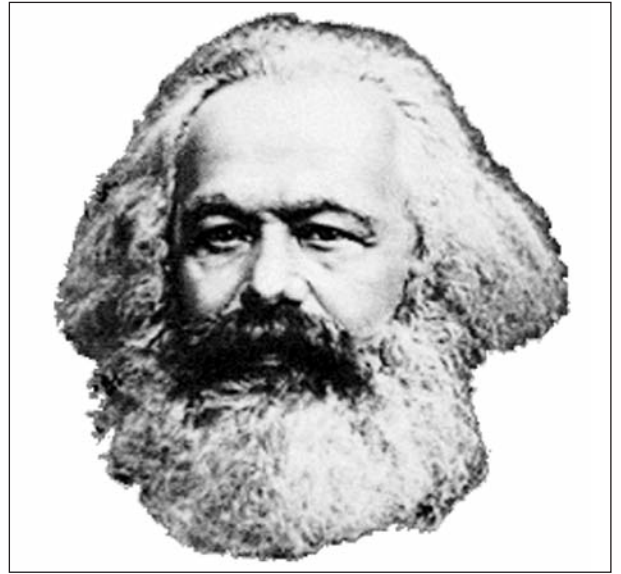
“Her felsefenin ve özellikle modern felsefenin büyük temel sorunu, düşüncenin varlık ile ilişkisi sorunudur. ...tinin mi, yoksa doğanın mı, hangisinin birincil öge olduğu sorunu... Bu soruyu yanıtlayışlarına göre filozoflar iki büyük kampa ayrılıyorlardı. Tinin doğaya göre önce gelme özelliğini ileri sürenler ve buna göre de, son aşamada, ne cinsten olursa olsun dünya için bir yaratılmayı kabul edenler... bunlar, idealizm kampını oluşturuyorlardı. Ötekiler, doğayı esas öge sayanlar ise materyalizmin değişik okullarında yer alıyorlardı.” (20)

“İdealizm tini (bilinç, kavramlar, özne) dünya üzerindeki varlığın kaynağı olarak addeder ve maddeyi (doğa ve toplum, nesne) ikincil ve bağlı sayar. Materyalizm, maddeyi tinden ayırık olan bağımsız varlığını kabul eder ve tini, ikincil ve bağlı sayar.” (21)

Marks ve Engels, Marksist felsefeyi materyalist kampa sıkı sıkıya bağlı kalarak kurdular. “Marks, yalnızca idealizmi kararlılıkla reddetmekle kalmadı, bir şekilde dinle bağlantılı olan, ayrıca bilinemezlik, eleştiricilik ve pozitivizm gibi idealizme ‘geri’ birer taviz niteliğindeki felsefelerle ilişkin çeşitli görüşleri de red-

detmiş bulunmaktaydı.” (22) Marks ve Engels sadece idealizmi değil, Feuerbach ve diğerlerinin ‘eski’ materyalizmini de reddetmişlerdir, çünkü bu materyalizm 1) ‘ağırlıklı olarak mekanik’; 2) tarihsel, diyalektik dışı ve tutarlı ve kapsamlı bir bakış açısından uzak; 3) ‘sosyal ilişkiler’in belirlediği değil, soyut bir ‘insan özü’nün kabulüne dayanan ve dolayısıyla ‘devrimci, pratik faaliyet’in önemini anlamayan bir niteliktedir. ‘Yeni’ materyalizm—Marksist materyalizm— ise bütün bu arızalardan arındırılmıştır; bu, diyalektik materyalizmdir.

Onlar, maddeyi, insan bilincini şekillendiren nesnel bir somut gerçeklik olarak tarif etmişti. Marksist felsefi materyalizm, tutarlı bir materyalist bakış açısıyla felsefenin temel sorununu çözmüş bulunmaktadır. Marks ve Engels maddenin bütün somut biçim ve parçalarıyla evrensel ger-

çeğin belirleyici genel kategorisi olduğunu ortaya koydular. Bundandır ki, maddeye ilişkin bilginin genişlemesiyle, madde kavramı genişler, fakat kaybolmaz.

Marks ve Engels ayrıca felsefenin temel sorusunun ikinci sorusunu da bilimsel olarak cevaplandırmıştır. Şöyle ki, insan bilinci nesnel gerçekliği dosdoğru kavrayabilir mi? Marksist bilgi teorisi, bilinemezliği ve şüpheciliği reddeder. Engels, Kant'ın ‘kendinde şeyler’ ve ‘bizim-için-şeyler’ olarak ayırdığı gerçekliği açıklamaktaydı: Bazı şeyler, verili bir zamanda bilinemeyebilirdi, ama hiçbir şey sonsuza kadar ‘kendinde şey’ olarak kalamazdı. Marksist bilgi teorisi, insanın, dünyada her şeyin bilebileceğini ileri sürmektedir.

Marksist bilgi kuramına göre, bilginin kaynağı sosyal pratiktir. Ayrıca bu kuram doğrunun ölçütü olarak da sosyal pratiği ileri sürmektedir. Rasyonalist ve ampirist akımları hepten reddeder.

Diyalektik

Hegel'in idealist diyalektiği, Marksist felsefede tutarlı ve bilimsel materyalist diyalektik olarak yeniden inşa edilmiştir. Dünyada hiçbir şeyin sabit kalamayacağını iddia eden materyalist diyalektik, kapitalizmin de olumsuzlanmaya mahkum olduğunu ve insan toplumunun kaçınılmaz olarak komünizme ilerleyeceğini savunur. Bugün bile, Marksist diyalektiğin burjuvaziye korku veriyor olmasına şaşırılmamalı...

"Marks'a göre, diyalektik, 'dış dünya için olduğu kadar insan düşüncesi için de hareketin genel yasalarının ... bilimi'dir.'" (23)

"Metafizik aksine, diyalektik genel itibariyle, karşılıklı bağlantıların bilimidir."

"Doğanın ve insan topluluğunun tarihinden dolayı diyalektik yasalar soyutlanmıştır. Bunlar, tarihsel ilerleme ve aynı zamanda düşüncenin gelişiminin iki yönünü gös-

teren en genel yasalardan başka bir şey değildir. Ve aslında bunlar üç ana başlıkta özetlenebilir:

- * Niceliğin niteliğe dönüşmesi (ve tersi) yasası;
- * Zıtların birliği yasası;
- * Yadsımanın yadsınması yasası." (24)

Marks'ın eylemi, Hegel'in diyalektiğindeki ussal çirkindeğin keşfedilerek, felsefedeki statükoya radikal bir müdahaleyle felsefenin devrimcileştirilmesi anlamına gelmektedir. Marks'ın sözleriyle: "Mistikleştirilmiş biçimiyle diyalektik, Almanya'da moda olmuştu, çünkü şeylerin mevcut durumunu yüceltiyor ve göklere çıkarıyor gibi görünüyordu. Oysa akla uygun biçimiyle diyalektik, burjuvazi ve onun doktriner sözcüleri için bir rezalet ve iğrençliktir, çünkü şeylerin mevcut bugünkü durumlarını olumlu yanlarıyla kavrar, aynı zamanda da, bu durumun yadsınmasını, onun kaçınılmaz çöküşünün anlaşılmasını içerir; çünkü diyalektik, tarihsel olarak gelişmiş olan her toplum-

sal biçimi, akışkan bir hareket içinde görür ve bu yüzden, onun geçici niteliğini, onun anlık varlığından daha az olmamak üzere hesaba katar; hiçbir şeyin zorla kabul ettirilmesine izin vermez, özünde eleştirici ve devrimcidir." (25)

Materyalist Tarih Anlayışı

Marks ve Engels, felsefeye dünyayı değiştirme devrimci görevini yüklediler. Toplum, işçi sınıfının etkinlik sahasıydı ve toplumun kendiliğinden devrimci dönüşümü Marksist felsefede öncelikli meselelerden biriydi. Marks ve Engels'e kadarki eski materyalistler, Feuerbach dahil olmak üzere, sosyal olgulara tutarlı bir materyalist bakış açısı geliştirememişlerdir. Onlarsa, toplum tarihine diyalektiği uyguladılar ve tarihsel materyalizmi ileriye taşıdılar. Marks'ın materyalist tarih anlayışının temeli, sosyal olguların sosyal bilinci belirlemesine dayanır. Marks, toplumu tutarlı bir materyalist bakış açısıyla inceleyerek toplumsal ilerlemenin akışında diyalektik yasaları keşfetmiştir.

Tarihsel materyalizm, alt yapıyı belirleyen üretim ilişkileri olduğunu ve bu altyapı üzerine üstyapının inşa edildiğini ileri sürer. Marks'ın görüşünde, altyapı ve üstyapı arasındaki ilişki tek yönlü değildir. Marksizm, altyapının belirleyen yönüne işaret etmekle birlikte, üstyapının da altyapıyı etkilediğini ve bunlar arasında bir etkileşim olduğunu belirtir.

Marks bu meseleyi şu şekilde açıklamaktadır:

"Varlıklarının toplumsal üretiminde insanlar, aralarında, zorunlu, kendi iradelerine bağlı olmayan belirli ilişkiler kurarlar; bu üretim ilişkileri, onların maddi üretici güçlerinin belirli bir gelişme derecesine tekabül eder. Bu üretim ilişkilerinin tümü, toplumun iktisadi yapısını, belirli toplumsal bilinç şekillerine tekabül eden bir hukuki ve siyasal üstyapının üzerinde yükseldiği somut temeli oluşturur. Maddi hayatın üretim tarzı, genel olarak toplumsal, siyasal ve entelektüel hayat sürecini koşullandırır. İnsanların varlığını belirleyen şey, bilinçleri değildir; tam tersine, onların bilincini belirleyen, toplumsal varlıklarıdır. Gelişmelerinin belli bir aşamasında, toplumun maddi üretici güçleri, o zamana kadar içinde hareket ettikleri mevcut üretim ilişkilerine ya da, bunların hukuki ifadesinden başka bir şey olmayan, mülkiyet ilişkilerine ters düşerler. Üretici güçlerin gelişmesinin biçimleri olan bu ilişkiler, onların engelleri haline gelirler. O zaman bir toplumsal devrim çağı başlar. İktisadi temeldeki değişme, üstyapıyı, büyük ya da az bir hızla altüst eder. Bu gibi altüst oluşların incelenmesinde, daima, iktisadi üretim koşullarının maddi altüst oluşu ile —ki, bu, bilimsel bakımdan kesin olarak saptanabilir— hukuki, siyasal, dinsel, artistik ya da felsefi biçimleri, kısaca,

insanların bu çatışmanın bilincine vardıkları ve onu sonuna kadar götürdükleri ideolojik şekilleri ayırt etmek gerekir. Nasıl ki, bir kimse hakkında, kendisi için taşıdığı fikre dayanılarak bir hüküm verilmezse, böyle bir altüst oluş dönemi hakkında da, bu dönemin kendi kendini değerlendirmesi göz önünde tutularak, bir hükme varılmaz; tam tersine, bu değerlendirmeleri maddi hayatın çelişkileriyle, toplumsal üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki çatışmayla açıklamak gerekir. İçerdiği bütün üretici güçler gelişmeden önce, bir toplumsal oluşum asla yok olmaz; yeni ve daha yüksek üretim ilişkileri, bu ilişkilerin maddi varlık koşulları, eski toplumun bağrında çiçek açmadan, asla gelip yerlerini almazlar. Onun içindir ki, insanlık kendi önüne, ancak çözüme bağlayabileceği sorunları koyar. Çünkü yakından bakıldığında, her zaman görülecektir ki, sorunun kendisi, ancak onu çözüme bağlayacak olan maddi koşulların mevcut olduğu ya da gelişmekte bulunduğu yerde ortaya çıkar.” (26)

Sonraki yıllarda, Marksizm takipçileri arasında ekonomiye haddinden fazla anlam biçildi ve bu, pratikte sapmalara yol açtı. Dolayısıyla Engels şöyle açıklıyordu, “Materyalist kavrayışa göre tarihte belirleyici faktör, son tahlilde, gündelik yaşamın üretimi ve yeniden üretimidir. Ne ben, ne de Marks, bundan daha fazlasını ileri sürmüştür. Eğer sonradan birileri çıkıp, ekonominin yegâne belirleyici öge olduğunu iddia ederek bu önermenin anlamını zorlarsa, onu anlamsız, soyut, saçma bir söz haline getirmiş olurlar. Ekonomik durum temeldir, ama çeşitli üst yapı öğeleri... tarihi mücadelenin seyri üzerinde etki yaparlar ve birçok durumda ağır basarak onun biçimini belirlerler.” (27)

Marks’ın sınıf mücadelesi teorisi, tarihin materyalist okunuşu sayesinde ortaya çıktı. Marks, üretici güçler arasındaki çelişkiyi ve üretim ilişkilerinden kaynaklanan sınıf çatışmasını teşhis ederek bu sınıf mücadelesinin toplumun itici gücü olduğunu ortaya koydu. Bundandır ki, tarih, sınıflı toplumlar, sınıf mücadeleleri tarihidir.

Tarihsel materyalizm, Marksist felsefenin canlı, ayrılmaz bir parçasıdır ve kapsamlı, tutarlı, bilimsel bir niteliğe evrilmiştir.

Marksist felsefe, büyük bir felsefi sistem yaratmaya kalkışan bir felsefi dürtünün ürünü değildir. O, proletaryanın politik mücadelesine köstek olmaya çalışan hakim sınıf ideolojilerine karşı verilen bir kavganın seyri içinde doğmuş ve evrilmiştir. Nitekim Marks ve Engels diyalektik ve tarihsel materyalizmi bir ders kitabı olarak geliştirmediler. Diyalektik ve tarihsel materyalizm, farklı sosyal, ekonomik, politik ve tarihsel koşullar içerisinde, işçi sınıfının karşılaştığı sorun ve sıkıntıları çözmeye yönelik

bir çabayla kuruldu. Bunun anlamı şudur: Marksist felsefe, devrimci pratiğin bilimi olarak doğdu ve gelişti. Marks ve Engels, işçi sınıfının farklı koşullarda uygulayabileceği taktikleri formüle edebilmek için diyalektik ve tarihsel materyalizme başvurmaya muazzam bir önem atfediyorlardı. Komünist Lig’ten II. Enternasyonal’e kadar, onlar Marksist felsefeyi, uluslararası işçi sınıfı hareketi içerisindeki yanlış akımlara, bilhassa anarşizme karşı, ideolojik bir silah olarak kullandılar. Onların işçi sınıfı hareketi için, bilimsel bir dünya görüşüyle ortaya koyduğu formüllerin doğruluğu her geçen zaman içinde tarih tarafından tanıtıldı. Özellikle, Paris Komünü, tartışmasız bir şekilde, Marksist parti, devlet ve proletarya diktatörlüğü anlayışının doğruluğunu apaçık bir şekilde ortaya koy-

muştı. Böylece, Marksizm, sosyal pratiği kendisine referans alarak testten geçmiş bulunuyordu. Ve bundandır ki, Marksist felsefe, proletaryanın bilimsel dünya görüşü olarak dünya çapında bir tasdik kazanmış oldu.

Devam edecek

Notlar:

- 19- Marks-Engels-Lenin, *Diyalektik Materyalizm Üzerine*, sy. 32 (*Feuerbach Üzerine Tezler*, Marks), İng. Baskı,
- 20- Age. Sy.163-164 (*Ludwig Feuerbach ve Klâsik Alman Felsefesinin Sonu*, Engels),
- 21- Mao, *Seçme Eserler Cilt VI*, sy. 221 (*Diyalektik Materyalizm*),
- 22- Lenin, *Marks-Engels-Marksizm*, sy. 9 (*Karl Marks*),
- 23- Age. Sy. 11,
- 24- Marks-Engels-Lenin, *Diyalektik Materyalizm Üzerine*, sy. 221 (*Doğanın Diyalektiği*, Engels)
- 25- Marx, *Kapital*, Cilt I, sy. 20
- 26- Marks-Engels, *Seçme Eserler*, sy. 181-182 (*Ekonomi Politikinin Eleştirisine Katkı-Önsöz*, Marks) İng. Baskı
- 27- Age. Sy. 682 (*Engels'in J.Bloch'a Mektubu*)

ŞEYH SAİD İSYANI

TC tarihinin birçok sayfası bahsi geçen mektuptaki katliamlar ve bunların yanında isyan ve direnişler ile doludur. Resmi tarih sadece 1803'ten 1914 yılına kadar 12 tane Kürt isyanının olduğunu ve her birinin gene resmi ideolojinin yansıması olan kişiler tarafından yeni yeni yok etme yöntemleri ile bastırıldığını söylüyor. Daha sonraki yıllarda Kürdistan'ın özgürlük mücadelesi doğrultusunda çıkan bu isyanlara içlerinde en önemlilerinden sayılabilecek Şeyh Said isyanı da ekleniyor.

Faşist-Kemalist uygulamaların 1925'li yıllarda, Kürdistan bağlamındaki yansımaları Nehru'nun kızı Indira Gandhi'ye yazdığı mektupta hiç bir tartışmaya yer bırakmayacak şekilde ifade edilmiştir. Hint lider, kızı Indira'ya kısaca: “Kemal Paşa 1925 ayaklanmasından sonra Kürtleri acımasızca katletti. Binlerce Kürdü yargılamak için İstiklal Mahkemeleri kurdu ve Kürt liderlerini (Şeyh Said, Dr. Fuat ve diğerleri...) birçok Kürdü darağacına gönderdi. Bunlar son nefeslerini verirken Kürdistan'ın bağımsızlık ümidini yitirmediler ...” diyordu.

TC tarihinin birçok sayfası bahsi geçen mektuptaki katliamlar ve bunların yanında isyan ve direnişler ile doludur. Resmi tarih sadece 1803'ten 1914 yılına kadar 12 tane Kürt isyanının olduğunu ve her birinin gene resmi ideolojinin yansıması olan kişiler tarafından yeni yeni yok etme yöntemleri ile bastırıldığını söylüyor. Daha sonraki yıllarda Kürdistan'ın özgürlük mücadelesi doğrultusunda çıkan bu isyanlara içlerinde en önemlilerinden sayılabilecek Şeyh Said isyanı da ekleniyor.

Bu isyana Şeyh Said isyanı deniyor çünkü isyanın gerek başlamadan önceki sürecinde gerekse de başladığı günlerde ve sonrasında Şeyh Said çok önemli bir rol oynuyor. Kendisi de bu durumu Diyarbakır'da yargılanırken “**olayların ne başındaydım, ne sonundaydım: içindeydim**” diye

açıklamıştı. Gerçeği yalın bir dil ile aktarıyordu. Çünkü o Kürt Teali Cemiyeti'nden önce Kürt sorununun içindeydi. O nedenle ne geride ne de en öndeydi. Yakınlarının anlattığı ve resmi kayıtların da onayladığına göre Kürdistan'ın isyanlar ile tekrar alevlendiği 1910'lardan beri ruhu ve beyni ile Kürt sorunu ile meşguldü.

Şeyh Said isyanı, hem kendisinin isyan hazırlıkları sırasında yazdığı mektuplarda hem de dönemin ajanlarından Mehmet Şerif Fırat'ın “Doğu İlleri ve Varto Tarihi” kitabında belirttiği gibi Bağımsız Kürdistan talebi ile çıkmıştı. Oysa TC isyanın gerekçesi olarak o gün ya da bugün de “din” öğesini bilinçli bir şekilde ön plana çıkartıyordu. Lozan'da TC'nin sınırları daha yeni belirlenmiş ve tapusu verilmişti. Emperyalist devletler bu anlaşmada Kürdistan'ın dört parçaya bölünmesini kararlaştırmış ve T. Kürdistanı'nı ise Türk egemen sınıflarının himayesine terk etmişti. Bu en açık haliyle İsmet İnönü'nün “ben buraya Türklerin ve Kürtlerin temsilcisi olarak geldim” sözlerini sarf etmesinin Kürtlerin Konferansta temsil edilmelerine yeterli bulunmasıyla ortadadır. (Öte yandan zaten emperyalist devlet temsilcilerinin esas olarak Kürtlerin temsil edilmesiyile ilgilenmedikleri ortadadır. İlgilenmenin sınırı TC temsilcilerinden daha fazla taviz koparmaya dayanan suni bir durumdur.) Bu süreçte de görüldüğü gibi

Ankara temsilcileri, TC devleti bünyesinde Kürt sorununun yaşandığının dünyaca bilinmesini istemiyor, bunu sakıncalı kabul ediyordu.

O nedenle Şeyh Said'in dini kimliğini öne çıkartıp (burada belirtmek gerekir ki Şeyh Said Nakşibendî Tarikatının Şeyhlerindendir, Nakşibendî tarikatı o dönemde Kürdistan'da etkin bir tarikattır.) isyanın da irticai olduğunu vurguluyordu. Dinin batı karşıtı olması ve padişahçı düzen istemesi bu süreçte en çok öne çıkartılanlardandı.

Dönemin başbakanı İsmet İnönü'nün çabaları da bu savları doğruluyordu. İnönü'nün basına "gizli" ibareli gönderdiği genelgede "isyanı irticai (dinci) olarak işlemenin memleket menfaatine olacağı" belirtiliyor ve "cehalet ve aldatmaca sonucu oluştuğu zemini üzerinden yayın yapılması" (bakanlar kurulu kararı ile) isteniyordu. Keza basın da aynen bu doğrultuda yayın yapıyordu.

Ancak Şeyh Said isyanı, onun da dile getirdiği gibi dini inanç ve mezhep, sınıf ve katman farkı gözetmeden bütün Kürtleri tek amaç etrafında birleştirmeyi hedefliyordu: Bağımsız Kürdistan. Doğal olarak isyan esas anlamda ulusal bağımsızlık talebi çerçevesinde gelişmiş oluyordu.

İsyanın niteliğinin bu yönü bu konuda söylenen onlarca yalanın en dolaysız yanıtıdır. İsyanın niteliğinin bu manipülasyonla karartılmasına ek olarak bir de isyanda "İngiliz parmağı" olduğu iddiaları Türkiye kamuoyuna sürekli propaganda ediliyordu.

İsyanın gelişim aşaması

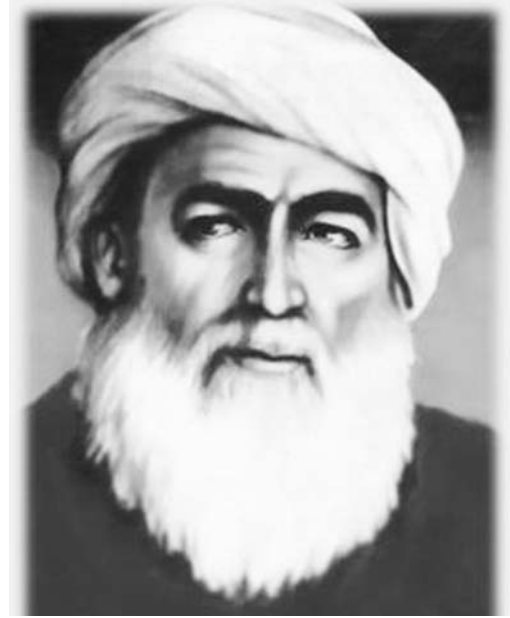
Osmanlı devleti ezelden beri Kürtlere yönelik böl-parçala-yönet politikası ile hareket ediyordu. Örneğin Hamidiye Alayları ile bazı aşiretler silahlandırılıyor bazıları ise silahsızlandırılıyor. Büyük oranda silahsızlandırılan Alevi Kürtleri oluyorken Sünni Kürtler ise silahlandırılanlardı. Bu yol ile Kürtler arasında mezhepsel bir çatışma yaratılmaya çalışılıyordu. Aynı bir not düşmek gerekirse Hamidiye Alayları'nın esas kuruluş amacı olan Ermeniler ile Kürtler arasında da bu yol ile bir ayrışma ve çatışma yaratılmak isteniyordu.

Şeyh Said ve dostları Osmanlı'nın devamı olan TC'de de bu ayrıştırma politikalarının devamlılığını görmüş, Kürtlerin Lozan'da ve öncesinde TC egemenlerince kandırıldığını anlamıştı. Ve yaratılmaya çalışılan bu ortamda mücadele yürütüyor, çevresindeki insanlara bağımsız Kürdistan'ın önemini anlatıyordu. Bunu yaparken de ulusal bağımsızlık için verilen mücadelede din ve mezhep ayrılıklarına dair oyunlara gelmemek ve temel talep eks-

eninde yoğunlaşmak gerektiğini vurguluyordu.

Şeyh Said isyanın en etkin önderi olsa da elbette ki tek önderi değildi. Başlatılan hareketin daha birçok önde gideni vardı. Kürtlerin isyan yönlü hareket hazırlıklarının gerek yukarıda belirttiğimiz çalışmalar ile gerekse de farklı yol ve yöntemler ile hızlandığı dönemde Ankara bu durumu sessiz sakin izler gibi görünse de hazırlık aşamasında dahi darbe indirmekten geri durmuyordu. 1924 yılında, isyan hazırlıklarının önde gelen isimlerinden Halit Bey ve Yusuf Ziya Bey tutuklanmış ve ardından okların yönü elbette ki Şeyh Said ve Seid Abdülkadir'e dönmüştü.

Devletin bu hazırlıkları "sessiz-sakin" izler durumda olmasının elbette ki apayrı bir nedeni vardı. Hem Kürt hem de Türk halkını "uyandırmak" istemiyordu.

Okların kendisine döndüğü o günlerde Şeyh Said Hınıs'taydı ve yapılan tutuklamaların ardından sıranın kendisine geldiğini hem çevresinden gelen haberlerden hem de öngörüsünden ötürü biliyordu. İsyandan önce düzenli bir şekilde dostları ile görüşüp bilgi alıyordu Şeyh Said. Ve dostlarının birçoğu kış vaktinde harekete geçmemeleri yönünde uyarıyordu onu. Çünkü kış ayında dağlar misafir kabul etmezdi.

Şeyh Said de aynı düşüncededeydi. Bir gün tutuklanma ihtimaline karşı Hınıs'tan ayrılıp birkaç bölge değiştirdikten sonra ikinci köyü olan ve bugün adı Dicle olarak değiştirilip Diyarbakır'ın ilçesi yapılan Piran'a geldi. Piran Kürtçede "Pirlerin Yurdu" anlamına gelmektedir.

İsyan başlıyor!

Şeyh Said'in Piran'a gelişi çevresindeki birçok dos-

tunu dahası Kürtlerin büyük bir çoğunluğunu da harekete geçirdi. Hınıs'tan ayrıldığını duyan birçok insan yollara çıkmış onunla birlikte hareket ediyordu. Artık isyan hazırlıklarının da gizlisi saklısı kalmamıştı. Devletin karşısında aleni bir şekilde faaliyet yürütülüyor ve bahara kadar herkesin silahlanıp ayaklanmaya hazırlanması isteniyordu. Elbette ki devlet bu çalışmaları yakından izliyordu. Şeyh Said de isyanın bahardan önce başlamasını istemiyordu ancak durum pek de istenilen doğrultuda gelişmedi.

Şeyh Said'in Piran'da bulunduğu günlerden bir gün, yani 13 Şubat 1925 günü, kaldığı evdeki asker kaçakları bahane edilerek bir baskın düzenlendi. Ancak baskını düzenleyenler o gün TC tarihinin en önemli ve büyük olaylarından birini başlatmak üzere olduğunu bilmiyor-

lardı. Şeyh Said, kapısına dayanan bu oyunun farkındaydı ve evdekiler ile çevresindekileri “**sakin olun, karşılık vermeyin**” diye uyarıyordu. Çünkü isyanın o an başlamasını tehlikeli ve hazırlıksız buluyordu. Baskını düzenleyen subaylara kendisinin gitmesi için müsaade etmelerini söylese de buna izin verilmiyordu.

Ve isyan o gün, o evde sıkılan birkaç kurşun ile başlamıştı. İsmet İnönü'nün damadı Metin Toker'in “Şeyh Said ve İsyanı” adlı kitabında anlattığına göre Şeyh'in kardeşi Abdurrahim, yaratılan gerginlik anında silah çekmişti. Bir başka anlatıma göre ise bu olay anında halk ile askerler arasında bir silahlı çatışma başlamıştı, Cevat Okyar'ın babasının anlatımına göre ise orada bulunan teğmen Şeyh'e bağırıp çağırılmış ardından da sakalını çekmişti. Bu durum karşısında oradan gitmek için yanındakilere “**kuro rabın!**” diyen Şeyh'in bu sözleri “**ayaklanın**”

olarak algılanmış ve silahlar patlamıştı.

İsyan nasıl başlarsa başlasın erken başlamış, TC hazırladığı bu oyunu amacına ulaştırmıştı. Ve artık geri dönüş imkânı yok olmuştu. Şeyh Said ve dostları yola düşmüş, isyanın başladığı haberi kısa sürede çevreye yayılmıştı. İsyan katılan insanların sayısı binleri bulmuştu ve her yerde tüm Kürtlere birliktelik içerisinde isyana katılma çağrısı yapılmaya başlanmıştı.

Şeyh Said'in daha önceden askerlik ya da savaşa dair herhangi bir bilgi ya da birikimi söz konusu değildi. Ancak durum böyle olsa da kendi savaş stratejisini belirlemekten geri de kalmıyordu.

İsyan çok hızlı ilerliyordu. Genel anlamda fazla zorluk çekmeden hedeflenen yerler ele geçiriliyordu ve ele geçirilen her bölgeye Kürdistan bayrağı dikiliyordu. Şeyh Said'in başında bulunduğu grup Lice'yi kısa sürede almış diğer taraftan Bingöl, Elazığ, Varto'da ele geçirilmiş, Malatya, Erzurum ve daha birçok il için yollara düşülmüştü. En önemli güç Lice'de biriktirilmiş ve Amed'e doğru ilerlenmeye başlanmıştı. Kısa sürede Amed de muhasara (kuşatma) altına alınsa da beklenmedik bir darbe ile isyancı güçler geri çekilmeye başlamak zorunda kaldı. Bazı aktarımlara göre Kürdistan'ın ilanı Amed'in alınması ile gerçekleştirilecekti ancak planlanan uygulanamamıştı. Şeyh Said daha sonra İstiklal Mahkemelerinde, geri çekilme kararının insan zayıfatını en aza indirecek bir strateji olarak aktaracaktı.

İsyanın geri çekilme ile sönmeye başladığı günlerde yaşanan kanlı olaylar basında yer bulmuyor, isyanı bastırma adına girişilen tüm yollar gizli tutuluyordu. Tarihe bir not düşen bu isyan o günlerde “basit bir zabıta vakası” olarak lanse ediliyordu. Daha sonraları basın aracılığı ile tenkil (yok etme) harekâtının başladığı duyurulsa da bunun nedenleri hakkındaki bilgi kamuoyundan saklanıyordu.

İsyan her ne kadar hızlı yayılıp, başarı ile uzun bir süre ilerlese de sonucu yenilgi olmuştu. Fakat isyanın yenilgi ile sonuçlanması Kürtlerin ulusal öfkelerini daha da bilemiş Ağrı, Koçgiri, Zilan, Dersim ve PKK'ye kadar nice isyanı tetiklemiştir.

İsyanın yenilgi ile sonuçlanmasının birçok nedeni vardı elbet. İsyancıların durumu başarıya ulaştıracak hazırlığı, örgütlenme ağı ve kitlelerin birbiri ile koordineli ilişkisi yoktu. İsyancı güçlerin karşısında ise daha koordineli ve disiplinli bir ordu vardı. Bu durumda silah üstünlüğü de ordudan yana oluyordu. Kürtlerin birçoğu silah yerine tırpan, kama, sopa kullanıyordu. Açıkçası yenilginin bir değil birçok nedeni vardı.

İsyanın yenilgi ile sonuçlanmasından kısa süre sonra Şeyh Said yakalandı. Ve yakalanmasından kısa bir süre sonra da Diyarbakır'da kurulan İstiklal Mahkemesinde yargılanarak 47 arkadaşı ile birlikte idam cezasına çarptırıldı. İstiklal Mahkemeleri isyancıları bastırmak amacıyla kurulmuştu ve TC devletinin birer yansımasıydı adeta. Kurulan bu mahkemelerde “evrensel hukuk” bir yana TC devletinin kendi anayasal hukuku bile hiçe sayılıyordu. Savunma hakkına, hatta yargılayan kişilerin hukukçu olmasına dahi gerek görülüyor, insanlar dillerini anlamadıkları bir mahkemede tek kelime edemeden darağacına gönderiliyordu. Öyle ki Diyarbakır İstiklal Mahkemesine meclis onayı olmadan idam kararı alma hakkı bile verilmişti.

Sonuç olarak belirtmek gerekir ki; Şeyh Said isyanının, yazımız içerisinde epeyce bahsettiğimiz ulusal karakterinin yanında bir de feodal karakteri mevcuttur. TC devletinin Kürt ulusuna yönelik tüm baskı ve zor politikaları ile ezilen Kürt halkının ve Kürt burjuvazisi ile feodal beylerin tepkileri birleşmiş, bahsini ettiğimiz isyan bu şekilde kitleselleşerek hayat bulmuştur.

Öte yandan konuya daha fazla açıklık getireceği açısından bir şeye daha değinmek gerekmekte. Döneminde, hatta belki bugün de “ilerici”, “devrimci” olarak tanımlanan bazı kişiler Şeyh Said isyanının ardında İngiliz emperyalizminin parmağı olduğunu ileri sürerek yaşanan baskı ve zor ortamını meşrulaştırmaya zemin hazırlamaktaydı. Keza bu gün “açılım” adı altında yürütülen tasfiyecilik sürecinin Kürt Ulusal Hareketi tarafından ele alınış biçimine çeşitli “sol”, “devrimci” ve “ilerici” çevrelerin yaklaşımı da bu doğrultuda ele alın-

malıdır. Açılımın bir ABD projesi olduğu gerekçesi öne sürülerek Kürt ulusunun haklı ve meşru mücadelesi gölgelenmeye çalışılmakta; “teslimiyetçilik” söylemlerine sığınarak faşist saldırılara doğru bir karşı koyuş sergilenmemektedir.

Bu konuda sözü çok da uzatmadan İbrahim yoldaşın Şeyh Said isyanına dair değerlendirmelerine bırakmakta fayda var:

“İngiliz emperyalizminin Şeyh Said hareketinde parmağı olduğunu iddia ederek Türk Hükümetinin, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını çiğnemesini, kitle katliamlarına girişmesini vs. haklı ve ilerici göstermeye çalışanlar bir kere daha tekrarlayalım, iflah olmaz Türk şovenistleridir.

(...)

Bir milletin kendi kaderini tayin hakkı emperyalizme alet oldukları veya olabilecekleri gerekçesi ile kısıtlanamaz veya ortadan kaldırılamaz; böyle bir iddia ile bir milletin “ezilmesi ve gadre uğraması” savunulamaz. Kaldı ki söz konusu dönemde bizzat Türk hükümeti İngiliz ve Fransız emperyalistleri ile işbirliği halindedir. Proletaryanın milli meseledeki temel şiarı her şart altında aynıdır: bir millet ya da bir dil için imtiyaza hayır! Bir milli azınlığın en ufak bir ölçüde dahi olsa ezilmesine ya da gadre uğramasına hayır! (Lenin)”

(Yazıdaki tüm bilgiler için Ahmet Kahraman'ın Evrensel yayımlarından çıkan Kürt İsyancıları kitabından, www.wikipedia.ogr sitesinden ve İbrahim Kaypakaya Seçme Yazılar kitabından yararlanılmıştır.)

MİLLETLERE GÖZÜMÜZ

**katliam
kardeslik
"aydın"lık
doğurur!**

Musa Anter

Metin Göktepe

**Hrant
Dink**

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

www.hartizanarsi.net